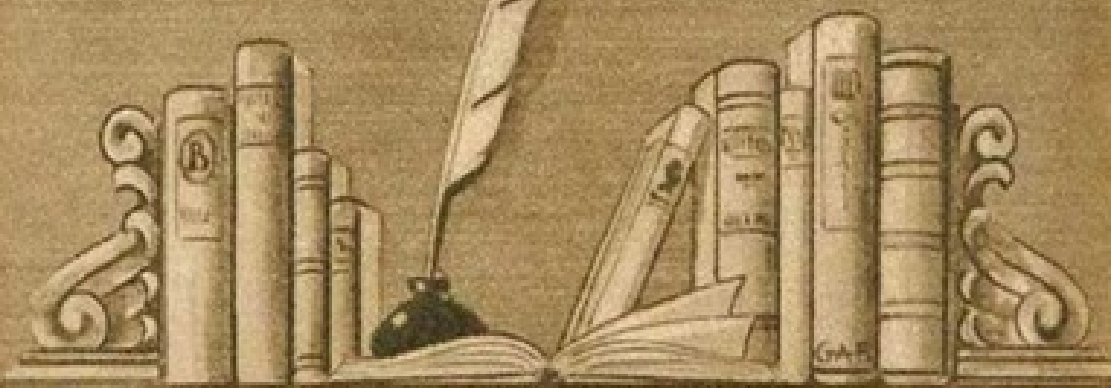

A decorative laurel wreath with a ribbon at the top and bottom, framing the text. The ribbon at the bottom contains the letter 'D'.

SUSAN JOHNSON

Un iubit
fantastic

D

CAPITOLUL 1

Palatul de Cristal
Londra, mai 1851

Marchizul de Revers le zări pe distinsa Sarah Palmer și pe mătușa ei, lady Tallien, înainte ca ele să-l zărească, și dispăru imediat după cel mai apropiat colț. Se simțea oarecum în siguranță, pierdut în mulțimea de la Marea Expoziție (Nº I) – un adevărat succes, judecând după cei peste patruzeci de mii de vizitatori îngrămădiți zilnic după arcadele din oțel și sticlă de un strălucit design proiectate de Paxton. Fără a lua în seamă exponatele, înaintă rapid prin mulțime, dorindu-și doar să pună o distanță cât mai mare între el și cele două doamne. Sarah, care de abia acum începuse să iasă în lume, îl viza drept o posibilă partidă – tendință ce reprezenta întotdeauna pentru el un motiv de fugă. De asemenea mătușa ei, Bella, una dintre multele sale amante, începuse să-l solicite în ultimul timp. Nu-și propusese nicio clipă să-și schimbe statutul de burlac, nici acum și nici pe viitor, convins fiind că trebuia să meargă mai departe.

Privind rapid peste umăr, nu zări nicio urmă de pălărie roz cu pene unduitoare în mulțimea din spatele său și, ușurat, se hotărî ca data viitoare să le explice foarte clar doamnelor Palmer că nu este un bărbat disponibil. Dar nu astăzi, nu după două nopți de femei și chefuri; azi era al naibii de obosit. Iar dacă Sarah Palmer nu înțelegea că lui nici prin gând nu-i trecea să se însoare, mătușa ei în schimb știa asta și încă foarte bine, așa cum și-ar fi dat seama orice persoană cu capul pe umeri.

Răsucindu-se o secundă prea târziu, se izbi de o doamnă care citea o broșură. Ea se dezechilibra, gata să

cadă, țișăutul ei de surpriză plutind pe deasupra mulțimii. Instinctiv, marchizul o prinse în brațe presând-o cu putere de corpul lui, spre a evita prăbușirea amândurora. Ochii ei sclipiră larg deschiși la vederea mușchilor care îi apășau sâniile și a coapselor puternice încolăcite în jurul ei. Încremenită, ea întâlnește privirea a doi ochi negri ce o priveau brusc interesați.

Era admirabilă: cu părul auriu, era strălucitoare și voluptoasă – și chiar și după două nopți de nesomn și amor, simțurile marchizului intrară în alertă.

- Scuzați-mă! răspunse acesta cu o voce joasă, profundă, privind-o fascinat.

- Sunteți scuzat! răspunse aceasta, cuvintele fiind rostite pe un ton rezervat.

Dar el nu-i dădu drumul. Sâniile ei ispititori, coapsele-i ce păreau sculptate și frumusețea ochilor imens de mari erau prea tentante.

- Ești franțuzoaică, spuse el.

- Te rog să-mi dai drumul.

Acum vocea ei era rece, iar mâinile-i începuseră să se elibereze.

Un adevărat gentleman în ciuda obiceiurilor sale lipsite de scrupule, îi dădu drumul și se depărtă puțin. Acum însă păru să-i observe broșura din mână, pe a cărei copertă era reprezentată o mașinărie cu lumini și oglinzi – imaginea exactă, gândi el peste umărul ei, a celei expuse în spatele tinerei doamne: un dispozitiv amplasat la ambele capete ale unei mese de operație.

- Mă gândeam să cumpăr și eu o duzină, remarcă el, arătând cu degetul broșura și zâmbindu-i grațios.

Tânăra se arată surprinsă.

- Pentru spitalul chiriașilor mei, minți el.

- Trebuie să ai o clădire foarte mare... răspunse ea pe un ton precaut.

Nu mai văzuse niciodată privirea aceea circumspectă la vreo femeie. Și reputația sa în materie de a se face plăcut femeilor era binecunoscută.

- Câte una mică pentru fiecare proprietate, improviză el.

O licărire de interes luă acum locul precauției din privirea ei.

- Angajezi și doctori sau numai asistente? Am auzit că asistentele deseori...

Conversație ei deveni brusc însuflețită la acel punct, și el, conducând-o într-un colț oarecum ferit de traficul vizitatorilor îi răspunse astfel încât s-o încurajeze în interesul aprins pentru un subiect atât de ciudat ca „îngrijirea pacienților”. Era extrem de fermecător, doar avea atâta experiență.

„O să fie la fel de vioaie în pat?” se întrebă el, gândindu-se cum să procedeze pentru a descoperi acest lucru. Iar dacă cumpărarea unei duzini din ciudățeniile acelea medicale ar putea-o aduce în patul său, decise că ar merita investiția.

O invită la cină – o mică petrecere între rude, inventată de el pe moment. Ea ezită, dar nu din lipsă de interes, ci din mândrie.

- Poate o cunoașteți pe mătușa mea, lady Makham... insinuă el. (Felul cum era îmbrăcată și comportamentul ei aparținea lumii bune, și el înțelesese că trebuia să respecte rigorile protocolului.)

- Tatăl meu o cunoaște, răspunse ea. Soțul ei a negociat tratatul din Grecia și Turcia.

- Pasha Duras.

- A... cel care lupta pentru libertate.

Pasha Duras fusese o vreme în guvernul grec, numele lui fiind foarte cunoscut în Europa.

- Pot să trimit să te ia la ora nouă?

- Va fi și mătușa ta acolo?

Bineînțeles, chiar dacă ar fi nevoie s-o târască afară din pat!

- Da, răspunse cu o voce tare.

- Atunci... mi-ar face plăcere! Și încheie cu un zâmbet care făcu să pălească și luminile sălii de operație: Mă numesc Venus.

„Ce potrivire!” reflectă el, întrebându-se dacă moștenise și calitățile amoroase ale tizei ei.

- Eu sunt Jack Fitz-James.

- Marchizul de Redvers, zise ea dezgustată. Mi-e teamă că sunt foarte ocupată diseară. Te rog să mă scuzi!

Se răsuci brusc și plecă.

Dar machizul nu se dădea niciodată în lături de la vreo provocare. Se părea că intenționa să mai stea în Londra cel puțin încă două săptămâni.

- Îndeajuns de mult, pentru a o seduce treptat! murmură el privind-o cum dispăre în mulțime.

- Ți-ai găsit o nouă femeie? zise Ned Darlington, ridicând ironic din sprânceană, în timp ce marchizul se apropia de expoziția turcească.

Îndepărtându-se de lângă vitrina cu arme, el adăugă:

- Este blondă natural sau vopsită?

Privirea lui Jack se îngustă scrutându-l îndeaproape:

- De unde dracu' vrei să știi?

Tonul Baronului Barlington era indulgent.

- De destul timp, se pare. (Marchizul zâmbi.) Dar asta e de-a dreptul extraordinară.

- Nu-s toate așa?

Zâmbetul lui Jack se lăți brusc.

- Ești tot atât de cinic, Ned, pe cât sunt eu de încântat.

- Fără îndoială, fascinația blondă, dar slabă de înger, contribuie în nu mică măsură la îmbogățirea parlamentului tău în materie de femei.

- Recunosc că-mi place. Nu fac un secret din asta. (Sprâncenele negre ale marchizului se îmbinără admirativ.) O cheamă Venus.

- Ce potrivit nume, dacă iei în considerare reputația ta de amant!...

- Mi se pare de bun augur.

- Așadar, când te culci cu ea?

- Ținând cont de cât de dură a fost la despărțire... s-ar putea să dureze câteva zile.

Baronul chicoti.

- Ți-ai cam pierdut șarmul, bătrâne.

- E franțuzoiacă.

- Să înțeleg că nu știe nimic de talentele tale în materie de femei...

- Se pare că știe prea bine, tocmai asta e problema, zise Jack cu un rânjet ce-i dezvălui dantura perfectă.

- Deci trebuie să o faci să se răzgândească.

- Exact la asta mă gândeam și eu.

- Frațuzoaicele știi ce vor. Poate că nu ești genul ei, ți-a trecut prin cap asta?

- Aveam o conversație promițătoare până când mi-a aflat numele.

- Care este totodată însoțit de la înclinația ta spre viciu, dădu Ned din umeri. Dacă e prea mândră, nu-ți pierde timpul cu ea.

- Dar chiar mă interesează.

- Te pomenești că vrei să asediezi citadela cea inexpugnabilă¹!

- Nimic nu e imposibil de cucerit, murmură marchizul în surdină.

Baronul își privi prietenul cu suspiciune.

- Mai, mai c-aș paria, dacă n-aș ști ce abil seducător ești.

- Nu trebuie decât să mă cunoască mai bine, replică Jack cu un rânjet încrezător.

---

¹ Inexpugnabilă = de necucerit. (n.r.)

- Și bănuiesc că o va face. Te-a refuzat cineva vreodată?

- Până astăzi, nu.

Dar în ciuda rațiunii de a nu paria pe talentul de mare cuceritor al marchizului, baronul nu s-a putut abține să nu povestească cu însuflețire la câțiva prieteni apropiați despre refuzul de care s-a izbit Jack. Însă mulți erau lipsiți de această prudență de a paria sau ahtiați după câștiguri scandalos de mari, neanticipând consecințele pe care le-ar fi avut răspândirea zvonului. Așa că până să sosească marchizul la Brookes, în acea seară, bârfa despre Venus Duras îl precedase, și agenda de pariuri era plină de sume cât se poate de exorbitante. Realizând viteza cu care bârfa se propagase prin saloane, el suportă cu seninătate toate comentariile nesărate și usturătoare la adresa lui. Dar mai observă că erau destui care puseră în joc sume frumoșele pariind pe domnișoara Duras, pe tăria ei de a rezista avansurilor sale.

Marchizul își petrecu mare parte din seară jucând și câștigând ca de obicei, bând la fel de mult și respingând observațiile răutăcioase ale partenerilor de joc, referitoare la interesul său la domnișoara Duras. Și asta până târziu în noapte, când se băuseră îndeajuns ca tactul și discreția să-i părăsească cu desăvârșire.

- Ea participă la balul ducesei de Groveland, în seara asta, spuse unul. De ce nu ești acolo?

- Deja ai pierdut cina, adăugă un altul zâmbind sarcastic, cunoscând lipsa de interes a marchizului pentru activitățile mondene din înalta societate.

- Jucăm, sau punem la cale viața mea sentimentală? mârâi Jack afectat, măturându-și adversarii cu o privire ucigașă, din spatele cărților de joc.

- Ambele, i-o întoarse tânărul viconte Talmont, făcând semn cruprierului să-i mai dea o carte. Știai că

intangibila domnișoară Duras a trimis la plimbare deja doi duci și un viitor conte, în ultimele două săptămâni?

Fără a fi deranjat de privirea absentă a lui Jack, viconteles continuă:

- Crezi că te poți descurca mai bine decât ei?

- Eu nu-i ofer titlul meu. Sper că e clar pentru toată lumea.

- Nu e de ajuns să ne fie nouă clar, Redvers. Deși ți-aș sugera să nu strigi acum în gura mare cât de trecător e interesul tău pentru domnișoara Duras, spuse lordul Halverstam, privindu-l amuzant.

- Nici de sfaturi nu am nevoie, zise marchizul în șoaptă, deși voi câștiga ceva bani de la tine, dacă asta e tot ce poți, adăugă el arătând spre cărțile lordului, răsfirate pe postavul verde.

- La dracu', Redvers, mormăi Charles Givens. Cum mama dracu' reușesti să ne bați la fiecare mână?

- Sunt doar norocos, replică Jack cu un zâmbet mulțumit, strângând jetoanele de la centru mesei de joc. Sau poate că voi acordați prea multă atenție vieții mele sentimentale, în detrimentul poker-ului.

Și la mainile ce au urmat, toată lumea – cu un grad de ebrietate avansat – s-a concentrata asupra cărților, însă fără vreun rezultat încurajator. În decursul unei singure ore, marchizul mai câștigă încă douăzeci de mii și, după ce privi ceasul de pe perete, chemă un chelner pentru a comanda o sticlă de coniac. Strângându-și jetoanele, le înmână unui angajat al cazinoului, apoi își luă rămas bun de la toți, ridicându-se de la masă fără nicio explicație. Și primind de la un chelner sticla de coniac comandată mai devreme, coborî în grabă scările.

Promisese ducesei de Groveland că va dansa cu ea înainte de miezul nopții, și mai avea doar zece minute pentru a-și ține promisiunea.

CAPITOLUL 2

Majestuosul orologiu amplasat la intrarea reședinței Groveland bătea miezul nopții, când marchizul de Redvers străbătea ușile larg deschise. Îi întinse sticla majordomului lui Peggy, pe care îl salută cu un gest deosebit de familiar.

- Lasă, nu te mai deranja să-mi anunți venirea, Oliver. Vreau să-i fac o surpriză ducesei.

- Cum doriți, domnule, răspunse valetul schițând un zâmbet timit. Știți, nu credea că veți ajunge la timp.

- Dar ajung întotdeauna, nu?

- Exact asta voiam să spun și eu, domnule. I-am zis că lordul de Redvers este un gentleman pe care se poate baza pe deplin.

- Cât ai pierdut pariind, de data asta?

- Zece guinee, domnule, zise majordomul cu o vădită încântare.

- Doar femeile întârzie, nu-i așa, Oliver?

- Se pare că așa e, domnule. Doriți un pahar din șampania dumneavoastră favorită?

- Poate peste câteva minute... Oh, iar am uitat mânușile!

- Aș putea să fac rost de o pereche, domnule...

Jack dădu negativ din cap.

- Și așa mă enervează porcăriile alea. Lasă, nu cred că o s-o deranjeze pe Peggy.

- Sunt convins că nu, domnule. Oricum ducesa vă consideră cel mai bun dansator al saloanelor, astfel va fi încântată să danseze cu dumneavoastră, cu sau fără mânuși.

- Păi atunci, zise marchizul zâmbind, plec să-mi fac datoria față de nașa mea.

- Foarte bine, domnule.

După ce îi oferă tânărilor marchiz o plecăciune impecabilă, privi cum obiectul afecțiunii stăpânei sale urcă scările spre etaj. Apoi, la un pocnet al degetelor, un

servitor plecă după marchiz, purtând o tavă din șampania sa preferată.

Marchizul de Redvers stătea în ușa săli de bal, îmbrățișând cu privirile numeroși invitați. Care alunecau grațios pe ritmuri de vals și candelabrele de cristal ce luminau sala frumos decorată – lumina scânteietoare a acestora împletindu-se cu sclipirile bijuteriilor –, lucirile în mii de ape ale mățăsurilor rochiilor de bal, coafurile scânteietoare ornamentate cu flori și pene, strălucirea de satin a umerilor goi și a decolteurilor doamnelor – toată grandoarea și strălucirea lumii mondene, adunate sub frumosul tavan pictat de Tiepolo².

Și, unu câte unul, invitații îl observară pe tânărul și frumosul Marchiz ce sta falnic în deschiderea ușilor. Splendida sa statură era atribuită descendenței ramurii Fitz-James din Charles al II-lea, iar restul – începând cu frumoasele-i trăsături măslinii – toată lumea era de acord că le moștenise pe linie maternă. Familia DeLancey contribuise la frumusețea descendenților tronului Angliei, încă de pe timpul invaziei nomazilor. Mâna măiastră a croitorului său era lesne de remarcat cum stofa fină a fracului i se mula perfect pe formele musculoase, în nuanța discretă a vestei sale din damasc, culoarea oului de rață. Toate atrăgeau atenția asupra bustului său impunător. Ignorând moda vremii, care cerea ca bărbatul să-și scoată părul în evidență, el era proaspăt bărbierit, iar tenul lui bronzat demonstra că acorda sportului în aer liber. De aceea ce impresiona mai mult la el, depășind chiar și notorietatea sa, erau ochii. Avea ochi de țigan, negri ca abanosul, senzuali, magnetici. Unii spuneau chiar că putea să vadă prin tine. Dar cei care îl

---

² Tiepolo = Giovanni Domenico Tiepolo (n. 1727, la Veneția, m. 1804, tot la Veneția)

fiul lui Giovanni Battista Tiepolo, cel mai mare pictor Italian al secolului al XVIII-lea. Tatăl său l-a încurajat și l-a îndrumat în arta picturii, cooptându-l la unele din principalele sale lucrări. În decursul timpului și-a format un stil propriu, total diferit, cel puțin ca subiecte, de cel al tatălui său, preferând scene câmpenești, abordate din perspectivă ironic. Ca picturi cèlebre pot fi enumerate cele ale vilei Valmarana de lângă Veneția (1757), tablourile: *Menuet*, *Promenada*. *Fuga în Egipt*, *Țărani odihnindu-se*, *Ofrandă de fructe Zeiței Lunii...* (n.r.)

cunoșteau mai bine, știau că cel mai adesea ochii lui avea o licărire de râs și, totodată, de cinism.

- Ai venit, dragule!

Vocea plină de satisfacție răsuna deasupra zumzetului ce se diminua al conversațiilor invitațiilor în timp ce toată lumea privea țintă la tânărul lord cu renume infam ce se afla acolo în acea seară, sperau ei, spre a le aduce un bun câștig la pariuri. Cu mâinile întinse spre el. Peggy Hexton străbătu marea sală a balului cu un zâmbet strălucitor pe fața sa extrem de fardată. Ducesa fusese o mare frumusețe la vremea ei și își păstrase stilul de a se farda strident a generației sale. Își vopsise părul într-o nuanță roșu aprins și, deși nu mai era deloc zveltă, rămăsese îndrăgostită de viață, întâmpinând fiecare nouă zi cu egal entuziasm.

- Doar nu era să stau departe de tine, replică Jack cu un zâmbet cald, luându-i mâinile într-ale sale. Mai ales când orchestra cântă valsul meu preferat...

- Fiecare vals e preferatul tău, dragul meu, replică ea împingându-l ușor spre ringul de dans. Bine că ești aici, așa am și eu în sfârșit, un partener de dans priceput.

Ducesa fusese actriță înainte de a-i răpi inima ducelui, dar deși el murise demult, iar ea a putut avea orice bărbat cu averea ei, nu se recăsătorise. Preferase să rămână liberă, cel puțin așa spunea ea mereu.

Jack știa că baza căsătoriei lor fusese dragostea, deși nu prea înțelegea acest concept, o invidia pentru cât de fericită fusese.

- Intenționez să te țin aproape de mine mult timp, îl amenință ea în timp ce dansau.

- Sunt la dispoziția ta, draga mea. (Marchizul clipi cu viclenie.) Orice dorință de-a ta e ordin pentru mine.

- Și dacă îți cer să-ți prezinți scuzele tale domnișoare Duras? spuse ea tăios.

- Aș face-o, bineînțeles. Dar pentru ce ar trebui să mă scuz?

- Se pare că ai supărat-o

- E aici?

Nu o văzuse. Era aproape imposibil să o vadă în toată acea mulțime.

- A stat lângă mine la cină. E o femeie remarcabilă.

- Nu sunt sigură că-mi place tonul ăsta al tău...

- Care ton?

- Tonul de pețitoare. L-aș recunoaște și în mijlocul furtunii. „Sau în ultima zi a apocalipsei”, își spuse în gând, căci orice aluzie la căsătorie era o adevărată viziune a sfârșitului lumii pentru el.

- Dumnezeu mare, Jack! dar e mai mult decât partenera ideală pentru tine. Nici ea nu vrea să se mărite. Trebuia s-o fi auzit la cină. Deși e de-a dreptul femecătoare, nu există nicio îndoială asupra totalei sale lipsite de interes pentru căsătorie.

- Îți bați joc de mine? întrebă el, conducând dansul cu o precizie incredibilă. Nu există femeie pe pământul ăsta, care să nu vrea să se mărite.

- Ea n-ar fi de acord cu tine.

Cât se poate de intrigat, căci nu încetase nicio clipă să se gândească la domnișoara Duras de la despărțirea de aceasta, îi sclipi brusc ideea că ea ar fi disponibilă unei legături în afara regulilor după care se cerea a fi curată o femeie. Nu că nu stăpânea la perfecție aceste ritualuri, pe care le transformase în adevărată artă, dar dacă dezinteresul ei în căsătorie era real, legătura lor ar fi fost cu atât mai plăcută.

Nu puna la îndoială capacitățile sale de a o convinge să devină apropiați. Acest fapt era doar o chestiune de timp.

- Atunci cred că ar trebui să mă prezinți. (Zâmbetul îi luminează fața, la gândul că nașa sa paria ori de câte ori avea ocazia.) Bănuiesc că ai pus ceva bani pentru asta, nu?

- Poate câțiva, răspuse ducesa arcuindu-și sprânceana vopsită într-un gest dramatic, reminiscență a vechii sale cariere de actriță.

- Sper că nu mai mult de douăzeci și cinci de lire, o provocă el. Nu pot garanta rezultate rapide.

- Sau nici unul, după spusele unora, murmură ea, bătându-l ușor pe umăr cu evantaiul.

Marchizul o fixă un moment indignat.

- Doar n-ai pariat cumva pe domnișoară?

- Și dacă aș fi făcut-o?

- Ești o trădătoare!

Dar rânji ironic.

- Bineînțeles că nu am pariat pe ea. Doar te cunosc... se strâmbă ușor ducesa.

Evită să menționeze că nu va fi ușoară „vânarea” frumoasei și inteligentei domnișoare Duras. Era și timpul să apară, în sfârșit, cineva care să reziste farmecelor acestui băiat răsfățat. Dar la fel de bine, domnișoara putea să găsească purtarea lui Jack ca revigorantă. De fapt, nu se putea abține să nu facă pe peșitoarea, măcar puțin.

În timp ce toți oaspeții balului așteptau cu sufletul la gură întâlnirea marchizului cu franțuzoaica, domnișoara în cauză, fără a avea habar de speculațiile ce se făceau pe seama ei, savura plăcerea petrecerii. Îi plăcea foarte mult să danseze, iar ducesa, având un suflet cald și fiind atât de cordială, se apropiase de ea în timpul cinei. Ducesa, spre deosebire de ceilalți din înalta societate, părea să înțeleagă că și cei săraci meritau respect, compasiune și un mod decent de a-și câștiga existența. Dovedise concret acest lucru, donând o sumă generoasă la spitalul de caritate a lui Venus, construit de curând la Paris. În plus, îi dăduse oamenii ei să o ajute la transportarea de la depozit la docuri a noilor echipamente pe care Venus le comandase la Marea Expoziție, ajutând-o astfel să economisească o grămadă de bani.

Chiar în timpul cinei, când o invitată răuvoitoare o întrebase pe Venus de ce nu e căsătorită, ducea îi luase apărarea. „Nu o lua în seamă pe Clara”, îi șoptise ducea, „e vorba de invidie din cauza frumuseții tale.” Și un timp vorbiră despre avantajele și responsabilitățile căsătoriei, căzând de acord asupra statutului femeii care, având propria avere, nu ar mai fi obligată să aibă o căsătorie doar de dragul de a fi căsătorită.

- Așteaptă să ți se aprindă călcâiele.

La răspunsul lui Venus, cum că acest lucru ar fi imposibil, judecând după bărbații pe care-i întâlnește sau îi cunoștea deja, gazda sa clipi dezaprobator.

- Acest lucru se întâmplă tocmai când te aștepți mai puțin.

La începutul dansului, Venus fusese asediată de parteneri de dans, unii prea îndatoritori și afabili, alții enervant de galanți, însă niciunul nu reușise s-o emoționeze. De fapt, nimeni nu reușise vreodată. De-a lungul anilor, pusese acest dezinteres pe seama unei eventuale lipse de feminitate. Nu era însă cazul în acea seară. Se distrase se minune dansând și cu toate că niciunul din претенdenți nu o impresionase în mod special, îi produsese o imensă încântare.

La scurt timp după miezul nopții, partenerul său o condusesse în salonul unde se servea supeul, și unde pe mese se afla bufet rece și răcoritoare. După ce a ajutat-o să se așeze la o masă mică plecă să-i aducă un pahar cu șampanie rece. Rezemându-se de spătarul aurit al scaunului, Venus își răcorea obrazii cu evantaiul, privirile sale fiind atrase de extravagantul joc de culori al înghețatelor aflate pe cea mai apropiată masă de servit.

- Dragule, adu înghețată de ananas pentru toți!

Auzi vocea ducesei, Venus se răsuci cu un zâmbet ce-i îngheță pe față în următorul moment, la vederea bărbatului care o însoțea pe ducasă.

- Hai, Jack, du-te și ține-te de promisiunea pe care, atât de galant, mi-ai acordat-o.

Peggy Hexton îl uşui cu evantaiul ei de fildeş şi mătase.

- După cum arăţi, ţi-e la fel de cald ca şi mie, continuă ea lăsându-se să cadă graţios pe scaunul de lângă Venus. Te distrezi bine?

Ar fi vrut să răspundă, „Da, până acum!”, dar, din politeţe, murmură:

- Da, foarte bine! Orchestra e minunată.

- Dansezi foarte bine.

- Îmi place să dansez.

- Atunci ar trebui să dansezi cu Jack. E cel mai bun!

- Mai bine nu.

- Să ştii că e cât se poate de inofensiv, draga mea. Şi-ţi va plăcea cum dansează. Întotdeauna insist să vină să danseze cu mine, la balurile mele.

- Mi-e teamă să evit în general bărbaţii de genul lui Redvers.

- Mă îndoiesc că ai cunoscut vreodată un bărbat ca Jack. Haide, dragă, e doar un dans.

Cât de nepoliticos ar fi fost să se împotrivescă insistenţelor gazdei sale? Ar fi fost considerată de neclintit? Oare marchizul era aşa de notoriu, cum îi mergea vestea?

- Mai vedem... răspuse Venus evaziv, observând cum ducesa îi îndepărta pe fostul partener de dans din priviri, şi chiar cu un gest evident din mână.

Îşi dădu seama că nu va fi uşor să-i ţină piept manevrelor bătrânei. Mulţumită de prestaţia ei, ducesa se bine dispuse şi începu să-i drescrie lui Venus cu umor pe o parte din musafiri. Când Jack se întoarse cu îngheţatelele, spuse:

- Tocmai îi povesteam domnişoarei Duras despre fata cea mare a doamnei Clara. Mulţumim lui Dumnezeu că nu a putut să vină în seara asta.

- Slavă Domnului, răsuse Jack uşurat.

- Lady Clara a pus ochii pe Jack pentru fata sa, înţelegi... Ducesa privi cu subînţeles pe finul său.

- Peggy găsește motive de râs în nefericirea mea, continuă marchizul pe același ton, trăgându-și un scaun lângă nașa sa.

- Până la urmă tot trebuie să te căsătorești într-o zi, zise ducesa cu veselie vădită.

El aruncă ducesei o privire pierzișă.

- Văd că ți-ai pus în gând să mă torturezi. Sunt sigur că domnișoara Duras s-ar amuza mai tare dacă ai schimba subiectul.

- Nu neapărat.

Zâmbetul ei cinic îl captivase. Era extrem de rafinată, ca o minunată operă de artă.

- Atunci sunt la dispoziția voastră, doamnelor, se oferi el.

- Să știi că am donat niște bani pentru spitalul domnișoare Duras, zise ducesa dintr-o dată, care și vedea cum se țese deja o legătură între cei doi. Tu ai destui bani, Jack. De ce nu-i dai și domnișoarei pentru acțiunile sale caritabile?

El zâmbi.

- A sunat ca un ordin, Peggy.

- Așa și este. Ești bogat precum Cresus³. Spune-i de câți bani ai nevoie, i se adresă ea lui Venus.

- Nu e nevoie, zău, dar vă mulțumesc, lady Groveland.

- Prostii! se buzuli ducesa. Nu e cazul să fii politicoasă cu Jack. Lui îi plac oamenii care spun totul verde în față – așa ca mine, zise ducesa cu un zâmbet atât de larg, încât îi crăpă pudra de pe obraji. În plus, chiar ai nevoie de bani pentru spital.

- Mai bine îți trimit un ordin de plată mâine dimineață, îi sugeră marchizul, salvând-o pe Venus de acțiunile întreprinzătoare ala nașei lui.

---

³ Cresus = Ultimul rege care a domnit în Libia (Lydia). Una din regiunile Asiei mici în perioada antică, astăzi parte a Turciei. Bogăția de care dispunea era de notorietate, astfel că în anul 560 î. Chr., acesta a construit în Efes (Ephesos) un templu luxos. (n.r.)

- Ai grijă, să fie o sumă frumușică, îl amenință ducesa cu lingurița.

- Bine, Peggy. Acum ai terminat sau mai ai alte ordine pentru noi.

- Dansează un vals cu domnișoara Duras și promit că o să tac tot restul serii.

- E o ofertă pe care nu o pot refuza, zise marchizul zâmbind, cu subînțeles spre Venus. Un singur dans, și scăpăm complet de manevrele lui Peggy.

- Asta niciodată! Replică iute ducesa.

- Cel puțin în seara asta, o încolți el cu o privire care o îndemna să înceteze cu insistențele – nu avea nevoie de ajutor pentru a cuceri o femeie.

- Bine, în seara asta, acceptă ea cu greu; era clar că se simțea în elementul ei, punând la cale viețile altora.

- Îmi permiți, domnișoară Duras... (Ridicându-se de pe scaun, îi oferi mâna lui Venus.) Pentru calmul și liniștea serii, vă reamintesc...

Și o licărire obraznică îi apăru în ochi.

Înțelegând că gazda nu se va da bătută ușor, Venus capitulă. Frumusețea bărbatului îi tăia respirația, așa că un dans cu el era departe de a fi o tortură.

- E un motiv demn de a fi luat în seamă, domnule Redvers. Sunt o susținătoare a calmului și a liniștii.

Dar când mâna ei o atinse pe a lui, orice posibilitate de calm și liniște dispăru. Amândoi simțiră același fior inexplicabil, iar degetele lui le strânseseră pe ale ei mult mai puternic decât intenționase.

- Scuză-mă zise el imediat, însă fără să-i dea drumul.

În schimb, o luă de braț cu cealaltă mână și o ridică de pe scaun cu grijă, de parcă ar fi fost cel mai fragil lucru din lume. Au stat extrem de aproape unul de altul, până când judecata a biruit instinctul, iar Jack și-a amintit unde se aflau. Atunci s-a îndepărtat ușor de ea și, străduindu-se din răspuțeri să aibă o voce naturală, îi spuse:

- Hai să dansăm.

Ducesa îi privea, zâmbind, cum se apropiau de ringul de dans.

Venus nici măcar nu realizează momentul când intră în salonul de bal.

Lordul Redvers fu trezit la realitate de zumzetul pe care intrarea lor în sală îl declanșă printre invitați.

Dar o secundă mai târziu toți privitorii, cârcotașii și amatorii de pariuri care își calculau deja câștigurile dispăruse ca prin minune din raza sa vizuală. Ea zâmbea în sus spre el, tentație înveșmântată în muselină galben înflorată, și brusc instinctele i se treziră. Se simțea zguduit de un prim val de excitații și reacții primare, și dacă Peggy n-ar fi atât de încrezută, i-ar spune chiar mâine că a avut dreptate.

- Mă placi, murmură Venus zâmbind, învăluți fiind de parfumul părului ei.

- Aș spune că nu... dacă aș putea.

- Dacă n-ar fi atât de evident interesul tău, vrei să spui.

Și ea era la fel de încrezută, dar lui chiar nu-i păsa.

- Acesta este un mare merit al valsului.

- Dansezi foarte bine, remarcă ea pe un ton calm, ca și cum nu ar fi simțit erecția lui presându-i stomacul în timp ce făceau o piruetă. De aceea suntem singuri pe ringul de dans?

O scurtă ezitare din partea lui ținu loc de răspuns.

- Spune-mi! Sunt intangibilă în ceea ce privește răutățile celorlalți.

- Știți ce superficiale sunt interesele lumii mondene.

- Și?

- Nu vreau să te superi pe mine din nou.

- Din nou?

Tonul vocii ei nu prevestea nimic bun.

- Cât de mult vrei să știi?

- Cel nai bine ar fi să-mi spui adevărul.

El înjură printre dinți, analizând fiecare nuanță a cuvântului.

- S-a făcut un pariu în legătură cu...

- Acest dans? (Se uită la privitorii care nu-și mai luau ochii de la ei.) Mă simt de parcă aș fi pe scenă.

- Te deranjează?

Gura ei se arcui într-un zâmbet ușor la auzul întrebării sale?

- Ce să deranjeze? Să fiu cu tine sau să fiu pe scenă?

- Amândouă, bănuiesc.

- Depinde de cât de mare va fi scandalul provocat de cel care a pariat.

„Cei” care au pariat, o corectă el în gând, amintindu-și lista lungă pe care o văzuse la Brookes.

- Cât de intangibilă ești?

Ea chicoti când văzu că Jack nu se prea simțea în largul lui:

- Pentru Dumnezeu, Redvers, e de ajuns să-mi spui. Sau te temi că vei pierde o sumă mare de bani?

- Doamne ferește, nu eu i-am pus să parieze.

- Nu i-ai pus?

- N-am putea să vorbim undeva, într-un loc mai retras, decât pe acest ring de dans?

- Ah, nu vrei să te mai simți prost în fața lumii, nu?

Dat fiind stilul său libertin de viață, învățase de mult să ignore speculațiile lumii. Dar se pare că domnișoara nu era obișnuită cu aceste situații.

- Da, minți el. Dacă nu te deranjează, am putea găsi o oază de liniște în biblioteca lui Peggy.

- Pentru că oamenii aceștia nu citesc...

El încuviință din cap.

- Acolo vom fi doar noi doi, în siguranță.

- Să îndrăznesc, oare, să rămân singură cu tine?

Cuvintele ei păreau să încurajeze un flirt.

- Nu sunt sigur, răspuse el cu sinceritate, deși întotdeauna a considerat că sinceritatea nu avea nimic în comun cu flirtul.

- Înseamnă că trebuie să am mare grijă...

Ea își udă lasciv buzele cu limba, făcându-l să se întrebe de fapt cine pe cine seducea.

Având încă un impuls pentru a pleca din sala de bal, o luă de mână strecurându-se printre invitați. Ea îl urmă privind spectatorii foarte interesați de fiecare mișcare a lor. Iar când ajunseră în holul din afara sălii, zise râzând:

- Dacă aș fi vreodată într-o clădire în flăcări, aș vrea să fii tu cel care mă conduce afară.

- Toți se feresc din calea mea.

El coti la stânga, trăgând-o după sine.

- Am observat. Ai cumva reputație de om violent?

El se opri pentru o secundă. I se păruse că ea pronunțase „vicios” și se gândea cum să-i răspundă.

- Violent? Întrebă el, realizând apoi ce cuvânt folosea ea și zâmbind binevoitor. Doar dacă sunt provocat.

- Parcă ai fi fratele meu. El susține întotdeauna că e cel nevinovat ori de câte ori se duelează.

- În Anglia e ilegal să te duelezi (Nº II).

- Te rog, doar nu sunt o școlăriță.

Știa foarte bine că vicontele Coleridge tocmai stabilise o dispută cu lordul Ferres pe plaja din Brighton.

- Pentru că nu mă interesează să locuiesc pe Continent, răspuse el zâmbind, nu sunt de acord cu duelurile. Am ajuns.

Se opri în fața unri uși, uitându-se de o parte și de cealaltă a holului, înainte de a o deschide, apoi o conduse înăuntru.

Sala era iluminată de un candelabru italian cu gaz, iar un foc domol ardea în șemineu. Deși lumina ar fi fost de ajuns pentru o cameră normală, tavanul înalt și dimensiunile mari ale încăperii făceau ca toate colțurile să fie în umbră, iar piesele masive de mobilier îmbrăcate în piele să pară niște forme pierdute în semiobscuritate.

El rămăsese puțin în pragul ușii, neștiind cum să se comporte cu domnișoara Duras, în condițiile în care avea sentimente ciudat de noi pentru caracterul său. Cu oricine alcineva, de fapt cu toate femeile din trecutul

său, ar fi găsit repede cel mai întunecat colț al încăperii și cel mai moale loc de pe canapea, unde ar fi trecut la acțiune, cu doamna sub el. Pe aceasta, însă o întrebă politicos:

- Unde vrei să te așezi? explicându-i din gesturi că alegerea îi aparține.

Apropierea de el îi provocă pe spate un fior de nestăpânit și ea se întoarse brusc, vrând parcă să afle cauza acelei senzații. Nu exista niciun motiv ca ea să fie atât de suspicioasă și nimic asemănător nu i se întâmplase în trecut.

- Dacă dorești să te așezi, adăugă precizarea cu un murmur atât de încet, lăsând să se înțeleagă cu totul și cu totul alceva.

O flacăra de la focul aprins se reflecta în adâncimea ochilor lui. Era atât de aproape de ea, încât ea nu rezistă tentației de a-și trece un deget prin sprâncenele negre și mătăsoase.

Își mișcă mâna încet, înțelegând că ar putea să o sperie, apoi îi apucă ușor mâna ridicată, o duse la gura lui și plasă un sărut fierbinte în palma ei.

Ea scoase un geamăt ușor, pe care el îl simți în toată ființa sa, până în stomac și în erecția pulsândă. Strecurându-și mâna liberă în jurul taliei, o lipi ușor de trupul său.

Niciunul dintre ei nu vorbea. În liniștea care domnea în cameră, nu se auzea decât respirația lor; a lui – adâncă și ritmată, a ei – ușor sacadată, ca și cum ar fi fost prinsă în mijlocul unei furtuni.

Nu o cunoștea, nu știa nimic despre ea, decât că-l respinsese când îl întâlnise prima dată, așa că trebuia să fie atent să nu o grabească. Își apropie încet capul de al ei, în mod intenționat, ca ea să se poată răzgândi, dacă ar fi dorit.

Când buzele lor s-au atins, când acest contact mult dorit a fost în sfârșit înregistrat de mințile lor, au răsuflat amândoi, ca și cum vibrațiile întregului univers s-au

răsfânt asupra lor. O secundă mai târziu brațele ei delicate îi înconjură gâtul, și ea se presă de corpul său dur și mușchiulos, ca o provocatoare invitație la plăceri – deși ea niciodată nu se purtase astfel, deși ea ar fi trebuit să știe cât se poate de bine că trebuia să se păzească de un om cu reputația lui.

- Cred că e din cauza parfumului tău, spuse ea, cu buzele lipite de ale lui.

- Perfect, șopti el, de-acum încolo voi face baie în el...

Ea râse, acoperindu-i gura cu o sărutare tandră. Iar când el își luă gura de pe a ei, o auzi deja gâfâind. Cunoștea bine sunetul, știa perfect cum să stârnească o femeie. Lăsându-și mâna să alunece între picioarele ei, o ridică în brațe, o duse în cel mai întunecat loc al camerei și o depuse cu grijă pe canapeaua de piele satinată. El se așeză o dată cu ea, căci ea nu-și luase nicio clipă brațele după gâtul lui, și când spuse:

- Mai vreau să mă săruți! el îi îndeplini fără întârziere dorința.

Canapeaua era suficient de lungă și de lată ca să încapă amândoi, în ciuda imenselor volane, jupoane și dantele care împodobeau frumoasa ei rochie. Pentru un scurt moment ea se gândi că trebuie să fi înebunit de face așa ceva într-o casă străină, cu un bărbat pe care abia îl cunoștea. Dacă ceilalți pretendenți care se chinuiau să-i atragă atenția cunva ar fi mișcat-o câtuși de puțin, probabil ar fi fost mai prudentă. Dar știa mai bine decât oricine cât de rare erau astfel de senzații și că nimic nu se compara cu această căldură pe care o degajau sentimentele. În plus, era destul de libertină pentru a-și permite ceea ce-și dorea.

De mulți ani era o femeie independentă și se ghida în viață doar după propria-i judecată, astfel era obișnuită să ia singură hotărârile care o priveau. Dar deși libertină, era nevoie să simtă o pasiune prea arzătoare, prea puternică, pentru a nu mai ține seamă de scrupulele sale.

La un moment chiar murmură:

- Poate ar fi mai bine să nu... la gestul lui de a-i deschide corsetul.

El se opri politicos, cu respirația aproape tăiată. Dar pulsația dintre picioarele sale era atât de puternică, încât nu putu ignora dorințele-i carnale mai mult de o secundă, și când, copleșită, șopti: „Nu mai contează!” și se arcui spre el să-l sărute, el respiră, în sfârșit, ușurat, și începu să practice ceea ce știa el cel mai bine.

O dezbracă până o lăasă doar în furou și ciorapi, când, deodată, ea țipă înspăimântată:

- Ușa!

El reacționează imediat la vocea ei speriată, sărind de pe canapea într-un continuu flux de mușchi și grație îndelung exersată. Captivată, învăluită într-un nor de senzualitate, îl privi cum acoperă distanța până la ușă și înapoi în timp record, gândind că bărbatul din fața ei era prea frumos ca să fie descris în cuvinte, cu părul său negru strălucitor, cu acea armonie unică a liniilor feței, cu corpul său athletic și picioarele musculoase, încălțate în ciorapi fini de mătase.

Îi zâmbi, de parcă și-ar fi revendicat locul de lângă ea, fără să-și dea seama de privirile ei îndrăznețe care se plimbau, scruntător, pe trupul lui – sau poate era prea obișnuit cu această atitudine din partea femeilor.

Mângâindu-i buzele cu un sărut tandru, el murmură:

- Acum ești în siguranță.

- Sau poate în mare pericol, depinde cum privești situația, șopti ea, zâmbind în sus spre el.

- Nu, asta niciodată, răspunse el cu un suspin ușor. Nu când e vorba de plăcere.

Îi lăasă în jos, ușor, bretelele furoului de pe umeri, îi sărută dulcea rotunjime a sânilor mari și, împingând mătasea furoului într-o parte, dezveli sfârscul aureolat și începu să-l sugă ușor.

Ea uitase și să respire, dar când în sfârșit, îi reveni vocea, nu spuse decât „mai vreau...”, desfăcându-și

tremurând nasturii de sus ai furoului. Își dorea să mai aibă măcar o dată acea senzație, gura lui călătorind acum în jos, de la sânul ei spre esența fierbinte, tremurândă a corpului ei.

Îi dădu jos corsetul cu atâta delicatețe, încât ei i se păru că a fost atinsă de zefir, nu de degete omenești, și rămase goală în fața lui, purtând doar ciorapii albi brodați (N° III).

El nu știa cât de mult mai poate rezista, nu știa dacă să continue jocul lor amoros acum că era goală și tânjea după el, o sirenă cu coapse ca spuma laptelui și cu un zâmbet seducător. Nimic nu-i mai putea opri dorința dezlănțuită. Ar fi fost în stare să facă dragoste cu ea pe ringul de dans.

- Dezbracă-te complet, îi ceru ea șoptit, legănându-și coapsele de pe o parte pe cealaltă, cu sânii mari tremurând la fiecare mișcare și cu o privire ucigător de fierbinte, smaraldele ochilor ei strălucind învăpăiat. Dacă nu te deranjează, bineînțeles, murmură acidulat.

Era aproape dezbrăcat, cu cămașa descheiată, cu haina și papillon-ul deja date la o parte și pantofii aruncați deja pe sub canapea.

- Asta e, fără îndoială, o întrebare retorică, răspunse el zâmbind, în timp ce-și dădea jos bretelele brodate cu flori de „nu-mă-uita”.

- Cel puțin așa sper.

Răsucindu-se pe o parte și sprijinindu-și capul pe un braț, îl privea plină de interes cum se dezbrăca.

- Îți place să privești.

Pentru prima dată de când o întâlnise în salonul de supeu, gândul existenței altor bărbați în viața ei îl izbi brusc. În mod evident el nu era primul, nu cu firea ei explozivă și cu simțurile pasionale ce-i luau foc instantaneu, nu cu vrăjitorescul farmec al privirilor ei. Pentru un renumit desfrânat, se simțea ciudat de ofensat.

- Îți place?

Cu cămașa scoasă pe jumătate, se îndreptă amenințător spre ea.

Era teribil de apetisantă cum stătea așa întinsă pe canapeaua de piele, cu părul magnific de lung și bogat defăcut căzându-i în valuri ondulate pe umeri, cu esența somptuoasă a corpului ei în mod ostentativ expusă ca a unei odalisce, cu sânii mari răsfățându-se la vedere eliberați din chinul corsetului.

- *Acum* îmi place, răspunse ea, mișcându-se în așa fel încât formele ei să contrasteze și mai mult pe pielea neagră a canapelei. Mai repede... șopti ea.

- Și dacă nu...?

- Nu fi enervant. Doar nu te așteptai să fiu virgină...

Un val de supărare neagră îl cuprinse, cu toate că ea avea dreptate – doar el se ferea de virgine ca de ciură!

- Nu ești un crin nedesfăcut, nu-i așa?

- Sunt sigură că nu ar fi genul tău. Dar ce facem? Deja avem prima ceartă? întrebă ea amuzată, ridicând o sprânceană.

Era o viziune voluptoasă, fermecătoare, cum vezi doar în picturi. Era cu siguranță genul lui.

- Iartă-mă. (Își lăasă cămașa să cadă pe covor.) Se pare că, pentru o clipă, mi-am cam pierdut mințile.

- Deci nu ne certăm.

- Poate ne vom bate puțin, imediat ce scap de hainele astea.

- Mmm... o promisiune încântătoare...

- Pot să-ți mai promit și alceva, mormăi el cu un zâmbet ghiduș, descheindu-și nasturii pantalonilor.

- Iar eu trebuie să roșesc și să-ți mai domolesc puțin simțul proprietății.

El dădu din cap, întrebându-se de ce reacționase atât de ciudat cu câteva clipe în urmă.

- Ești cu adevărat perfectă. Sincer!

- Nu știam că Don Juan-ii pot fi sinceri.

- Nici eu nu știam că femeile pot fi sincere.

- Înseamnă că amândoi avem ceva de învățat, în noaptea asta.

- Să fie o lecție, atunci? o tachină, scoțându-și pantalonii.

- Mă îndoiesc că aș mai putea să te învăț ceva. În plus, te-ai supăra dacă aș face-o, adăugă ea jucăușă.

El își plecă puțin capul, privind-o de jos în sus.

- Ești *al naibii* de tentantă.

- *Tu* ești foarte tentant, așa cum stai acolo, în chiloți de mătase și cu frumosul și mândrul tău sex majestuos ridicat.

Într-adevăr erau foarte scurți, mătasea chinezească acoperindu-i doar fesele, erecția sa proeminentă neputându-i fi mascată de materialul fin.

- Te rog, vino mai aproape.

- Nu cred că există bărbat pe lumea asta, care să refuze o astfel de invitație.

- Nici eu nu cred că sunt multe femei pe lume, care să reziste farmecelor tale vizibile.

- Sunt mulțumit atâta vreme cât te pot face pe tine să nu-mi rezști, răspunse el politico și galant, ca niciodată în astfel de momente.

- Nu *mulțumire* țin neapărat să primesc, ci alceva, zise ea, făcându-i semn cu degetul să se apropie și mai mult.

- Poate ceva mai arzător?

- Cât de inteligentă ești...?

Era foarte naturală, sinceră și îndrăzneată. Cerea tot ceea ce voia, fără prea multă ceremonie. După atâtea prefăcute din înalta societate cu care se culcase, ea chiar era încântător de reconfortantă.

Se apropie de canapea, strecurându-și degetele la talie, cu intenția de a-și da jos și ultima piesă de îmbrăcămintă.

- Lasă-mă pe mine.

Vocea ei era ușor răgușită, de contralto, parcurse mica distanță până la el, învăluindu-l ca o mătase și mărinđ și mai mult dimensiunea erecției sale.

Se opri la câțiva centimetri de canapea și așteptă, cuprins de un delir de emoții greu de stăpănit, de parcă ar fi fost prima dată când făcea dragoste. Era supărat pe el însuși pentru că efectul pe care ea îl avea asupra lui nu-l mai avusese nimeni până în această clipă, niciodată nu simțise mai mult decât o tentație de moment. Iar când ea se ridică în șezut, fixându-l de sub cascada de bucle blond-aurii și întinzându-se să atingă proeminența impresionantă a erecției sale, el își reținu răsufarea și începu să înjure în gând.

Încercă să nu simtă cum își pierde controlul, amintindu-și că Venus era una din sutele de femei cu care avusese de-a face. Pe toți dracii, doar nu făcea pentru prima dată așa ceva! Dar când ea începu să-i tragă acea ultimă bucățică de mătase de pe șolduri, el simți nevoia disperată de a se îngropa în adâncurile ei, fără niciun preludeu.

- Mai bine îi dau eu jos, spuse el cu o voce răgușită, forțându-se să-și stăpânească necesitatea imperioasă ce-l mistuia și dându-i mâinile la o parte cu toată politețea de care mai putea da dovadă.

- Nu mai ai răbdare. Bun!... șopti ea aprobatoare, satisfăcută de parcă perechea de chiloți albi de mătase chinezească ce zăcea acum pe podea ar fi reprezentat un trofeu pentru ea. Atunci nu trebuie să mai aștept!...

El încercă să afle motivul pentru care o dorea atât de frenetic, dar tocmai această dorință ce-l ardea ca o flacără îi paraliza orice gândire, împiedicându-i analiza. Și, o secundă mai târziu, o întinse pe canapea și se așeză între picioarele ei desfăcute. Începuse deja să se miște ritmic în interiorul ei, când ea, proptindu-și capul în pieptul lui, murmură cu respirația sacadată:

- Era să uit. Pune-ți prezervativul(Nº IV)!

Deja în plină erecție, Jack o ignoră, dându-i mâinile în părți, pentru a-i fi mai ușor să o penetreze.

- Nu! strigă ea, împingându-l și mai tare, și prin tumultul minții lui răzbătu enormitatea a ceea ce i se pretindea.

I-au trebuit câteva clipe pentru a-și forța corpul să se liniștească și alte câteva clipe pentru a-și pune ordine în gânduri. Începând să fie rațional, într-un târziu își regăsi respirația pentru a șopti:

- N-o să-mi dau drumul în tine.

- Asta nu e de ajuns.

Privirea ei era provocatoare.

Cu trupul tremurând de dimensiunile excitației, simți nevoia de mult mai mult aer în plămâni.

- Sunt o persoană de încredere.

Mai avea puțin și murea, exploda sau făcea ceva de neiertat.

- Îmi pare rău, dar nici asta nu e de ajuns.

Jack își împreună sprâncenele a-ncruntare și, cu privirile-i înfingând pumnale în ea, înjură și se dădu la o parte. Sprijinindu-se de brațul canapelei și, cu bustul tresăltându-i în ritm accelerat de agitație, răcni:

- Ce dracu' faci, îți bați joc de mine?

- Ai auzit vreodată de prezervativ? răbufni ea tot atât de frustrare ca și el de întreruperea momentelor de plăcere. Un bărbat ca tine, care se culcă cu tot ce prinde să f...?

- O mică c... înfierbântată ca tine... Cum de nu ai unul tu?

- Du-te dracu!

Până la cei douăzeci și cinci de ani ai săi, văzuse prea multe ca să nu se considere egală cu orice muritor. În plus, făcea parte dintr-o familie care accepta orice provocare, fără să se gândească la consecințe.

- Ar fi trebuit să știu că un bărbat ca tine nu gândește decât la propria-i plăcere. Porc egoist ce ești!

- Nu la fel de egoist ca tine. Am fi putut atinge amândoi climaxul, fără probleme. De peste zece ani stăpânesc la perfecție arta retragerii.

Ea pufni.

- Mă îndoiesc! zise trăgându-și furoul pe cap și lăsând mătasea brodată să alunece spre podea. Câți copii ai lăsat în urmă?

- Niciunul! Dacă ți-ai făcut tema bine, ai fi știut asta.

- Crezi cumva că te-am urmărit? Asta crezi?

Indignată, își scoase unul din pantofi și-l aruncă furioasă spre Jack.

El îl prinse fără efort și îl depuse înapoi pe covor.

- Dar nici nu ați fugit de mine, domnișoară Duras, spuse el, fără pic de politețe. Cât a durat să ajungeți din sala de supeu pe canapea? Zece minute?

- Ohhh! se încrâncenă ea, strângându-și pumnii. Te-aș lovi dacă ar ajuta la ceva, idiot prost-crescut ce ești! A trecut un an de când nu am făcut dragoste. Așa că nu te împăuna cu succesul tău, crezând că ți-am căzut ușor în mreje. Eram în călduri, asta-i tot.

- Atunci am o propunere, zise el cu vocea înmuiată, privind-o seducător și uitând cu totul de furie.

- Nu mă interesează propunerile tale, răspuse ea tăios, în timp ce-și aduna un jupon de pe spătarul unui scaun.

- Dacă nu ai mai avut orgasm de un an, și dacă totuși îți dorești asta, te-aș ajuta eu – fără să avem relații intime, bineînțeles.

Cuvintele lui sunară seducător, ca o promisiune a plăcerii. Gândul astâmpărării pulsației cutremurătoare care-i înfierbântase tot corpul o tenta. Aruncă într-o parte juponul, care căzu după ce descrie un arc în aer, și îl privi fix.

- Și ție ce-ți iese la opera asta de caritate...?

- Nimic, dacă nu vrei tu, dar...

- Totdeauna trebuie să fie un „dar”, îl luă ea în râs.

- Aș putea să fac rost de un prezervativ de la unul din bărbații prezenți la bal. (Privi în jos spre erecția proeminentă.) Și ne-am simți bine amândoi.

Corpul ei reacționează instantaneu. Dacă gândul unui orgasm obținut manual sunase tentant, a doua propunere deja era o provocare sălbatică. Dacă n-ar fi trecut atâta timp, nu i-ar fi luat în considerare invitația obraznică, cu totul seducătoare, cu tot sexul lui apetisant. Și totuși ar trebui să refuze, gândi ea. Prea era plin de sine, prea al dracului de frumos și mult prea obișnuit ca femeile să-i accepte orice! Ar fi trebuit să-i dea o lecție refuzându-l. În schimb, îi spuse:

- Cu o singură condiție.

El zâmbi.

- Uită-te și tu la mine, aș putea eu să nu fiu de acord cu orice vrei tu.

Ea nu se putu să nu zâmbească la candoarea lui.

- Vreau să facem amândoi acel gest caritabil.

- Cum spui tu, având în vedere că e prima dată când negociez o noapte de amor.

- Ce interesant! răspunse ea sarcastic. La mine e a mia oară.

- Ești o răutate mică.

- Nu chiar atât de mică, răspunse ea tandru.

Privirea sa călători în josul corpului ei înalt și suplu, oprindu-se să se odihnească pe splendoarea sânilor plini.

- Nu, conchise el, de fapt deloc mică!

Urmă o tăcere prelungă, timp în care amândoi se luptau cu propriile-i principii și dorințe, fără însă a-și da vreunul seama că discuția pe care o avuseseră înainte sunase ca o negociere de luare în arendă. Dar după cum marchizului nu-i stătea în fire să amâne plăcerea, lungul celibat – de peste un an – al tinerei doamne cântărind greu în gândirea sa, fu primul care sări peste orice principiu și spuse:

- Deci... suntem de acord?

- Cu prezervativul?

- Da, cu el.

Ea dădu din cap afirmativ. El își ciocăni capul cu degetul arătător și se ridică repede de pe canapea.

- Așteaptă-mă aici, spuse, întizându-și să-și ia pantalonii

- Cred că ai nevoie și de ăștia.

Ea îi ridică chiloții de mătase de pe pardoseală.

- Nu, n-o să stau atât de mult.

Venus respiră îndelung.

- Poate că n-o să mai vreau să merg până la capăt când te întorci.

El o privi, în timp ce-și încheia pantalonii.

- Te voi face eu să te răzgândești.

- Mmm... poate că nu....

Dintr-un salt o ajunse înainte ca sunetele vorbelor ei să se stingă în aer și, ridicându-i brațele fără ca ea să poată protesta, îi scoase furoul, o luă în brațe și o așeză confortabil între perne, pe canapeaua din fața șemineului.

- Acum gândește-te că o să facem dragoste aici de douăzeci de ori la rând, îi șopti el, strecurându-și degetele în crăpătura umedă și înfierbântată. Și după aceea, continuă el, o să te mai pătrund de încă douăzeci de ori, șuieră aplecându-și capul ca să-i lingă un sfârc.

Se strecură delicat, încet, în intimitatea pulsândă a corpului ei, toate îndoielile fiindu-i spulberate de căldura excitației ce-i învăluia corpul. El se retrăsese din interiorul ei doar cu puțin înainte de orgasm, eliberându-se de îmbrățișarea ei înfierbântată cu promisiuni șoptite de satisfacție înzecită la întoarcerea sa.

- Încuie ușa după mine, șopti el. O să bat de două ori când mă întorc.

Și se îmbracă cu așa viteză, încât ea nu mai știa dacă să fie încântată sau să simtă jignită de experiența sa de a părăsi femeile.

Dar până la urmă și ea voia ceea ce el avea de oferit, astfel că nemailuând în seamă proasta lui reputație,

hotărî că va avea destul timp să se simtă ofensată *după* ce-și va obține orgasmul.

Când zări micul zâmbet ghiduș, marchizul o privi întrebător, dar singurul răspuns pe care îl primi fu:

- Vino înapoi repede, și vei afla.

După ce închise ușa, Venus își turnă un pahar de sherry de pe tava de lichioruri, se întoarse la căldura șemineului și, întinsă pe canapea, începu să soarbă din pahar, în așteptarea salvării sexuale.

Nu era o începătoare în ce privește plăcerile trupești. Avusese mulți iubiți, dar niciunul nu reușise să-i stârnească în organism o asemenea fierbințeală. Se afla într-o pauză de gândire matură – căci, pentru moment, plăcerea carnală era pricipalul obiectiv – și se întreba cum de marchizul exercita o asemenea atracție fizică asupra ei. Zâmbi ușor. Era mai mult decât evident de ce: deși majoritatea femeilor spuneau că nu mărimea sexului iubitului contează, ea știa că dimensiunea lui are un rol esențial, iar Jack Fitz-James nu putea fi întrecut la capitolul acesta.

CAPITOLUL 3

Marchizul se privi într-o oglindă de pe hol, verificând gradul de dezordine din înfățișarea sa, decise că era prezentabil dacă nu era inspectat prea îndeaproape și intră în sala de bal pe una din ușile mai puțin folosite de invitați. Ocoli ringul de dans evitând politicos orice conversație, ținta sa fiind salonul alăturat unde se juca cărți. Odată scăpat de valul de atenție feminină, își permise să răsuflă ușurat și, stând sub arcada de intrare, începu să caute din priviri pe cei ce ar putea să-l ajute.

Majoritatea bărbaților din lumea sa nu erau interesați decât de propria-i plăcere atunci când se culcau cu o femeie. Poziția lor și averea le permiteau să își exercite

prerogative, și ei profitau pe deplin de ele⁴. Jack știa totuși vreo doi sau trei care se protejau din motive de sănătate. Pe aceea îi căuta în încăperea aglomerată.

Însă o astfel de problemă nu se putea trata cu discreție. Își cunoștea prietenii mult prea bine, ei respirau bârfe, nu aer. Singura lui speranță era ca domnișoara Duras să fie îndeajuns de neconvențională încât să ignore orice zvon. Deja își fixase ținta asupra lordului Alvers, dar înjură la vederea mulțimii de prieteni care îl înconjurau. Dar pe deplin motivat, se îndreptă hotărât spre el, ferm decis să-și atingă țelul pentru care venise.

Un moment mai târziu se afla în spatele lordul Alvers. Se aplecă spre urechea acestuia și îi șopti motivul pentru care venise.

Tânărul lord se răsuci spre el cu scaunul, și pe fața sa apărură un zâmbet complice:

- Te cam grăbești, nu-i așa?

Jack nu zâmbi.

- Ai, sau nu?

- S-ar putea să am, replică Alvers, chicotind.

- Vă rog să-l scuzați puțin pe George, spuse Jack politicoasă, ridicându-l cu forța de pe scaun și conducându-l cu o strângere vizibilă a brațului într-un colț mai liniștit.

Odată ajunși, marchizul spuse:

- *Chiar* mă grăbesc, așa că fii drăguț și dă-mi-le mai repede. Și, apropo, ar fi mai bine să nu spui nimic, dacă ții la reputația sorei tale.

Alvers sări ca ars.

- Ia stai un minut, la naiba! Ce legătură are asta cu sora mea?

- N-am timp să stau la discuții, și oricum, dacă păstrezi secretul, nimeni nu va ști vreodată. Hai dă-mi-le!

---

⁴ Este vorba de dreptul feudal al stăpânului unei moșii ca, atunci când se căsătorește o fecioară de pe moșia lui, acesta să o înzestreze, dar să fie primul care se culcă cu ea, înaintea mirelui – drept de care unii stăpâni profitau din plin în secolele trecute.

- Sper că nu te-ai culcat vreodată cu soră-mea, mârâi tânărul, dar deja extrăgea două prezervative din buzunarul hainei sale.

Jack nu o făcuse, însă George nu știa asta, și oricum nu avea curajul să o întrebe pe sora sa. Așa că teama unui eventual scandal era cea mai bună modalitate de a-l face să-și țină gura.

- Mulțumesc mult. Buzele mele vor fi lipite, adăugă Jack zâmbind. Transmite-i salutările mele lui Sally.

Cu trofeul în mână, zbură din camera de jocuri trecând ca fulgerul prin sala de bal și respingând vreo doisprezece invitați cu chef de vorbă. Și, cu inima bătându-i de două ori mai repede decât era cazul, reuși să răzbată până în holul care ducea spre bibliotecă.

Ciocăni de două ori la ușă, dar Venus nu răspunse de prima dată, ceea ce-l făcu să se teamă că se răzgândise și plecase.

- Cine e? întrebă Venus puțin mai târziu.

Supărarea i se risipi.

- V-am adus livrarea, domnișoară, spuse el vesel.

Ea zâmbea când deschise ușa.

- Ai venit foarte repede.

- Am avut un motiv întemeiat să vin, replică șoptit, luând în stăpânire frumusețea lascivă a corpului ei nud de îndată ce se strecură înăuntru prin deschizătura ușii pe jumătate deschise.

Răsucindu-se să închidă ușa, îi arătă voios cele două pachetele aflate în palma sa.

- Mi-e teamă că asta e tot, nu am vrut să afle prea mulți

- Nu simte cineva lipsa?

- Se pare că nimeni nu și-a dat seama de absența noastră.

- Ce drăguț din partea lor!

- E ușor să te pierzi în mulțime, cu peste trei sute de invitați aici astă-seară.

Ea vru să spună ceva de genul: „De obicei nu fac asemenea chestii”, dar se gândi că ar suna caraghios, având în vedere că era goală în biblioteca lui Peggy, în plin bal.

El vru să spună că nu va mai dura mult până li se va simți lipsa, dar își dădu seama că nu era indicat, având în vedere obiectivele apropiate.

- Cravata îți stă strâmb. (Făcând un pas spre el, se ridică pe vârful picioarelor și i-o aranjă.) Gata! Ar fi trebuit să observi înainte să pleci.

El râse și o strânse în brațe.

- Când voi avea nevoie de o nevastă îndatoritoare, îți voi da de știre.

- În schimb, dacă eu voi avea nevoie vreodată de un soț, să fii sigur că nu pe tine. (Vocea-i era veselă, ochii verzi îi sclipeau jucăuș.) Văd că și cel mai mic ajutor din partea unei femei e înțeleș greșit.

- După atâția ani de fugă... sunt prudent.

Gura lui se deschise într-un rânjet ironic, apoi tandru și fierbinte, când o sărută. Iar când, câteva clipe mai târziu, ea reuși să-și recapete respirația, sugeră:

- Hai să încercăm unul din pachetelele astea.

El o purtă în brațe până la canapea și o așeză pe pielea caldă. Puse apoi bucuroș cele două prezervative pe brațul canapelei.

- Mă bucur că nu ai plecat.

- Tentația a învins scrupulele, spuse ea ridicând din sprâncene. Deși cred că auzi asta destul de des.

El rămase doar în cămașă și pantaloni.

- Nu mai des decât tine, cu siguranță.

Era tentația reîncarnată, așa cum sta întinsă în așteptare, cu pielea aurită de flăcările ce se reflectau pe goliciunea ei voluptoasă, cu o privire ce anticipa clipele care aveau să urmeze.

- Deci nu va deranja nimeni, nu?

Provocatoarea întrebare, anticiparea din tonul ei îi incendiau simțurile.

- Nimeni nu va îndrăzni!

Cu o smucitură, își rupse nasturii din perle ai cămășii de mătase.

- Din cauza ta?

Văzuse cum toți se dăduseră la o parte din calea lor când parcurseseră la brațul lui lungă sală de bal.

- Faptul că ne aflăm aici, împreună, nu este decât treaba noastră!

Scoțându-și cămașa din pantaloni, o făcu să-i alunece de pe umeri. Ea reacționează la aceste cuvinte cu un zâmbet.

- Și ce treabă plăcută...

- Va fi în curând... Îmi cer scuze pentru întârziere.

Zâmbetul lui era intim, ca și cum l-ar fi păstrat până acum special pentru ea. Pantalonii se alătură celorlalte obiecte de vestimentație aflate pe covor.

Goliciunea lui îi tăie respirația pe moment.

- Îți mulțumesc pentru înțelegere, replică ea, pe un ton care părea să sune normal.

Zâmbetul lui se lărgi.

- De parcă aș fi avut de ales...

- Nici eu nu am avut până la urmă, după cât se pare.

Era de-a dreptul splendid, ca un zeu dionisiac: înalt, bronzat, cu o musculatură perfect modelată și... cu un penis monumental.

- M-ai considera teribil de îndrăzneță dacă ți-aș spune că am nevoie de „el” – și ridicând mâna indicând anume ce – chiar acum?

- Doar dacă nu ți s-ar părea ție prea deplasat dacă aș accepta.

Ea scutură din cap în semn că nu.

- Ba chiar aș spune că ești binevoitor.

El se întinsese deja după un prezervativ. Când deschise pachetul, erecția i se amplifică vizibil.

Trupul ei se deschise, fiind pregătit să-l primească, și un frison de anticipare îi străbătu vaginul.

- Mi-e teamă că... șopti ea, fixând cu privirea dimensiunea uriașă, eu nu am fost obișnuită cu...

- Știu, spuse el, cu o voce aproape sufocată în timp ce rula prezervativul pe vârful deja umezit al penisului, mintea fiindu-i sufocată de o imensă dorință carnală.

- N-am mai făcut asta pentru nimeni.

Ochii ei scânteiară.

- Oricum nu prea te poți simți bine cu ele. Asta ca să vezi cât de mult te dolesc.

- O obsesie reciprocă, dragul meu lord Redvers.

În momentul în care ea îi pronunță titlul, el își dădu seama că ceea ce făceau ei i se părea ca ieșit din sfera cotidianului.

- Probabil că înghețata de ananas ne-a făcut atât de nepăsători.

- Aș vrea eu să fie atât de simplu.

- Eu nici nu vreau să fie simplu.

La cât de excitat era, nu avea chef să se braveze și nici să simplifice actul sexual din acea seară.

- Ești sigură că nu vrei să mă mișc mai încet?

Se mișcă între picioarele ei cu o dexteritate care o intriga, de parcă ar fi făcut-o de atâtea ori, încât nu se mai simțea stingher într-o situație care de obicei ar fi cauzat stângăcie.

Ea-i atinse ușor cu mâna penisul inflammat.

- Tu vrei?

- Ar fi ultima mea dovadă de politețe.

- Înainte de ce?

- Înainte de a înebuni de-a binelea.

- Unde ai fost în tot acest timp din viața mea? rânji el ironic.

- Probabil că așteptam asta.

- Atunci îl vei primi imediat, șopti el asediat de dorință, și desfăcându-i picioarele cu o mișcare a mâinii, o pătrunse încet.

Conștient de mărimea organului său, o invadează cu precauție, fiind atent la reacțiile ei. Dar nici cu

prezervativul ce exercita mai multă fricțiune, înaintarea sa nu se lăsă prea mult așteptată.

Cu fiecare mișcare a dimensiunii enorme ce o pătrundea, cu cât el înainta în adâncimea ființei ei, fiecare fibră a corpului ei tremura, în expectativă. „Oare se poate muri de dorință?”, se minună corpul ea. Toate senzațiile i se concentraseră în intimitatea înfierbântată a corpului ei, și își ridică bazinul pentru ca el să poată pătrunde și mai adânc, tot mai adânc.

De parcă el ar fi necesitat o încurajare acum, când pasiunea îi încinsese tot sângele, săgetându-i creierul!... Mâinile i se încheștară pe fesele ei, și acum o împingea de șolduri, pentru a-și înlesni înaintarea. Iar când o simți, pregătită și tremurândă gata de orgasm, se retrăsese din ea, cu toate scâncetele de protest, dar numai pentru a reveni și mai puternic, și mai adânc.

Se auzi un țipăt ascuțit, al cărui ecou sfâșie semiobscuritatea încăperii.

Geamătul lui înăbușit dovedea că și plăcerea sa era la fel de înfocată și, strecurându-și mâinile sub ea, o trase mai aproape, nerăbdător să o posede în totalitate.

Mișcându-și armonios mâinile pe spatele lui, urmărind curba lascivă a feselor sale întărite, apăsându-le, își ridică pelvisul... și dădu drumul unui suspin de exaltare.

Sunetul anticipat făcu să-i crească și mai mult erecția. Nerăbdarea ei era încântătoare, propria lui necesitate – atât de pătimașă, încât ritmul dorinței lor se transformă într-o mișcare de un flux și reflux accelerat, care-i conduse curând pe amândoi la un orgasm, cutremurător.

„Prea repede!”, se gândi Jack, disprețuindu-se pentru graba sa.

- Mai vreau, șopti Venus, ca un ecou al nemulțumirii lui.

El îi zdrobi buzele într-un sărut devorator, iar ea îi răspunse cu sărutări fierbinți, amândoi cuprinși de

aceeași flamă, înfierbântați de o insaturabilă dorință carnală.

Îi simți din nou sexul întărit înlăuntrul ei și, răsucindu-și gura într-o parte, murmură:

- Pune-ți celălalt prezervativ. Grăbește-te!

Pentru o persoană care nu urmase niciodată ordinele nimănui, el avu o ușoară ezitare, apoi se conformă.

Retrăgându-se rapid din ea, sări grăbit de pe canapea, aruncă prezervativul folosit și se șterse rapid cu cămașa. Un nou prezervativ îi luase locul după câteva secunde, excitația sa fiind cu adevărat impresionantă pentru un bărbat care abia avusese un orgasm.

Probabil că de aceea era așa de vânat de femei, gândi Venus – doar cu un trecător resentiment, toate gândurile concentrându-i-se asupra nevoii urgente de a fi iar în stăpânirea erecției lui, nerăbdarea ei nefiindu-i egală decât de surprinzătoarea dorință de a fi posedată iar de bărbatul din fața sa.

Niciodată nu crezuse că poate exista o pasiune de nestăvilit, înlăturând asemenea idei ca fiind doar o fantezie poetică sau fructul unei imaginații bolnave. Dar ea nu dorea nimic mai mult decât ca el s-o atingă, să facă sex cu el încă o dată, cu toate că avea asemenea reputație de desfrânat încât ar fi trebuit să-i fie rușine de ea însăși.

Poate că ar trebuie să reconsidere aceste principii mai târziu – după alt orgasm, atunci când nu va mai arde de dorință. Înțelegând cât de rar întâlnești acest sentiment și cât de puțin timp mai aveau la dispoziție, dorea cu egoism să se lase dusă de val.

- Chiar trebuie să vin eu să te iau de-acolo? murmură ea nerăbdătoare.

- Lasă-mă un minut să-mi trag și eu sufletul, chicoti el.

Dându-și seama de gafa pe care o făcuse, își ceru imediat scuze, însă el o făcu să-și înghită cuvintele,

răsucindu-se pentru a o îmbrățișa și a o săruta prelung. Aplecându-se ușor între picioarele ei, șopti:

- Runda a doua!

Și alunecă în fierbințeala ei primitoare.

- Tocmai la țanc, spuse ea șuierat, cu ochii aproape închiși și picioarele încolăcite în jurul corpului său, oferindu-i o bucățică de rai pe care nu o mai văzuse până atunci.

Era ispita în persoană și dorinta ei se sincroniza perfect cu a lui, era femeia pe care și-o dorise dintotdeauna, se gândi el în timp ce-și potrivea ritmul corpului cu al ei. Era fierbinte, fierbinte, flacăra arzândă, cerând fără a se jena ca femeile cu care era obișnuit. Și, spre deosebire de ele, ea era atât de spirituală încât îl binedispunea, dar în același timp îl și perturba. Dintr-o dată, își adânci dinții în gâtul lui și îl mușcă, dar fiorul de durere fu înecat de o dorință atât de mare încât uită totul, în afară de senzația căreia îi căzuse pradă.

Gemetele ei indicau un nivel de excitație care necesita mai multă concentrare, și Jack se lăsă pe spate, ignorând unghiile ei adânc înfipite în toarcele lui. Fiecare se străduia să-l stârnească mai tare pe celălalt. Și se împerecheară într-un sacru ritm comun, parcă aducând la capăt un ritual al instinctului primar, în afara limitelor rațiunii.

Ea se mișca pentru a-i produce lui plăcere, iar el, pentru plăcerea ei. Simțurile lor se disipaseră, lumea dispărând de tot, undeva departe; doar senzațiile mai rămăseseră. Până când, căutând cu disperare aerul, se lăsară duși de valul unui orgasm divin, nepământesc, care le goli sufletele.

- Incredibil! (Fără respirație, cu pieptul tresăltându-i, Jack zăcea deasupra ei, cu ochii închiși.) Nu... pleca... spuse el leneș, cu zâmbetul pe buze.

- Nici n-aș putea... chiar dacă aș vrea.

Ultimii fiori ai orgasmului încă îi scuturau delicios corpul, își plimba degetele de-a lungul toracelui său impresionant.

El deschise ochii și zâmbi.

- Oricum nu te-aș lăsa să pleci.

- S-ar putea să fii nevoit. S-au terminat prezervativele.

- Și...?

- Nu începe din nou.

Tonul ei se schimbă, devenind rece.

- Nu-ți mai face atâtea probleme, încercă el s-o liniștească.

- Dar *eu* sunt cea care *trebuie* să-și facă griji.

- Cu mine, nu e cazul.

El era atât de calm și de lipsit de griji – sau, probabil, doar indiferent, dat fiind trecutul lui.

- Și totuși nu sunt complet sigură, șopti ea, cu brațele încolăcite în jurul bustului lui. Dă-te jos!

Sprâncenele lui se arcuiră dintr-o dată.

- Toți iubiții tăi răspund la tonul ăsta?

- Am spus să te dai jos!

Deși lui Jack i se păreau grijile ei exagerate, se hotărî să nu mai comenteze. Cu o scuturare a umerilor, se dădu la o parte, lăsându-se să cadă pe podea și sprijinindu-se apoi de canapea.

- Ești prea nervoasă, zise el natural, aruncând prezervativul și întinzând mâna după o sticlă cu băutură. Nu am niciun interes să mă culc cu tine din motive egoiste. Vrei și tu? ridică sticla. E sherry!

- Ești mult prea gentil în problema asta, Redvers. Și nu știu dacă vreau să beau, iar dacă vrei să o mai faci o dată, spune-mi și mie.

- Nu, nu cred, observând totuși că nu se ridicase din poziția languroasă și, când îi întinse paharul de sherry, ea îl luă.

El ridică paharul ca și cum ar fi ciocnit în cinstea ei.

- Te tentează?

- Nu-mi pot permite nicio tentație. (Tonul era al unei profesoare care-și certa elevul.)

O licărire răutăcioasă apăru în ochii lui Jack.

- Cât de puțină încredere ai...!

- Într-un om cu reputația ta? Cred că am destule motive să fiu sceptică.

- Nu am niciun copil.

- Nu *știi* dacă ai vreunul.

- Aș ști dacă aș avea. Mi s-ar cere bani.

- Ești atât de cinic! spuse ea strâmbându-se.

El dădu din umeri, fără a o contrazice în ceea ce privește cinismul.

- Ei bine, nu trebuie să-ți faci griji că eu ți-aș putea cere bani.

- Nici nu-mi fac. Nu încerc decât să-ți alung temerile.

El începu să-i mângâie fruntea cu degetul arătător.

- Gata, ajunge!

- Tot mai fierbi acolo jos?

- Nu!

Dar răspunse prea repede, privind în gol.

- Lasă-mă să văd, murmură, strecurându-și mâna între genunchii ei, palma sa fierbinte odihnindu-se pe labiile ei.

- Mai bine te-ai opri, spuse ea zâmbind. Așa e mai sigur.

- Așa ceva nu e periculos. Relaxează-te.

Își lăsă mâna să alunecă între labii.

- Ei, cum te simți?

- Nu simt nimic, minți ea, știind că nu ar fi trebuit să îl lase să o atingă! Știind că un simplu masaj al mâinii lui ar avea un efect dezastruos asupra ei.

- Dar acum?

Degetul lui mijlociu alunecă spre buzele fierbinți cu o delicatețe nemărginită și simți cum mușchii interiori ai sexului ei se încordau.

- Dă-mi paharul, murmură el, și luându-i paharul din mână, își continuă masajul amețitor, frecarea degetului transmițând promisiuni infinite în interiorul ființei ei.

- Chiar ești umedă, spuse el câteva momente mai târziu, așezându-se în genunchi lângă canapea, dovada lichidă a excitației ei umezindu-i degetele. De ce nu te-aș ajuta să termini?

Incapabilă să-și înfrâneze pasiunea, deși se simtea rușinată de răspunsul corpului ce o trăda, își ridică bazinul, neputând să lupte cu propriile-i dorințe și cu talentul lui desăvârșit. Se pare că el știa exact unde să o atingă, cât de ușor, cât de puțin și cât de adânc. Ea începu să scâncească, pe măsură ce degetele lui o pătrundeau tot mai adânc.

Ea se arcui peste mâna lui, dorind tot mai mult, căutând tot mai mult. El îi desfăcu picioarele, și aplecându-și capul, își strecură limba peste labiile umezit, pătrunzând în dulceața fierbinte a clitorisului ei.

Țipătul ei de extaz umplu încăperea. Apoi buzele sale prinseră în strânsoare mica umflătură erectilă, iar degetele sale se adânciră și mai mult în ea. Creierul îi era bombardat de senzația care o acaparase, iar timpul părea că se oprișe. Vaginul ei vibra, stârnit de mișcările degetelor sale, în timp ce limba sa iscusită îi încânta clitorisul. Deja tot corpul îi era cuprins de fiorii orgasmului când el o mușcă tandru, ușor, delicat, ca și cum ar fi știut exact cum să o facă să-și piardă mințile și să simtă că a ajuns la limita vieții, și că a murit, înecată într-un imens val de plăcere.

Dură ceva timp până când deschise încet ochii, căutându-l pe Jack, care stătea lungit aproape de semineu.

- Nu-i așa că n-a fost niciun pericol? întrebă el, prietenos.

- Nu-i nevoie să fii atât de plin de tine.

- *Au contrarie*. Nu sunt nici pe departe încrezut, sunt doar foarte stârnit, și încep să mă întreb care sunt limitele politetii mele.

- Te rog să mă ierți. Mi-ar face plăcere să te ajut, dar...

Splendidul său penis îi atrase privirea, doarece lungimea erectă se extindea dincolo de ombilic.

- Poate putem negocia, murmură Jack, nefiind sigur dacă va mai fi capabil să se comporte ca un gentleman prea mult timp.

- Nu vreau să risc.

- Cum să-ți demonstrez că poți să ai încredere în mine?

- N-ai cum.

Dar privindu-l, îl simțea de parcă ar fi fost deja înăuntrul ei. Imaginea venelor umflate ale erecției sale sale proeminente în lumina focului făcea ca mintea ei să nu fie atentă în afară de satisfacția carnală.

- Bănuiesc că nici dacă ți-aș aduce martori, nu te-ai răzgândi.

Ea zâmbi.

- Ai fi în stare să îi chemi din sala de bal?...

El făcu o grimasă din cauza dorințelor nesatisfăcute.

- Dracu' să te ia! Ar trebui să-mi controlez pornirile astea.

- E vina mea?

- Da.

Era binecunoscut superbul său autocontrol – reușind să se stăpânească chiar prea mult, dacă ar fi fost să te iei după doamnele care nu reușiseră să-i atragă atenția. Dar se pare că aceasta nu funcționa și când se afla în compania lui Venus Duras. Pentru prima dată începu să creadă că există și femei-vrăjitoare.

- Pe toți dracii! mormăi el, apropiindu-se de ea într-un amestec de mușchi și forță necontrolată. Gata, m-am săturat să fac conversație.

Ea se ridică în coate.

- Și ce vrei să faci?

- Să introduc mădularul ăsta rigid în păsărica ta fierbinte.

- Ce *fermecător* sună... spuse ea sarcastică.

- Mă opresc, dacă nu-ți va plăcea.

Ea îl privi deranjată; el se urcă peste ea, erecția lui rigidă fiind greu de ignorat.

- Jack, nici măcar să nu te gândești să faci uz de forță. Nu-ți permit, nu...

El îi curmă protestele într-un sărut apăsător, instalându-se între picioarele ei cu atâta ușurință, încât se întrebă din nou, și pe bună dreptate, cine pe cine seducea.

- Ai încredere în mine, șopti el, sărutând-o și, cu un geamăt plin de mulțumire, se îngropă până la plăsele în adâncimile ei umede.

Aproape instantaneu, spre rușinea ei, se lăsă inundată de orgasm, cu un strigăt sugrumat de plăcere. Se simțea umilită, dezgustată. Toate certitudinile pe care le avusese dipărușeră aproape în totalitate în mintea ei.

- Oh, Doamne... șopti ea distrată, luată prin surprindere.

- Șșșș... murmură el, sărutând-o tandru, totul e permis.

Strecurându-și mâinile sub șezutul ei, o forță să-l lase să o pătrundă din nou, mai adânc. Și dorința îi inundă rapid corpul, făcând-o să se întrebe de ce nu-și mai poate astâmpăra pofta cu el.

Dar anxietatea se topi curând în fierbințeala pasiunii. Penetrarea lui crescând până se îngropă în curând în cele mai profunde adâncuri, se mișca cu măiestrie și delicatețe, încercând să alunge prin purtarea sa clipele când, ca niciodată, făcuse uz de forță. Îi liniști supărarea, își alungă propriile-i scrupule, făcând-o să mai atingă de două ori orgasmul, înainte de a ejacula în sfârșit pe abdomenul ei.

După ce-și reveni, Venus îi șopti calm:

- Nu ar fi trebuit să te las.

Dar tonul ei era împăciuitor, scrupulele ei – reprimite.

- Nici eu nu ar fi trebuit să o fac. Iartă-mă!

- Dacă n-aș fi atât de satisfăcută și de fericită, mi-aș aduna toată energia și te-aș muștrului, așa cu meriți.

- Las-o pe data viitoare.

Lungit pe canapea, zâmbea mulțumit spre ea.

Dintr-o dată, simțurile ei intrară în alertă...

- Nu! declară ea ferm, ridicându-se. Există un posibil risc, dragul meu domn, la care nu vreau să mă expun.

- Dar există și plăcere, draga mea doamnă, pe care ar trebui să o încerci.

- Sub nicio formă! De data asta nu mai câștigi.

- Dar nu are nicio legătură cu vreun câștig. E doar sex fierbinte.

- Oprește-te! zise ea simțind cum fiorul o cuprinde din nou.

- Se pare că-ți place *întotdeauna*, spuse el zâmbind tolerant, încrezător în puterea sa de convingere.

- Åsta chiar îmi *place*, declară ea cu sinceritate dezarmantă, arătând spre erecția mereu enormă a penisului său.

- *Suntem* la disoziția dumneavoastră *mademoiselle*.

- Drăguț din partea ta. Și totuși... (Se uită în jur.) Cât o fi ceasul? Trebuie să plec.

- Cred că o să te mai rețin puțin!

- Ce o să faci?! întrebă ea, aproape șocată.

- Încă n-am terminat cu tine!

- Nu, nici să nu te gândești!... se ridică gesticulând intens în semn de interdicție. Nu vreau să mai risc, în seara asta. O fi sexul o plăcere, dar consecințele sunt mult prea grave.

- Greu te lași convinsă! Nu mi-am dat drumul în tine, și nici n-o voi face.

- Iartă-mă, dar sunt mai practică decât tine. Sper că-ți dai seama de ce...

- Atunci să mă ierți și tu pe mine, murmură el, ridicându-se în picioare.

- Jack, nu! Jack!

Se lăsă să alunece din mâinile lui întinse. Se ascunse în spatele canapelei, privindu-l cu atenție.

- Sunt un tip pe care te poți baza pe deplin, spuse el, înaintând spre ea.

- Nu, Jack, nu glumesc!

Încleștându-se de marginea canapelei, se luptă să-și controleze nevoile sexuale. În lumina focului, era de o bărbăție care-ți tăia răsuflarea – lat în umeri, înalt, cu un corp de o perfecțiune rar întâlnită. Și cu erecție minunată.

Cu o săritură bruscă peste canapea, ateriză ușor lângă ea:

- Și acum să discutăm despre așa-zisul tău „Nu”.

- Nu poți să ieși tot timpul ceea ce dorești. (Ochii îi ardeau de furie.) Chiar nu ai maniere?

- N-am nevoie de ele. Și întotdeauna obțin ceea ce-mi doresc.

- Nu și de data asta, i-o trânti ea, enervată de îndrăzneala lui.

- Hai să vedem ce spune păsărica ta! (Zâmbetul lui era obraznic.) Am impresia că mă place.

- Ticălos arogant!

Palma îi izbi obrazul cu un zgomot puternic.

- Temperamentul ți-e la fel de fierbinte ca și locul ăsta umed dintre picioare, murmură el cu un zâmbet ușor, prinzându-i rapid mâinile într-ale lui. Acum să vedem dacă mai ești interesată de sex.

Răsucind-o, o presă de spătarul canapelei, ținând-o puternic cu o mână. Băgându-i cealaltă mână între picioare, își strecură două degete în pasajul alunecos.

- Mmm, ce păsărică umedă...

Se zbătu sub greutatea lui, dar senzațiile erau atât de copleșitoare, încât se opri imediat.

Auzi suspinul ei de abandonare, și scoțându-și ușor degetele, o întinse pe spate și își trecu degetele umezite peste sânii rotunzi.

- Întotdeauna ești gata, nu-i așa? (Gura lui era aproape de urechea ei. Presând-o cu întreg corpul lui, erecția lui sta ca un fier încins între ei.) Cred că sângele tău francez e de vină.

- Și vina ta care e? i-o întoarse ea.

- Sângele strămoșilor DeLancey, cred. Și nu te mai prefac că nu vrei asta. (Își lăsă erecția să alunece între coapse ei.) Simți cât de mult te doresc?

Era tare ca o stâncă, de o lungime magnifică. Durerea dintre picioarele ei, dovadă de neuitat a ispitirii anterioare, era înlocuită cu o dorință care-i copleșea simțurile.

- Apleacă-te.

Își luă mâna de pe spatele ei și o ajută. Coapsele ei roz, cu labiile desfăcute și îmbietoare, erau ca niște porți ale paradisiului, deschise pentru a-i satisface plăcerea.

Ghidându-și erecția către buzele umede ale sexului ei, lăsând doar vârful penisului să o pătrundă încet. Labiile ei mătăsoase se deschiseră anticipând plăcerea ce urma să o inunde – temperatura corpului ei crescând cu fiecare secundă.

- Spune-mi că vrei asta, îi ordonă el cu un calm total opus nebuniei ce-l cuprinsese.

- Naiba să te ia, gâfâi ea, tremurând de dorință, detestând sinceritatea simțurilor care o trădau – dar se legănă ușor, dorind mai mult, nerăbdătoare să-i simtă întreaga erecție pătrunzând-o, în timp ce blestema obrăznicia lui.

- Spune-mi ce-și dorește o bucățică bună ca tine? șopti el cu o voce răgușită, rezistând tentației de a o penetra și așteptându-i cu înfrigurare capitularea.

O tăcere lungă învălui întreaga cameră.

- Pe tine... șopti ea într-un final, urându-se pentru faptul că-l dorea cu atâta disperare.

- Bine, murmură el aprobator.

Cuvântul sugera, în egală măsură, satisfacție, fermitate și încordarea care-l chinuia. Apoi o invadează cu sălbăticie, plonjând în ea iar și iar, cuprins parcă de o febră nebună, care-i întunecase judecata, făcându-l să uite toate partidele de sex avute până atunci.

Sprijinită de canapea, Venus simțea că se topește în jurul lui, așteptând, cu o poftă inesațională, fiecare izbitură a lui, prinsă într-un torent de dorință atât de arzătoare și șocantă în intensitate, încât orice urmă de rușine, nevoie sau rațiune erau depășite de această senzațională plăcere.

Avu trei orgasme, înainte ca el să capituleze, ejaculând pe spatele ei. Satisfăcut – cel puțin pentru moment – își coborî capul pentru a-i săruta linia fină a gâtului, cu buze fierbinți.

- Am de gând să te posed o noapte întreagă, murmură el.

Un suspin adânc fu răspunsul ei. Nu avea de gând să protesteze.

Mult mai târziu, stăteau întinși pe canapea, lumina roșiatică a focului din șemineu aruncând sclipiri leneșe, parcă în armonie cu simțurile lor. Sprijinindu-se pe brațul canapelei, marchizul o ținea strâns lipită de el, cu corpul ei zvelt între picioarele lui și spatele ei rezemat de pieptul lui, în timp ce mătasea părului îi mângâia bărbia, iar răsuflarea-i alinta brațul.

Aruncând o privire ceasului de pe șemineu, constată că ora era înaintată, dar nu simțea niciun imbold să se miște. Majoritatea invitațiilor plecaseră probabil de mult, mânați de alte obligații, iar cei rămași, mai mult ca sigur plini de chef, nu constituiau o companie prea plăcută.

- Îți voi trimite flori dimineată, murmură Venus răsucindu-se îndeajuns pentru a-l privi în ochi. Cu siguranță le meriți.

- Eu mă gândeam mai degrabă la niște smaralde care să se potrivească cu ochii tăi superbi.

- Nu-i de mirare că ești atât de căutat, dragul meu Jack.

- Nu mai flirta atât, spuse el cu o voce aspră.

- De ce nu?

Se răsuci în brațele sale pentru a i se lipi de piept, cu spatele arcuit grațios sub mâinile lui.

- Cunosc genul de la distanță.

- Și?

- Și, răsufală el, simțindu-se ușor încolțit, nu mai cocheta atât!

- Doar poate că-mi place, spuse ea privindu-l întrebător. Vom avea o dispută din această cauză?

- Nu, spuse el, ușor încordat?

- Atunci vrei să facem dragoste mâine?

Nu răspuse imediat, parcă evitând subiectul.

- Nu trebuia să întreb? Sau numai bărbatul are voie să facă asta?

- Nu, spuse el încet? Întreabă-mă, și-ți voi răspunde: cu cea mai mare plăcere.

- La tine sau la mine?

- Unde locuiești?

- Familia mea are o casă în Belgrave Square. Stau singură.

- Fără „băiat de casă”?

Râsul ei cristalin îl enervă.

- Încă nu, iubitele. De ce aș avea nevoie de așa ceva?

- De dragul de a-l avea, desigur.

- Ești prea îngâmfat și moralist pentru unul care face dragoste cu femeile sub nasul distinșilor soți.

- E altceva la un bărbat.

- Poate că în lumea ta! Eu însă trăiesc așa cum îmi place.

- Și faci dragoste cum îți place?
- Nu ar trebui să mă întrebă tocmai tu asta. Apropo, ți-ai câștigat pariul?
- Nu e pariul meu!
- Al cui este, atunci?
- El ezită.
- Prefer să nu-ți răspund.
- Mă privește și pe mine?
- Ezită și mai mult de această dată.
- ...Într-un fel.
- Atunci ți-aș fi recunoscătoare dacă mi-ai spune în ce m-am băgat.
- Iisuse, spuse el, nu întreba!
- Ridicându-se de lângă el, se așeză mai confortabil.
- Spune-mi, ca să știu măcar de ce chicotește lumea mâine.
- Credeam că ai făcut totul din proprie inițiativă.
- Așa este. Vreau doar să fiu informată.
- Să spunem doar că vei fi asaltată de admiratori.
- Deja sunt, nu e o problemă.
- De admiratori chiar îndrăzneți.
- Din cauza pariului.
- Nu am nicio legătură cu pariul.
- Pentru Dumnezeu, Jack, nu mai fi atât de evaziv, spune-mi odată!
- Lumea vorbește că ești „inabordabilă”.
- Și tu nu ai fost de acord.
- Nu.
- Păi, ți-ai câștigat pariul – ce-i atât de nemaipomenit în asta?
- Nu e pariul meu.
- Al cui a fost, atunci? Pe cine trebuie săucid mâine cu privirea? Întrebă ea pe un ton glumeț.
- Cântărind în minte posibilitatea de a-i spune, se gândi că măcar ar fi avertizată de situație.
- Niște pariori din Brookes, spuse el cu un suspin. Au deschis chiar și o agendă cu pariuri.

- Împreună cu toți prietenii și cunoștințele lor – privirea ei înghețată –, iar tu nu ai putut rezista.

- Nu am făcut nimic în mod intenționat.

- În seara asta, vrei să spui.

Arăta foarte necăjit.

- Cunosc bărbații de genul tău: îți vei povesti ultima cucerire în cele mai mici detalii, bând și jucând cărți, spuse ea rănită, sărind de pe canapea. Foarte matur!

Întinse mâna să o oprească, apucând-o de braț.

- Nu ai dreptate, spuse el.

- Ba da, ar fi trebuit să știu de la început. Mulțumesc totuși pentru partida excelentă de sex. Te voi recomanda oricui întreabă.

Dându-i mâna la o parte, se răsuci pe călcâie.

- Vreau să mă lași să îți explic, spuse el, stând nemișcat.

Evitase prea multe capcane din partea femeilor care îl vroiau ca pe o partidă bună, pentru a nu ști cum să se poarte cu o femeie rănită. Știa bărbați care se însuraseră pentru mai puțin decât făcuse el în acea seară.

- Nu e nevoie de explicații, replică ea încercând să se îmbrace.

- Dorești să te conduc?

- Nu.

Răspunse dur, fără echivoc.

Tăcut, mohorât, prost-dispus, o privea îmbrăcându-se. Nu se simțea singurul vinovat, nici pentru pariurile la care nu luase parte, nici pentru sexualitatea ei deschisă și receptivă.

- Sunt chiar singurul vinovat? întrebă el, în timp ce ea își aranja părul în oglindă.

- Nu mai avem ce discuta.

- Nu am nici cea mai mică intenție să mă laud nimănui, dacă asta este problema.

- Vei pierde pariul.

- Nu e pariul meu, la naiba! Nu a fost niciodată!

- Bine, cum spui tu, replică ea, aranjându-și ultima suviță. Doar că îmi pare al naibii de rău că te-am întâlnit.

- N-ai fi spus asta acum o jumătate de oră!

Se răsuci spre el, cu ochii în flăcări.

- Da, ești nemaipomenit, Redvers, asta vroiai să auzi? Ești amantul de vis. Dar spre deosebire de tine, eu nu reduc viața doar la sex, drept pentru care voi supraviețui și fără tine. Le doresc tuturor femeilor succes în tentativa de a te cuceri.

Tunetul ușii trântite se răspândi în toată casa. Sunetul se propagă de-a lungul holurilor lungi.

Dacă nu ar fi fost atât de ursuz, ar fi zâmbit în fața lipsei de conveniențe cu care-și însoțise plecarea. Se pare că Venus Duras nu avea nicio intenție să plece pe furiș din planul Groveland.

CAPITOLUL 4

Ducesa de Groveland susținea o conversație însuflețită cu un grup aflat la marginea sălii de bal. Mulți invitați plecaseră deja... dar rămăseseră totuși destui și, în ciuda orei târzii, ringul era încă plin de dansatori, căci dansatul până în zori era ceva îndeajuns de obișnuit.

Venus înaintă spre grup și făcând o reverență, ură gazdei sale noapte bună, mulțumindu-i pentru invitație.

- Te conduc până la ieșire, spuse repede ducesa, ridicându-se de pe scaun cu o vitalitate uluitoare, în ciuda vârstei și a orei înaintate.

Așteptă momentul când erau singure în hol, spre a zice:

- Îmi cer scuze pentru Jack, dacă este nevoie.

Observase oboseala din ochii lui Venus când aceasta își luase rămas bun, deși înfățișarea și vocea acesteia erau ireproșabile – la fel cum observase că ea și Jack lipsiseră aproape toată seara.

- Jack se cam pripește câteodată, însă are o inimă bună, mai spuse ducesa.

- Nu este nevoie să vă cereți scuze.

- Să înțeleg că nu te-a jignit în vreun fel?

- Nu, deloc, minți Venus calmă, în timp ce se apropiau de scări.

- Bine, atunci. Nu vreau ca putările lui Jack să afecteze cumva prietenia noastră. Sunt foarte interesată de spitalul tău și te admir foarte mult pentru faptul că nu te preocupă numai rochiile și umbrelele de soare, ca pe aceste doamne slabe de minte.

- Viața ar fi plictisitoare dacă ne-am gândi numai la modă și distracție, replică Venus cu un surâs, coborând încet treptele de marmură, astfel încât bătrâna ducesă să poată ține pasul cu ea.

- Este exact și părerea mea, zâmbi ducesa de Groveland. Deși nu îmi refuz din când în când câte un dans. Cât privește oferta mea de ajutor, dacă ești de acord, oamenii mei vor fi la orele prânzului la spital pentru a-ți da o mână de ajutor cu noile instrumente... La două este bine?

- Vă mulțumesc din suflet, ora două îmi convine de minune.

- Și nu fi supărată pe el.

Ducesa avea senzația că finul ei și această neobișnuită franțuzoaică se asemănau într-un mod straniu.

- Iertați-mă, ducesă, dar am dreptul să fiu supărată pe el atunci când consider eu de cuviință, zâmbi grațios Venus, coborând ultima treaptă. Încă o dată, vă mulțumesc pentru seara încântătoare. Și aștept oamenii dumneavoastră la ora două.

- Și a plecat în cel mai calm mod posibil, îi spuse ducesa.

Îl depistase pe Jack în bibliotecă, și acum, așezându-se pe un scaun lângă foc, cu un pahar de vin în mână, îl asedia cu priviri reprobatoare.

- Te-ai purtat urât cu ea, nu-i așa?!

- Nu am chef de confidențe acum, Peggy, îți pierzi timpul degeaba.

Întins pe o sofa doar în pantaloni și cu cămașa descheiată neglijent, Jack era cuprins de cele mai negre gânduri. Sticla de Porto golită pe jumătate după plecarea lui Venus nu părea a fi reușit să-i ridice moralul.

- Se simte miros de sex în aer. Nu-ți ceream detalii, Jack. Spune-mi doar ce ai făcut de-ai supărat-o?

- Tocmai asta este, eu nu am făcut nimic, la naiba! Sunt oameni ca tine – draga mea – care pariază nebunește. Nu am nevoie de stimulente pentru a atrage o femeie în pat!

- I-ai spus despre pariuri?

O undă de neîncredere i se simțea în voce.

- N-am avut încotro. Ar fi auzit oricum mâine dimineață. Am crezut că e bine să o previn măcar.

- Iar acum îți îneci amarul în băutură!

- Nu, te înșeli!

Cuvintele sunaseră ca o insultă.

- Mie mi se pare însă că tu te înșeli!

- Ei dacă asta e părerea ta...

- Te-a lăsat baltă, iar tu nu te împaci cu ideea!

- Nu sunt chiar atât de orgolios, doar știi asta.

- Atunci de ce ești atât de supărat? Arăți ca un băiețel care și-a pierdut jucăria preferată.

Jack își ciocăni capul, batjocoritor.

- Hai, răsuțește-mi pumnalul în rană, Peggy! Ești invitata mea.

- De îți place atât Venus?

- Nu-mi place, murmură el mohorât...

- Atunci lasă-mă să reformulez: de ce te excită atât, ce-ți transmite?

- Aș vrea să-ți transmit eu ție să mă lași naibii în pace! spuse el cu un rictus amenințător.

- Însă am dreptate!

- E diferită de celelalte! Asta-i tot. Mulțumită acum?

- Iar asta te intrigă, nu-i așa?

- Destul de adevărat... și ce-ai vrea să fac?!

- Știi că mă întâlnesc cu ea mâine?

- Și îți vei duce la împlinire planul, nu? *Ești o romantică întârziată, Peggy!*

- Întotdeauna am fost așa, nu neg asta.

- Doar că pe mine nu mă interesează asta.

- Toți bărbații spun asta, până când își dau seama că este prea târziu să se împotrivescă.

- Iisuse, Peggy, n-o mai face pe Cupidonul! Sunt derutat puțin, însă nu am înnebunit. Mă voi căsători de bunăvoie, doar în ziua în care voi călători până la lună și înapoi. Te rog, promite-mi că nu te vei amesteca.

- Foarte bine! murmură ea cu nonșalanță. Îți promit!

Deși soarele strălucea acum deasupra orizontului, biblioteca era încă învăluită în penumbră. Astfel, Jack ar fi văzut că ducesa își ținea degetele încrucișate, în momentul promisiunii.

Dimineața de primăvară era prea frumoasă față de starea ei de spirit mohorâtă, gândea Venus coborând din trăsură în fața porților casei ei, din Belgrave Square. În rezonanță cu sufletul ei, atmosfera ar fi trebuit să fie încărcată cu o ploaie rece, înțepătoare, aducând miros de iarnă.

Dar natura nu ținea niciodată cont de sufletul bietului om, soarele cald răsărind într-un minunat abur auriu ce răspândea asupra lumii o splendidă strălucire. Frunzele copacilor licăreau într-un aer parfumat de mirosul trandafirilor și, în ciuda dispoziției sumbre, nu se putu

abține să nu admire iederea înfloritoare, urcând pe spalierii peretelui.

Ușile se deschiseră imediat, de parcă întregul personal al casei i-ar fi așteptat întoarcerea, și majordomul apăru, nemișcat, în prag.

- Bună dimineața, domnișoară Duras, murmură el înclinându-se politicos, ați petrecut o seară plăcută la palatul Groveland?

- Da, Charles, spuse ea, întorcându-și ochii de la superbe flori, îți mulțumesc de întrebare.

- Ciocolata vă așteaptă în budoarul dumneavoastră, domnișoară.

- Voi avea nevoie de apă pentru o baie.

- Foate bine, domnișoară.

- Și un mic-dejun consistent. Sunt înfometată.

- V-aș sugera omleta specială cu caviar a bucătarului.

A primit ieri ciuperci proaspete din Franța.

- Și niște mezeluri de Provence.

- Căpșuni cu frișcă? sugerează Charles, bun cunoscător al gusturilor stăpânei sale.

- Perfect, spuse ea zâmbind. Te ador, Charles, numai tu îmi recunoști dispozițiile.

Micul dejun a fost servit imediat ce camerista i-a uscat părul după baie. Charles observă că bucătarul adăugase și prăjitura ei preferată cu cremă.

Așezată la o măsuță joasă în fața ferestrelor deschise, mănca întâi prăjitura, și apoi omleta, savurând fiecare boabă de caviar. Bău două cești de ciocolată mexicană cu zahăr candel – preferatul ei, delectându-se apoi cu delicioasele căpșuni ce înotau în cremă.

Încântătoarea dimineață, baia relaxantă și delicioasa masă o mai înviorară. Putea acum să revadă evenimentele serii trecute cu mult mai puțină amărăciune, ba, după cea de-a treia ceașcă de ciocolată, chiar fără niciun resentiment.

Până la urmă, reflectă ea cu un umor negru, partea bună era că fusese satisfăcută din plin, chiar fantastic de

bine, de către un bărbat care știa perfect dorințele ascunse ale unei femei. Zâmbi palid amintirilor atât de detestate acum. Gândi puțin cinic, chiar se putea spune că își făcuse plinul după un an întreg de abstinence totală... Un câștig absolut!

Păcat că soarta o confrunta mereu cu egoismul bărbaților, suspină ea.

Lăsând vorbă să fie deșteptată la ora unu, adormi aproape instantaneu... un somn plin de vise populate de imaginea unui bărbat brunet cu ochii zâmbitori și o experiență sexuală magnifică. Excitată, aprinsă de febră, visa gemând ușor, simțind mâinile și întregul ei corp oferindu-i plăcere, răsucindu-se și zbatându-se să scape de farmecele lui vrăjitoarești – până când sări din pat, surprinsă de strigătul cameristei. Privi în jur, observă că se afla în propriul pat.

Și blestemă încet minunatele talente ale lui Jack Fitz-James.

Jack nu dormise, sau cel puțin arăta ca și cum n-ar fi dormit deloc, când Ned intră strigând în camera lui.

- Pleacă de-aici! murmură morcănos Jack, atunci când Ned trase draperiile, lăsând soarele să inunde dormitorul.

- Trezește-te și strălucește! Tebuia să vedem niște cai de mâna întâi la Tattersall.

Trase încă o draperie, și se mută apoi la următoarea fereastră.

- Du-te fără mine. Vocea marchizului suna înfundată, prin perna pe care și-o trăsese peste cap.

- Lordul Simon își vinde caii de curse. Din câte mi-ai spus, îl vroiai pe acela mare, negru. Sau cel puțin așa afirmai, până de curând. Presupun că putem să-l lăsăm pe Blandford să-l cumpere.

Gluma lui Ned avu ca efect un șir întreg de înjurături în surdină, de sub pernă.

- Asta înseamnă *da* sau *nu*? întrebă glumeț lordul Darlington, știind că Jack ar muri mai degrabă, decât să-i dea posibilitatea lui Edward Dunlow să cumpere calul pe care el și-l dorea. Maurice îți va aduce imediat o cafea tare, dar nu te grăbi, mai avem vreo douăzeci de minute.

- Într-o zi o să te strâng de gât!

Vorbele sunau clar acum, căci Jack aruncase perna în capul lui Ned.

- Părul meu, ce Dumneze! țipă Ned, netezindu-și după urechi părul blond, lucios.

Cu buclele sale lungi, Ned trecea drept un poet amator în stilul lordului Byron, deși poeziile sale erau scrise mai mult pentru a impresiona doamnele, decât pentru a exprima un țel oarecare.

Acum complet treaz, marchizul se ridică din pat oftând, simțindu-se mai obosit acum decât când se culcase. Știa totuși că Tattersall's nu-l va aștepta. Căscând și întinzându-se, plecă să se îmbrace.

- Îți mulțumesc că mi-ai amintit de calul ăla negru. (Căscă, întinzându-se.) Totuși e al naibii de devreme.

- E trecut de ora unu, Jack, spuse Ned, pe urmele sale. De când ai obiceiul să dormi atât de mult?

- Se pare că de azi-noapte. Sunt epuizat.

- Și eu ar trebui să te întreb acum: de ce? Am auzit că tu și domnișoara Duras ați dispărut o bună bucată de timp azi-noapte.

- Dumnezeule mare, de ce nu-și vede orașul ăsta de treaba lui!... oftă marchizul deschizând ușa garderobei.

- Pentru că tu ești personajul principal, băiete. Ce s-ar alege de bârfa noastră dacă ne-ai părăsi într-o zi, apucându-te de pescuit, să zicem?

- Poate că nu e o idee rea, mârâi Jack, răsucind robinetul dușului special, pe care și-l instalase în casă. Vreau să mă mut la țară.

Prietenul său chicoti.

- Asta chiar că ar crea niște pariuri de senzație la Brookes, chicoti Ned. Majoritatea vor paria pe „cât de mult vei rezista acolo”.

Arucându-i prietenului său o privire serioasă, marchizul păși în dușul sub formă de turn alcătuit din numeroase țevi ce scuipeau apa prin sute de perforații. Lăsându-se biciuit de apa fierbinte, se întreba dacă voia cu adevărat armăsarul cel negru al lordului Simon. Se simțea atât de obosit și iritat, cât și ursuz datorită evenimentelor din noaptea precedentă.

Probabil că băuse și prea mult. Nu-și putea permite să admită că avea o înclinație spre drăgăleșenia domnișoare Duras. O asemenea recunoaștere i-ar pune în pericol întreaga sa viață, confortabil orânduită.

- Hei, ai adormit sub duș? îl întrerupse brusc vocea lui Ned.

- Chiar am nevoie de un somn bun noaptea ce vine, mormăi el, ridicând capul în timp ce apa îi curgea șiroaie pe față.

- După ce ne întoarcem de la Tattersall's, veni imediat relică lui Ned. Teminăm cu licitația, și mergem apoi la madame Robuchon, să vedem dacă nu au venit niște fete noi. Poți să dormi acolo. Maurice a adus cafeaua!

Au ajuns la licitație tocmai când primul lot era adus și au așteptat aproape o oră până la prezentarea calului negru dorit de Jack.

Licităția era strânsă. Calul câștigase numeroase curse anul trecut. În scurt timp, Jack și lordul Blandford rămăseseră singurii care și-l disputau, ridicând prețul la o cotă amețitoare.

Marchizului nu-i păsa de bani. Averea sa enormă provenea din afacerile companiei Indiei de est încă din secolul trecut precum și din zestrea generoasă dată de

Charles al II-lea amantei sale. Una dintre cele mai mari familii proprietare de pământuri din Gloucestershire, familia Fitz-James nu dusesese niciodată lipsa banilor. În plus, Jack investise în rețeaua de căi ferate. Putea cumpăra o duzină de lorzi Blandford, fără niciun efort.

Hotărându-se să încheie licitația, Jack oferi zece mii peste ultima ofertă a lui Blandford. Acesta, cu fața roșie de furie, izbucni violent:

- Naiba să te ia, Redvers, aveam nevoie de acest cal!

- Atunci de ce nu ai rămas în cursă? replică el calm.

- Așa cum ai făcut tu aseară cu franțzoaica? Cât timp ai călărit-o?

- Am ajuns devreme acasă aseară, Blandford. Și dacă îmi pui cuvântul la îndoială, te aștept afară pentru a rezolva problema.

Lordul Blandford era vestit pentru lașitatea sa. Mic de statură, slab, prefera să-și lase servitorii să se ocupe de asemenea chestiuni.

- Să te f.., Redvers!

- Nu prea ești genul meu. Poate dacă mă prinzi destul de beat, spuse Jack cu o voce tă răgănată.

- Poate că franțzoaica va putea primi acum și alte oferte, sugeră Blandford cu ură.

- Ești invitatul meu, Blandford. Domnișoara este capabilă să-și selecteze singură ofertele.

Dar în ciuda tonului reținut, abia își putea stăpâni dorința de a-l călca în picioare pe ticălos. De parcă el l-ar putea lăsa pe nemernic să o atingă pe Venus, gândi, morcănos și prost dispus.

Din fericire, mediatorul licitației se apropie de el în acel moment, fără a-i mai lăsa șansa de a proba noile sale sentimente de posesiune.

CAPITOLUL 5

Venus nu-și închipuia că servitorii vor fi însoțiți de însăși stăpâna lor.. Dar o văzuse stând lângă vizitiu într-o trăsură destinată încărcăturilor foarte grele, când intră în Belgrave Square. Într-un halat larg, alb, de in, și cu o bonetă medicală pe cap, fără niciun machiaj, ducesa arăta de parcă ar fi vrut să lucreze cot la cot cu oamenii ei.

Venus o întâmpină cu un zâmbet, încântată de atitudinea bătrânei doamne care nu găsise nimic respingător în munca fizică – o calitate rară pentru cineva din lumea mondenă.

- Haide, așează-te lângă mine, îi făcu loc Peggy, pe canapea. Și explică-i lui Will cum să ajungă la depozit.

Lăsându-și majordomul – care stătea pe caldarâm – cu gura căscată, Venus se urcă, ajutată de unul dintre oamenii ducesei, pe scaunul înalt al trăsurii și se așează lângă ducesă, simțindu-se extrem de amuzantă de întreaga situație.

- Îmi face mare plăcere să vă văd iarăși! Nu înțelesesem că v-ați referit la un ajutor personal, spuse ea.

- Sunt încântată să fac ceva cu adevărat folositor. Vizitele, ceaiurile și petrecerile devin de la o vreme obositoare.

- Nu-i așa? fu Venus de acord.

Și dând instrucțiuni vizitiului, doamnele discutară despre cele două spitale finanțate de Venus în Paris. Ducesa îi ceru detalii, nedorind să dea bani pentru un scop caritabil doar ca să simtă că și-a făcut datoria. Fu chiar impresionată când Venus îi dezvălui numărul bolnavilor internați zilnic în aceste spitale de caritate.

- Doamne cu atâția pacienți cheltuielile trebuie să fie enorme!... se miră ea. Ți-a trimis Jack banii promiși?

- Nu, dar nu este nevoie. Sunt sigură însă că a vrut să fie doar amabil. Familia mea are suficiente fonduri.

- Fondurile suplimentare nu strică niciodată, draga mea. O să am grijă ca și alți prieteni de-ai mei să-ți ofere

ajutorul. Dacă ai fi atât de amabilă încât să-i oferi intendentului meu câteva sfaturi, aş vrea să încep un proiect similar aici.

- Sentimentul de împlinire este enorm atunci când vezi un copil mic vindecat, o tânără mamă îngrijită corespunzător în timpul sarcinii, sau un muncitor rănit, care rămâne invalid, refăcut. Îmi oferă multe satisfacții această muncă, deși părinții mei îmi reproșează că îi dedic tot timpul.

- Ești tânără și plină de energie. De ce să nu faci ceea ce-ți place când te simți în stare?! Îmi amintesc cu mare plăcere de zilele când urcam pe scenă, deși condițiile în care lucram erau foarte grele și obositoare. Dar n-aș fi renunțat la această experiență, pentru toți banii lui Cyril.

- Jack mi-a spus aseară că v-ați căsătorit din dragoste. Este minunat!

- Cyril a fost bărbatul perfect. Mă consider o norocoasă pentru că l-am găsit în această lume largă.

- Sunteți singură de mult timp?

Venus nu dorea să intre în amănunte legate de moartea ducelui, dacă acest lucru ar fi putut fi dureros pentru bătrâna ducesă.

- Se împlinesc zece ani și încă mi-e dor de el în fiecare zi. Ne-am căsătorit în ciuda oprobriului familiei sale. A fost foarte curajos.

- Și foarte norocos, cred.

- A fost o iubire care a durat peste patruzeci de ani. Dar spune-mi despre familia ta. Bunicul și tatăl tău sunt foarte cunoscuți. Ai frați, surori? Mi s-a spus că mama ta este din Kent.

Și discuția despre familiile lor continuă până ce ajunseră la depozit. Ducesa avea doi copii născuți destul de târziu. Fiul se afla acum într-o expediție prin deșerturile Egiptului, în timp ce fiica măritată cu un diplomat, locuia la Viena.

- Amândoi vor reveni în Anglia în toamnă, spuse ducesa. Intenționezi să-ți prelungești șederea?

Venus dădu din cap negativ.

- Încă două săptămâni, poate o lună, în niciun caz mai mult. Am venit să achiziționez instrumentar de la Marea Expoziție, însă mă voi întoarce la Paris de îndată ce-mi rezolv problemele.

- Tu și Julia v-ați fi înțeleș de minune, cu toate că ea este puțin mai în vârstă. Crede în independența femeii, spuse ducesa cu un surâș glumeț, deși nu știu de unde a preluat asemenea idei „radicale”. Iar dacă fiul meu ar avea cea mai vagă dorință de căsătorie, aș încerca să te conving să rămâi pentru a-l cunoaște. Deși tatăl său se apropia de patruzeci de ani când s-a decis, completă ea. Bănuiesc că Geoffrey consideră că abia peste zece ani va fi cazul. Julia mi-a dăruit cei mai minunați nepoți, fapt pentru care sunt recunoscătoare. Dacă ar fi să aștept un moștenitor de la fiul meu... oftă ea, aș muri cu mult înainte de a-l avea.

Dorind să mențină conversația într-o notă veselă, Venus o întrebă despre nepoți și, pentru tot restul călătoriei, fu răsplătită cu toate poveștile despre glorioasele lor năzbâtii.

Își petrecură după-amiaza supraveghind încărcarea instrumentarului din depozit în nava familiei Duras și, imediat ce treaba fu terminată, ducesa o invită la ceai.

- Nu ai nevoie de o ținută specială, draga mea, vom fi singure. Și nici nu mi-ai văzut grădina, așa că nu voi accepta un refuz.

După ajutorul și donația generoasă, lui Venus îi venea greu să o refuze, mai ales că o plăcea foarte mult.

- Doar propria mea persoană mondenă, draga mea, spuse ducesa ridicându-și mâinile larg, pentru a-și arăta propriul halat prăfuit, și cu același zâmbet pe care-l afișa cu mulți ani în urmă pe scena de la Drury Lane.

- Atunci accept cu mare plăcere, deși trebuie să vă previn că îmi este foarte foame. Mi-e teamă că voi crea un dezastru prin bucătăria dumneavoastră.

- Ce șocant, se prefăcu ducesa oripilată, o femeie care mănâncă! Toate cunoștințele mele ronțăie cam ceva mai mult decât o veveriță. Îți plac tartele cu cremă de lămâie?

- Mănânc orice cu cremă de lămâie.

- Atunci cred că suntem înrudite cumva, glumi ducesa bătând-o încet cu mâna. Vino! Will ne va conduce acasă.

La reședința din Groveland, ducesa îi oferi lui Venus o superbă cameră însorită, împodobită cu damascuri în nuanțe ultramarine și mobilă Empire, în care să se refrizeze, apoi îi dădu întâlnire peste zece minute în grădină.

Ceea ce oferea ducesei un răstimp foarte scurt spre a-i trimite lui Jack un mesaj.

Expediind acestuia mesajul în care îi solicita prezența la ceai, ducesa ignoră principiile cele mai elevate în favoarea chestiunilor legate de sentiment. Indiferent dacă era vorba de presimțire sau chiar de vrăjitorie, recunoscuse o afinitate deosebită între această extraordinară domnișoară Duras și destrăbălatul ei fin așa că intenționa să intervină. Minți deci, fără nicio remușcare, chemându-l pe Jack să o ajute în privința unei probleme privind moștenirea nepoților ei. Marchizul era câteodată sfătuitorul ei în afaceri, câtă vreme fiul ei era plecat.

- Găsește-l oriunde ar fi, porunci ea servitorului. Dacă nu este acasă, caută-l mai întâi la doamna Robuchon, așezământul lui Lucy este locul său preferat de retragere după-amiaza.

Ducesa știa prea bine drumurile unui burlac monden. Soțul ei trăise o astfel de viață timp de douăzeci de ani înainte de a o cunoaște; iar fiul ei se pare că îi călca pe urme. Știa, de asemenea, cum își petrecea timpul liber un tânăr bogat, fiind la curent cu toate bârfele, datorită

cameristei sale Molly, cea mai informată sursă cu putință. Dădu astfel toate instrucțiunile cameristei și confidentei sale:

- În clipa când va apărea, îl vei duce în grădină.

- Va fi teribil de înfuriat, doamnă, o avertiză Molly cu ochii măriți de teamă.

- Nu și în fața domnișoarei Duras.

- Nu fiți așa sigură, doamnă, doar îi cunoașteți temperamentul, replică femeia.

- De un lucru sunt extrem de sigură: aseară era foarte deprimat de plecarea domnișoarei Duras, fie că are sau nu curajul s-o recunoască. De ce să nu-l împing, ușor, pe drumul cel bun?

- Sunteți curajoasă, doamnă, declară Molly. Deprimat sau nu, marchizul are un temperament fierbinte și înspăimântător.

- Îl cunosc de când era în scutece, replică ducesa aranjându-și o șuviță rebelă, de culoare ruginie. Știu cum să-l iau, tu ai grijă să-l conduci în grădină. Apoi, după un timp, cheamă-mă cu un mesaj. Nimeni, dar absolut nimeni să nu spună că domnișoara Duras este aici când sosește finul meu.

- Buzele-mi sunt pecetluite, doamnă.

- Ai grijă și de buzele celorlalți! spuse ducesa răsucindu-se în loc și părăsind încăperea, cu prestața unei renumite actrițe ce părăsea scena.

Liniștea și pacea umplea grădina, învăluind pereții împodobiți de trandafiri. O magnolie agățătoare, plantată demult, de pe vremea altor Groveland, acoperea un colț, umbrind o măsuță amenajată pentru ceai.

Venus, îmbrăcată într-un halat de muselină verde – culoarea ferigii, lenevea într-un fotoliu cu perne de mătase crem, un fond perfect pentru tenul și părul ei

superb. Își flutură grațios mâna văzând-o pe ducesa, care tocmai cobora scările terasei. Aceasta îi răspunse veselă.

- I-am spus lui Oliver să ne aducă cea mai bună șampanie. Cred că merităm după atâta muncă, zâmbi ducesa, apropiindu-se.

- Am fost deja servită, ridică Venus paharul pe jumătate golit, iar valetul dumneavoastră a insistat să gust și tartele, arătă ea platoul gol. Nu l-am putut refuza.

- Spune-mi cu ce te pot ajuta mâine? întrebă Peggy, turnându-și un pahar de șampanie. Nu m-am distrat astfel de câțiva ani buni. Poate m-ai putea sfătui cu primele cumpărături pentru propriul meu spital caritabil.

- Aș fi încântată. Oricum trebuie să mă duc mâine la expoziție pentru a doua rundă de cumpărături.

- Excelent! Lasă-mă să-ți umplu paharul.

Planificase deliberat absența oricărui servitor prin preajmă, dorind să fie singure când va apărea Jack. Era cât se poate de încrezătoare că marchizul va fi găsit, și nu dorea spectatori în preajmă, la apariția marchizului.

Terminaseră o sticlă de șampanie, tartele cu cremă de lămâie și o parte din sandwich-urile cu somon și discuția lor despre recent numitul consiliu de avocați era în plină desfășurare, când Jack sosi pe terasă. Întrucât își poziționase scaunul de așa natură încât să supravegheze intrarea pe terasă, ducesa se ridică imediat și își flutură mâna, în semn de bun-venit.

Întorcându-se pentru a vedea cine e noul-venit, fața lui Venus se înroși instantaneu.

Jack străbătuse deja jumătate din drumul spre terasă, când recunoscuse invitatul lui Peggy, și pentru scurt timp, se înclină să se întoarcă și să plece. „Moștenirea nepoților, pe naiba!” Abia acum își dădu seama de insistența valetului, care se opusese hotărârii lui Jack de a nu trece în acea seară pe la Peggy.

„La naiba cu intrigile lui Peggy!”, gândi el iritat.

Nu se putea întoarce și să fugă, iar ea miza tocmai pe asta. Mii de draci, această scenă urma să fie de-a dreptul caraghioasă!

Dar plecăciunile sale erau în notă și grațioase, odată ajuns la masa doamnelor, și la invitația lui Peggy se așează, după o ușoară intenție de a refuza paharul de șampanie oferit de ducesa. S-ar putea să aibă nevoie chiar de mai multe pahare pentru a face față acestei situații incomode.

Peggy menținea cu voioșie cursul conversației, vorbind în neștire despre după-amiaza de la docuri, extaziindu-se în fața superbului vas de transport al familiei Duras, ridicându-i în slăvi virtutea de a avea un spital caritabil, și umplând în mod repetat paharul lui Jack, pe măsură ce acesta îl golea.

Dincolo de flecăreala ducesei, cei doi se simțeau obsedant de conștienți unul de prezența celuilalt, evenimentele serii trecute stăruindu-le acut în minte. Asaltați de sentimente stranii, amintiri trădătoare și dorințe confuze, răspundeau încurcați provocărilor lui Peggy de a face conversație.

Venu avea înfățișarea unei fete de țară, în acea rochie ușoară de muselină cu părul căzându-i în dezordine – „proaspătă și coaptă, nespus de ispititoare”, gândea Jack morcănos, blestemând jocul de-a peșitoarea al nașei sale. „Cine naiba ar putea rezistata acestei tentații?” Își întindea paharul pentru a-i fi reumplut ca și când ar fi vrut să bea până când senzualitatea ei uluitoare ar fi dispărut din mintea-i, astfel amortiță.

„Miroase a parfum de femeie”, gândi Venus în ciudată – de parcă ar fi avut dreptul să se supere sau măcar, dacă furia i-ar fi înfrânt dorințele. Frumusețea lui întunecată, corpul arcuit, musculos, virilitatea lui irezistibilă o tulburau, în timp ce el, tolănit în fotoliu, părea inconștient de toate astea. Se chinuia să reziste dorinței de necontrolat, refuzând să cedeze seducției

sale, ca orice altă femeie care l-ar fi întâlnit. Strigătul lui Molly risipi încordarea care plutea în aer.

- Un mesaj pentru dumneavoastră, doamnă, țipă ea fluturând o hârtie, de pe terasă.

- Nu-mi imaginez ce a apucat-o pe Molly, spuse ducesa cu o indignare prefăcută. Credeam că am instruit-o să nu mai țipe așa. Scuzați-mă pentru câteva momente. (Se ridică și se întoarce fluturând mâna spre menajeră.) Jack, toarnă-i domnișoarei Duras șampanie, paharul îi este gol. Mă întorc imediat.

Marchizul se ridică să-i umple paharul, în timp ce ducesa traversa gazonul verde.

- Să înțeleg că nu ești la curent cu mașinațiile lui Peggy, zise el.

Disconfortul ei fusese mult prea evident.

- Nu! îl repezi ea. Nu știu ce intenționează să realizeze cu asta. Te rog, spuse ea, ridicându-și mâna, nu mai doresc șampanie.

- Atunci o beau eu pe toată, spuse el așezându-se înapoi cu sticla în mână.

- Nu te simți în largul tău? murmură Venus ironică, mulțumită de faptul că era la fel de încurcat ca și ea.

- Iisuse, nu! Peggy m-a chemat sub pretextul unei întâlniri de afaceri. O să am eu o discuție cu ea!

- Crezi că vei rezolva ceva?

- La naiba, nu! se pomeni el râzând.

- Te rog, nu face asta pentru mine, îi voi spune eu lui Peggy să nu-și mai piardă timpul, pe viitor.

Vorbise tăios, râsul lui amintindu-i prea mult de noaptea trecută. Vroia ca el să plece, căci simțea că nu mai poate face față tentației.

Ar fi trebuit să se simtă mai ușurat datorită cuvintelor ei însă, în mod straniu, nu se simțea deloc astfel.

- Poate că eu nu-mi pierd timpul, spuse el într-un târziu.

- Ba da, te asigur. Nu vreau să mai fiu obiectul vreunui pariu.

- Nu a câștigat nimeni. Am negat totul, iar dacă cineva îmi pune cuvântul la îndoială, e liber să mă provoace la duel. Nimeni, nu va îndrăzni, te asigur.

- Un gest foarte cavaleresc, Redvers. Cred că ar trebui să-ți mulțumesc, dacă nu ai mirosi a parfum de femeie în miezul zilei.

- Și te deranjează? o privi el peste pahar.

- Nu mă privi așa, spuse ea. Și da, mă deranjează!

- Am însoțit un prieten doar... nu am participat.

- Nu am nevoie de explicații. Nu mă deranjează timpul tău liber.

- Dar nu-ți place mirosul meu de parfum.

- Deoarece îți reprezintă viața destrăbălată. Nu ai altceva mai bun de făcut?

- Ar conta dacă aș avea?

- Bineînțeles că nu. Nu știi nici de ce avem această discuție.

- Probabil că îmi doresc să fac din nou dragoste cu tine în ciuda clopotului de alarmă care-mi bate în creier. Iar dacă nu mă crezi prea obraznic, cred că și tu îți dorești același lucru.

- Te înșeli amarnic! spuse ea, dar nu putu să-l privească în ochi, în timp ce și obrajii o trădau, devenind brusc trandafirii.

- Nu spun că ar trebui, spun doar că ne-ar plăcea amândurora. La fel ca și tine, nu vreau să cedez acestui sentiment nemaîntâlnit.

Auzi cuvântul „nemaîntâlnit” și răsuflă adânc încercând să-și liniștească fiorii ce o cuprinseseră. Cuvântul îi răvăși emoțiile și așa copleșitoare, umplându-i sufletul de speranță și aprinzându-i flacăra tocmai acolo unde nu dorea.

- Într-adevăr, nu e bine să cedăm. Sunt de acord.

Privirea lui se ascuți. Cunoștea acea voce. Dintr-o dată nu-i mai păsa de rațiune. Venus îl dorea, fie că recunoștea sau nu.

- Nu-mi plac aceste sentimente, șopti el încet, încercând să-și ascundă senzațiile.

- Cred că ar trebui să pleci, spuse ea.

- Sau ar trebui să plecăm împreună.

Vorbele lui părură independente de propriile-i gânduri.

- E imposibil... sună, stins, tonul ei confuz.

- Am o casă pe malul râului, nu prea departe, spuse el, alegându-și cu grijă cuvintele, de parcă ar fi trebuit să justifice tot ce spune. Nu are nimic modern, e total rustică. Nimeni nu ne va vedea acolo.

- Urăsc asta. Și te urăsc și pe tine pentru că faci să mă simt astfel.

- Mă las atunci pedepsit acolo, după pofta inimii tale, replică el cu un zâmbet slab.

- Mai știi cu câte ai fost acolo? Mai înseamnă asta ceva pentru tine?

Părea că nu o auzise:

- Trebuia să plec de prima dată când te-am văzut. Nu știu de ce nu am făcut-o.

- Ce încântător de subtil poți fi!

- Îmi pare rău pentru farmecul meu „subtil”, dădu el din umeri. În general prefer să-mi disimulez sentimentele, e mult mai simplu.

- Ți se pare atât de greu să accepți că vrei să faci dragoste cu mine?

- Mi se pare incredibilă senzația.

- Înțeleg, șopti ea, după ce-l fixă încordată un moment.

- Suntem amândoi neinițiați în acest... joc al bănuielilor.

Inima ei bătea sălbatic.

- Începători, cu siguranță, murmură ea.

- Peggy și Molly ne spionează din spatele draperiilor, observă el, dând din cap în direcția lor. Facem dragoste aici pentru a le încânta inimile?

- Scutește-mă de fanteziile tale sexuale, Redvers...

- Jack... murmură el.
  - Jack, replică ea cu greu după câteva secunde, accentuând încet fiecare sunet.
- Și, ridicându-se, îl luă de mână.

CAPITOLUL 6

Nimeni nu le ieși în cale în drumul lor spre ieșire, cu excepția lui Oliver care îi înmână marchizului jobenul și bastonul.

- Spune-i stăpânei tale, care se ascunde în spatele draperiilor, că va avea o discuție serioasă cu mine.

- Prea bine, domnule, îi voi comunica mesajul.

Figura majordomului era impasibilă.

- Transmite-i ducesei mulțumiri pentru deliciosul ceai, spuse Venus.

- Va fi foarte încântată să audă că v-ați simțit bine, domnișoară, continuă Oliver să fie vocea stăpânei sale.

- Și avertizează-o din partea mea, adăugă marchizul, că indiscreția ei mă va face să nu-i mai onorez nicio invitație.

- Mesajul dumneavoastră va ajunge la destinație, domnul meu.

Jack o luă de mână pe Venus și o conduse spre ieșire.

- Bineînțeles că nu-l asculta până la capăt, dar măcar va ezita puțin, dându-ne timp să dispărem din fața ochilor săi „protectori”.

- Vrei să spui că va pune pe cineva să ne urmărească?

- Dumnezeu mai știe ce gândește Peggy. Dintotdeauna și-a trăit viața cu o undă de dramatism în plus față de ceilalți. Aș vrea să ajungem la casa mea pe malul râului cât mai repede, fără să fim urmăriți.

Ducesa însă nu avea nicio intenție de a-i urmări pe cei doi. Știa că reputația unei doamne se păstrează departe de ochii iscoditori. Dar atât ea cât și Molly radiu

de încântare, în timp ce priveau trăsură ce se depărta, mulțumite pentru contribuția adusă în această „reconciliere”.

- Crezi că e bine ce facem? întrebă Venus în timp ce trăsură lăsa în urmă străzile Londrei. Eu nu mai sunt așa de sigură.

Stăteau față în față în luxoasa trăsură, marchizul alegând locurile astfel la urcarea în vehicul, ceea ce spunea destule despre propriile rezerve.

- Vreau ceva de băut, mormăi el ambiguu, evitând răspunsul.

Întinzându-se, deschise un mic compartiment de sub banchetă, plin cu sticle.

Venus pricepu felul în care erau puse sticlele, dar și faptul că el evita să-i răspundă.

- N-ai fi vrut să pleci, spuse ea ignorându-i preocupările.

- Din când în când mă hotărăsc să plec la țară fără să stau prea mult pe gânduri.

- E departe?

- Ai prefera să nu beau?

- Ai auzit ce te-am întrebat?

- Că nu mai ești atât de sigură?

Jack dădu din cap afirmativ.

- Și? insistă ea, sprijinindu-se de spătarul banchetei din piele neagră, cu o privire întrebătoare.

- De asta vroiam să beau ceva, băigui el, deschizând sticla de coniac. Și eu sunt măcinat de nehotărâre.

- Și băutura te ajută?

- Amână măcar luarea unei decizii. Deci te ajută într-un fel, spuse oferindu-i sticla. Vrei o gură de coniac?

- Mai ai și altceva?

Privirea lui o fixă de parcă replica ei ar fi produs o șfichiuire de bici în aer. Râse apoi imediat.

- Vezi cât de moleșit sunt? Fiecare cuvânt al tău mi se pare cu dublu înțeles. Să-ți răspund la întrebare: am o mulțime de soiuri de vin. Un roșu de Bordeaux al naibii de bun, sau dacă preferi, unul de pe Valea Rinului – când îl bei ai impresia că soarele îți strălucește pe limbă.

- M-ai convins, spuse ea.

Din nou privirea lui o fixă ciudat.

- Cu cel de-al doilea soi de vin, completă ea, găsind excitant faptul că putea înnebuni un bărbat cu experiența lui.

- Ține-o tot așa, iubito, șopti el cu voce răgușută, și nu-ți garantez că vom rezista până la cabană.

- Te simți mai bine acum că am adus discuția unde îți convine cel mai mult?

- Dar tu?

Luând sticla și un pahar de argint, începu să scoată dopul de la sticlă.

- Da! Însă nu mă întreba de ce.

- Cu plăcere.

- Nu-ți place să vorbești despre „noi”?

- Nu!

Tot ce începea cu „noi” îl înspăimânta enorm. Îi înmână paharul cu vin, și în loc să răspundă la întrebarea ei, evită să-și înfrunte propriile sentimente, întrebând-o:

- Îți place să pescuiești?

- Am fost cu fratele meu o dată la pescuit, însă mai demult.

- Mie îmi place enorm.

Dacă ar fi spus „decorez budoarele doamnelor”, nu ar fi fost mai surprinsă. Deși dacă se gândea mai bine, în felul lui special...

- N-aș fi bănuț, remarcă ea calmă, sorbind o gură de vin.

- Paznicul de vânătoare al tatălui meu m-a învățat. Am petrecut mai mult timp cu el decât cu tatăl meu. Cei care l-au cunoscut ar fi spus că am fost norocos.

- Era un om dificil?

- Din fericire a murit de tânăr, spuse el, părând că nu mai vrea să dezvăluie detalii.

- Ce fel de pește îți place să prinzi? Întrebă ea, observându-i reținerea și vrând să-l scoată din încurcătură.

- Păstrăv...

- Ce tip de musculițe folosești? Din cele uscate, sau lucioase?

Privirea i se luminează ca a unui băiețel:

- Din cele lucioase. Tu?

Ea n-ar fi crezut niciodată că o discuție despre momeala folosită ar fi fost atât de captivantă, agreabilă și mai ales senzuală. Părea cu totul alt om, descriind cum își lega singur musculițele lui speciale. Farmecul lui era acum înlocuit de o candoare ingenuă care o mișca profund.

- Vom merge la pescuit după... șopti el, umplând paharul și simțea cum căldura zâmbetului ei îl încălzește trupul.

- Sau putem merge chiar acum, îl tachină ea.

- Nu prea cred.

Deodată nu mai era așa de sigur că va putea rezista până la cabană.

- Părerea mea în privința asta chiar nu te interesează?

- Nu!

Cuvântul o străbătu, dându-i frisoane atât de senzuale, încât se miră amintindu-și încercarea ei de a se convinge că nu-i stârnea niciun interes sexual.

- Și ar trebui să mă supun voinței tale?

Privirea lui întunecată îi zăbovi pe corp.

- Din câte îmi aduc aminte, nu ești chiar atât de supusă.

- La cum mă simt acum, mă întreb dacă vei putea rezista.

Chicotitul lui i se reflectă în ochii cei negri.

- Ar fi al nabii de plăcut să încerc, spuse el, aruncând o scurtă privire pe geamul trăsurii.

- Cât mai avem? întrebă ea, înțelegându-i nerăbdarea, ca și cum gândeau ca o singură ființă.

- Cât mai poți rezista?

- Nu știu sigur. Când ajungem la cabană.

- În cel puțin o jumătate de oră.

Ea scoase un geamăt.

- Nu e nevoie să așteptăm, spuse el.

Ea respiră ușor, șocată de patima cu care îl dorea.

- Nu cred că ai...

- Nu, dar nu avem nevoie. Am ejacuat în tine vreodată azi-noapte?

Nu o făcuse, într-adevăr. Fusese cât se poate de grijuliu, după ce prezervativele fuseseră folosite. Precauția ei obișnuită o împingea totuși.

- Nu știu...

- Am putea găsi în satul următor.

- Mulțumesc, m-aș simți mult mai liniștită.

- Cu siguranță, replică el amabil.

Dar nu mai putu aștepta, tot trupul îi zvâcnea, și până să ajungă în sat, era deja așezată în poala lui, pătrunsă de o erecție puternică. Culmea orgasmului o făcu să nu mai observe, pe fereastra trăsurii, magazinele pe lângă care treceau.

- Nu știu ce e cu mine, șopti câteva momente mai târziu Venus, întinzându-se pe banchetă lângă el. (Ultimele zvâcniri ale orgasmului îi apuneau ușor, trezindu-i primele semne ale conștiinței amortite de dorință.) Sunt total lipsită de rațiune, nesăbuită și subjugată pasiunii. Spune-mi că totul va fi bine.

- Totul va fi perfect, spuse el mângâindu-i mătasea delicată a picioarelor ce i se odihneau încă în poală.

Se aplecă sărutându-i obrajii îmbujorați, convins că amândoi își pierduseră mințile. Tentația orgasmului fusese atât de puternică, încât abia putuse să se retragă la timp. Dar o făcuse... la limită.

- Îmi place această stare, va trebui să o cultiv tot restul „vizitei”, murmură ea întinzându-se să-i atingă ușor obrazul.

- Atâta timp cât știi ce vrei... o tachină el.

- Măcar de-aș ști. Mă simt ca o puștoaică, nehotărâtă... gândindu-mă că știu, dar nu știu, că vreau acum, ba nu – mai târziu, vreau pentru totdeauna...

El ridică ochii, tresărind la auzul cuvintelor „pentru totdeauna”.

- Cât de ușor te pot panica... zâmbi ea.

- Uitasem cât ești de diferită, îi înflori și lui un zâmbet în colțul gurii.

- Spui asta pentru că nu vreau să te târăsc într-o căsătorie?

- Printre altele, dădu el din cap, în timp ce-și încheia nasturii pantalonilor.

- Parcă spuneai că mai avem o jumătate de oră.

El începu să se descheie la nasturii pe care de-abia îi încheiase.

- Oricum ție îți convine de minune, Redvers.

- Și ție la fel, iubito, zâmbi el.

Amândoi observară că el spusese un cuvânt drăgăstos.

Ei îi produse o mare plăcere. Fiind iubita lui, beneficia în fond, de multe avantaje. El rămase ușor contrariat, nu atât de cuvântul în sine cât de felul în care îl pronunțase fără să vrea.

- Cred că de data asta îmi voi scoate pantofii, proclamă ea, civilizată și citită cum era, știind că nu era cazul să dezbată un capriciu instinctiv.

Începu să-și desfacă șireturile. El o ajută scoțându-și pantofii verzi mici ca un copil, jartierele și apoi ciorapii de mătase.

Ajutând-o să se așeze pe el, îi dădu la o parte juponul și fusta.

- Cum ajungem la râu, te ajut să evadezi din aceste haine incomode, glumi el. Mergem să înotăm.

- Putem să și pescuim?

Îi simțea deja erecția alunecând adânc în ea, umplând-o.

- De ce nu?

El înaintă încă puțin în ea, provocându-i binecuvântații fiori de plăcere.

- De unde știi că acesta e cel mai bun loc? oftă ea, ondulându-și încet coapsele.

- Sunt norocos, șopti el, deși norocul nu avea nicio legătură.

Își mișcă șoldurile în sus chiar în momentul în care răsuflarea ei îi mângâia ușor chipul.

- Cred că nu te voi lăsa să te întorci la Londra prea repede, gemu ea fierbinte.

- Poate că nici nu vreau să mă întorc, spuse el, apucând-o de coapse și pătrunzând-o mai adânc.

- O, Dumnezeule...

Vocea ei se pierdu într-un scâncet de plăcere.

Ajungând la cabana acoperită cu stuf, o ajută să coboare. După ce o conduse înăuntru, se duse să-și trimită vizitiul acasă. Sam dormea de obicei deasupra grajdurilor, atunci când venea la râu, dar Venus menționase că s-ar fi simțit mai în largul ei dacă rămâneau singuri, și ținea să-i îndeplinească dorința. La întoarcere o găsi privind pe fereastră.

- Îmi dau seama de ce îți place atât de mult aici. Râul e liniștit, superb. Îți dă o senzație de singurătate.

- Îmi place chiar mai mult acum, spuse el, venind în spatele ei și cuprinzând-o în brațe. Ești ceea ce lipsea din paradisul meu.

Se rezemă de corpul lui înalt și puternic.

- Sunt fericită că m-am decis să merg la Expoziție în acea zi.

- Sortii mi-au surâs conducându-mă spre tine, chiar dacă m-ai refuzat.

- Faima lordului Redvers nu era chiar pe placul meu, zâmbi ea. Apoi am văzut că nu este chiar așa.

- Bârfele lumii mondene nu sunt întotdeauna adevărate, marcă el cu o grimasă sugestivă.

- Asta înseamnă că nu îți meriți reputația? se răsuci ea în brațele lui.

- Nu chiar, un burlac va genera întotdeauna o grămadă de bârfe, spuse el.

Deși un burlac bogat și superb, adorat de femei pasionale, merita să fie bârfit. Ea îl privi întrebător, și parcă încerca să despartă adevărul de zvonuri. Razele aurii, blânde, răsfrânte prin fereastră îi îndulceau contururile feței, dezvăluindu-i trăsăturile perfecte.

- Câți ani ai? întrebă ea brusc.

- Destui, spuse el blând.

- Fii mai precis, te rog.

Genele lui excentric de luni, dese și arcuite, fiind parcă desprinse dintr-o pictură de Botticelli.

- Douăzeci și patru de ani.

- Arătai foarte tânăr mai devreme, răsufă ea ușurată. Mi-era teamă să nu fi calculat greșit.

- Ce să greșesti?

- Vârsta ta.

- Îmi pui la îndoială maturitatea.

- Doar din punctul de vedere al convențiilor, zâmbi ea.

- O invitație în dormitorul meu ți se pare destul de matură? întrebă el cu o voce răgușită. Priveliștea e la fel de frumoasă de acolo.

- Nu te supăra, dar m-ar fi deranjat dacă erai un puști.

- Cam târziu spui asta, nu crezi? (Ochii lui o priveau amuzanți.) Te-ai fi întors la Londra?

- Nu mă minți? Chiar ai douăzeci și patru de ani? întrebă ea derutată de aerul lui amuzant.

- Peggy poate depune mărturie pentru mine. Dar se pare că nu vei afla cu certitudine, până la întoarcere. Va afecta asta partida noastră de sex? șopti el, lăsându-și limba să alunece pe buza ei de sus. Hai să-mi vezi dormitorul, și vei afla răspunsul, o împinse el ușor.

- Ar trebui să refuz...

- Dacă ai putea, o ghidă el spre dormitor, ținând o mână pe fundul ei.

- Vrei să spui că sunt femeie ușoară? îi aruncă ea o privire glumeață peste umăr.

- Sper din tot sufletul să fii, spuse el cu un surâs încântător. Dacă domnișoara va dori să corupă un tânăr nevinovat, promit că voi fi un elev ascultător.

Se răsuci, încercând să-i articuleze un pumn.

Râzând, el îi prinse mâinile într-ale sale, ridicându-le spre gură, și îi sărută încheieturile degetelor.

- E prima dată când joc rolul inocentului, râse el.

- De asta sunt sigură, spuse ea, retrăgându-și mâinile. Poartă-te frumos, sau pleacă acasă!

- Pierzând o partidă de sex de zile întregi, fără întrerupere?

Promisiunea delicioasă din cuvintele lui, îi ameți simțurile stârnindu-i din nou acea pasiune copleșitoare.

- Asta credeam și eu, șopti el, lăsându-și degetul să alunece pe gâtul ei, urcând apoi de-a lungul buzelor și urmând delicata înflorire a obrazilor.

- Ești prea arogant, șopti ea, pe când pulsația dintre picioarele ei creștea într-un ritm continuu, amețitor.

- Și gata să te f... din nou, completă el..

- E specialitatea ta, nu?

- Da, spuse el încet, apucându-i mâna. Haide să-ți arăt patul.

Ezită puțin, surprinsă de cuvintele și dezinvoltura lui ce trădau o lipsă totală de rușine.

- Mă poți pedepsi mai târziu, zâmbi el blând. Vrei să te oblig să mergem acolo?

- Poate și eu să te oblig, ridică ea ochii ofensată.

- Mm, și mai bine...

Întorcându-se, păși în dormitor cu aerul Reginei Nilului. El o urmă fascinat, luptându-se cu tentația ce-l cuprinsese, intoxicat de nevoia ei sexuală, abia așteptând să se contopească în flacăra pasiunii lor.

- Vreau să-mi spui ceva – nu are chiar mare importanță, însă te rog să nu mă minți.

Stătea sprijinită de una din coloanele masivului pat de stejar, cu mâinile încleștate pe panoplia centrală sculptată.

- Ești prima femeie care intră aici.

- Ești foarte abil. Nici măcar nu am întrebant.

- Mi-am dat seama după văpăile din ochii tăi. Și nu te mint, ăsta este adevărul. Ned e singurul care a venit aici, la pescuit. Nu fi supărată pe mine. Ador gândul de-a te avea în patul meu.

- Mă sperie dorința inexplicabilă, șopti ea suspinând ușor, și descleștând mâinile de pe pat.

- Și pe mine, spuse el ridicând din umeri, dar unde vrei să ajungi cu asta?

- Nu mă mai satur de tine, spuse ea, îmi distrugi orice urmă de rațiune.

- Știu. Și eu mă simt la fel. Pentru prima oară în viață, șopti el, înaintând spre ea. Te simți mai bine știind că nu ești singura în această nebunie?

- Mult mai bine, oftă ea, simțindu-i căldura trupului ce-i dădea fiori în momentul în care o încolăci cu brațele. Niciodată nu am vrut să mă implic.

- Vorbești despre acest lucru cu un profesionist, zâmbi el. Nu te îngrijora, vom explora împreună aceste tendințe „inexplicabile”.

- Și până acum nici măcar nu am făcut dragoste pe un pat normal, observă ea amuzată, liniștită întrucâtva de faptul că și el îi împărțea temerile.

- Un motiv în plus pentru a-l încerca pe acesta.

O dezbracă încet în timp ce ea, stând liniștită sub mângâierile lui, îi întorcea sărutările jucăușe, zâmbind

tachinărilor și fericită că petrecea această după amiază aici, cu el. Se întinse pe pat în timp ce el începu să se dezbrace – se gândi că, fiind tânără doamnă bogată și mondenă, nu era cazul să-l dezbrace și ea pe el.

El îi observă starea de leneveală senzuală și se gândi cât de potrivită era acestor somptuoase jocuri de pasiuni carnale. Într-un fel se asemănau, amândoi deschiși pasiunii nestăvilite, dornici și lacomi în fața dorinței. Se asemănau chiar și prin temperament, descoperi el în timp ce-și desfăcea centura, și în loc să fie deranjat de asemănări, fu încântat de idee.

Fără îndoială că dezinteresul ei față de căsătorie nu putea decât să-i convină. Nu-și putea permite să-și imagineze că, poate, ei erau sortiți unul altuia.

- Patul e delicios de moale, îl întrerupse Venus întinzându-se languros. S-ar putea să nu mă mai ridic de aici până plecăm.

- Mie-mi convine.

„Ce nuanță închisă are pielea lui”, gândi în timp ce el, pe jumătate gol, stătea în fața ei. Arăta absolut superb.

- Va trebui să mă servești, atunci.

- Aș putea, dacă m-ai convinge, o privi el, eliberându-se de pantaloni.

- Deși mi-ai promis că mergem la pescuit...

- Și să înotăm, adăugă el. (Se eliberă de pantaloni.)

Te voi purta în brațe paâă la râu. E atât de liniștit seara. Nu mai trebuie să te îmbraci până la întoarcerea în Londra.

- Mmm... întreținută și servită de un bărbat de... proporțiile tale... Mă simt de parcă aș fi favorita unui sultan.

- Ești, cu siguranță, regina mea. Ar trebui să-i mulțumesc lui Peggy... că s-a băgat.

- Și eu. Pe atunci eram sigură ce te disprețuiam.

- Și iată-ne aici!

- Într-o continuă tăvăleală, dacă-mi ierți expresia vulgară.

- Îmi plac expresiile vulgare, la fel cum îmi doresc acum penisul tău, mai mult decât orice. Mă simt o sclavă a senzațiilor perverse și te doresc acum, peste cinci minute, și din nou apoi. Ce obositor trebuie să fie să auzi asta mereu de la o femeie!

- De la tine, niciodată, se îndreptă el spre pat.

Privirea îi zăbovi pe chipul și părul ei dezordonat răsfirat pe pernă, coborând încet, apoi urcând din nou la buzele ei zâmbitoare, simțindu-se cel mai norocos bărbat din lume.

- Am trecut testul?

- Cu notă maximă. Deși se poate observa ușor după starea erecției mele, privi el în jos.

- Ador să-ți produc plăcere, șopti ea cu o timiditate atât de dulce, încât îi aduse neîntârziat un zâmbet larg pe față.

- Dumnezeule, mă înebunești! Nu că m-aș plânge, adăugă el întizându-se lângă ea, luându-i apoi mâna într-a lui și mângâindu-i degetele. Cine ar fi crezut asta, când m-am împiedicat de tine zilele trecute? Întrebă el, privind tavanul alb.

- Că vom sta aici, plini de cele mai nerușinate dorințe.

- Vroiam să spun, bucurându-ne de aceleași lucruri, chicoti el.

- Ești prea amabil, iubitule. Eu, cel puțin, nu am dorit niciodată un bărbat atât de mult. Niciodată!

- Hmm, mormăi el, măsurându-și parcă senzațiile.

Dorința fusese întotdeauna o constantă a vieții lui.

- Aștept un răspuns amabil, zâmbi ea, ridicându-se într-un cot.

- Nu e vorba de asta, dădu el din cap. Încercam să disting această dorință de...

- De cea pentru alte femei, vrei să spui?

El dădu din nou din cap, cârlionții negrii contrastându-i cu albul pernei.

- Nu. O disting de multitudinea celorlalte emoții pe care mi le provoci. (Își trecu un deget peste brațul ei, încruntându-se puțin.) Eu nu mă implic niciodată afectiv.

- Nu te speria! Nu vreau nimic de la tine – își flutură genele lascivă – în afară de asta!

Și cuprinzându-i testiculele mari în mână, se aplecă și atinse cu limba vârful semeț al bărbăției sale.

Trântind-o repede pe pat, el se trânti peste ea și se strecură între picioarele ei.

- Ajunge cu preludiul, șopti el cu un zâmbet în colțul gurii.

- Îmi place simțul tău de împerechere.

- Nu sunt pre delicat, recunosc, și chiar îmi vine să-mi cer scuze.

- Nu e nevoie de scuze, cu condiția să ajung la orgasm în următoarele treizeci de secunde.

- O felină în călduri, murmură el afectuos.

- Sper să ai grijă de ea!

- Sau dacă nu...? întrebă el cu o expresie amenințătoare.

- Daca nu, te voi aștepta. Simțurile mele lascive sunt acaparate complet de tine.

Un sentiment de satisfacție îi inundă fața, topindu-i noul impuls al posesiunii.

- Pot să mai fac și altceva în următoarele treizeci de secunde? întrebă, privind ceasul de pe marginea căminului.

- Poți face orice dorești, spuse ea cu indulgență ce părea delicioasă în vocea ei.

- Atunci te vreau în această poziție pentru ceva vreme.

- Pentru ceva vreme – sună destul de excitant!

Se arcui pentru a-i săruta linia fină a gurii lui.

- S-ar putea să nu te mai las vreodată să pleci, oftă el.

- După cum mă simt acum, *s-ar putea* nici să nu vreau să plec vreodată. (Își mișcă ușor șoldurile.) Am terminat de discutat?

- Mai avem câteva secunde, spuse el cu o privire amuzantă.

Brațele i se încolăciră în jurul gâtului său și, deschizându-și coapsele, își ridică șoldurile, se lăsă penetrată până în adâncuri cu un suspin de saturație.

Primea, în sfârșit, ceea ce își dorise. Cu mișcări atente și rezezi, el o aduse imediat pe culmile încântării. Zece secunde mai târziu, ea atinse punctul maxim al orgasmului, într-un țipăt ce o făcu să întrebe cât de mult îi luase pentru a deveni atât de priceput. Pasiunea veni însă din nou în valuri, orbindu-i gândurile și, câteva secunde mai târziu, se simțea plutind pe un nor al extazului. Și când reveni pe pământ și deschise, în sfârșit ochii, îl văzu fixând-o cu o privire intensă.

- Vrei mai mult? o întrebă încet, cu ochii lui negri de țigan încă strălucind de excitație.

- Nu...

Amețită, năucită de atâta extaz, abia își putu mișca, încet, capul.

- Ești sigură? întrebă el, împingându-se puțin în ea.

Răspunsul fu un geamăt încet, de dorință febrilă.

- Încă puțin, șopti el, pătrunzând mai adânc. Cum simți asta?

De parcă ar fi căzut de pe un nor de mătase, gândi ea, simțind din nou fierbințeala învăluind-o, întreg corpul topindu-i-se în jurul erecției lui rigide, lipsită de orice control.

- Oprește-te, șopti ea, neștiind dacă mai putea face față încă unui orgasm.

- *După* ce... (își continuă mișcărilor, parcă în același ritm cu vibrațiile cele mai ascunse) ajungem amândoi la... (Aplecându-și capul o mușcă de lobul urechii, gustând-o și făcându-i pielea să tremure.)

Ea se mișca în întâmpinarea lui, dorința continuă curgându-i prin sânge ca o larvă fierbinte. Vroia să-i spună că, ceea ce el îi făcea, era dincolo de orice limită a pasiunii.

Dar el știa deja asta.

Să facă dragoste, era specialitatea lui.

Și pentru un moment ea nu simți decât dispreț pentru femeile de dinaintea ei, o gelozie indiferentă, nefolositoare, care nu-și avea rostul cu un om ca Jack Fitz-James.

El nu căuta laude, sau cuvinte care să-l flateze, sau resentimente atunci când era în pat. Era acolo doar ca să-i facă *asta*.

Prinzându-i șoldurile cu mâinile, ținând-o captivă, el se avântă adânc în ea, alungându-i orice urmă de rațiune și înlocuindu-i simțurile cu o dorință sălbatică ce creștea treptat în ritmul galopant al inimii ei.

Trupurile li se împleteau într-o mișcare frenetică, acceptând și oferind plăcere în același timp, până când fiorii crescură și explodară într-un orgasm sălbatic, atins în același timp de amândoi.

Epuizată, Venus adormi instantaneu în brațele lui. Cu grijă, Jack o acoperi încet cu o pătură, mulțumindu-i în gând Zeitei Fortuna care i-o adusese în cale pe înegalabila Venus Duras. Avea cel puțin două zile întregi la dispoziție înainte ca Sam să se întoarcă, și după aceea aveau să se vadă doar când erau mai liberi. Deși la întoarcerea la Londra, el nu avea nicio intenție s-o lase să-i scape printre degete.

Nu încă!

Eliberându-se din strânsoarea ei după un timp, coborî din pat, își turnă un pahar de coniac și, întinzându-se pe un fotoliu în fața ferestrei, observă priveliștea râului curgând leneș printre văile acoperite de maci. Pacea și frumusețea peisajului îi alinară puțin sufletul neliniștit.

Cel puțin astăzi, o imagine la fel de superbă îl aștepta și în interior, gândi el întorcându-se și privind-o

zâmbitor. Picioarele ei zvelte și lungi, de-abia desfășurate din jurul taliei lui, erau întinse acum, ieșind grațios de sub pătură. Dorința îi zvâcni din nou, gândindu-se dacă va mai rezista până ce ea avea să se trezească. Pentru o clipă se gândi cât nepoliticos ar fi dacă ar face dragoste cu ea, chiar atunci în timp ce ea dormea.

Era incredibil de atrăgătoare, o frumusețe copleșitoare, gândi el, încercând să-și indentifice noile sentimente ce-l încercau. Cunoscuse multe femei frumoase, însă niciuna nu reușise să-l tulbure într-atât. Poate datorită candorii și francheții ei, nemaîntâlnite la niciuna din femeile care trecuseră prin patul lui până acum.

Își trecu degetele prin păr, privind înapoi la imaginea râului, ca și cum schimbarea de priveliște ar putea să-i alunge neliniștea. Îi displăceau profund aceste sentimente intense și răvășitoare, această necesitate irezistibilă de a o poseda. Dacă imaginea râului nu-i mai aduse alinare, încă trei pahare de coniac îl liniștiră. Jack era din nou relaxat și degajat, atunci când Venus deschise ochii.

- Mergem să înotăm? o întrebă el zâmbind.

- Într-o clipă, zise ea cu vocea încă înfundată de somn.

Părul ei șaten îi mângâia umerii, sânii plini se ridicau deasupra păturii moi mototolite, iar privirea, pe sub pleoapele în continuare grele de somn, îi strălucea cu o căldură delicioasă, înăbușitoare.

Atras de ea ca un magnet, Jack lăsă încet paharul și se ridică din scaun. Apropiindu-se de pat, se așeză lângă ea, mângâindu-i cu un deget obrazii îmbujorați, coborând pe pielea ei mătăsoasă și oprindu-se la gura ei ispititoare.

- Nu mă pot sătura de tine, spuse el privind-o cu afecțiune și trecându-și degetul peste buzele ei moi.

Zâmbetul ei îi lumină fața la atingerea lui și, ridicând mâna, îi prinse degetul și i-l supse ușor.

- Atunci trebuie să vedem ce e de făcut pentru a te sătura.

- Tot ce-mi doresc? Întrebă el, cu ochii scânteind.

- Orice vrei, suspină ea. Nu ești singurul care simte asta.

- Oriunde?

- Oriunde vrei!

- Ești sigură că nu visăm? zâmbi el, în timp ce-i mângâia cu savoare brațele, dependent de atingerea ei.

- Nu-mi pasă, atâta timp cât visul continuă, privi ea în jos spre erecția lui proeminentă. Poate că ar trebui să începem chiar acum partea doua a visului...

- Ce intenții ai? Întrebă el, tachinând-o din priviri.

Ea trase deoparte frumoasa pătură brodată cu roșu și își strecură degetul mijlociu, în deschizătura umedă ce fremăta violent.

- Să-mi umpli cu ceva minunat locul ăsta...

- Permite-mi, te rog.

Dându-i mâna la o parte, își băgă încet înăuntru degetul, pe care începu să-l miște într-un ritm leneș.

Dintr-o dată, aerul păru că se rarefiază în contact cu pielea ei. Simțurile i se dereglară și, întinzându-se cu brațele deschise pe pat, se abandonează total senzației.

Dar îi așteptase prea mult trezirea și, ridicând-o ca pe un fulg, o așeză peste el, ghidând-o spre erecția-i puternică. Înfășurându-i picioarele în jurul șoldurilor, el se ridică din pat și începu să se plimbe prin cameră.

- Îmmm... protestă ea realizând ce făcea, îmi plăcea patul.

Protestul i se stinse într-un geamăt profund, în timp ce el, sprijinind-o de ușa masivă de stejar, se înfipse adânc în ea, din ce în ce mai tare, până când geamătul se transformă într-un țipăt suprem de satisfacție.

Agățată încă de el, cu mâinile încolăcite în jurul gâtului, cu fața îngropată în umărul lui și corpul tremurându-i cuprins parcă de febră, ieșiră afară.

- Vecinii... murmură ea, nedorind să fie ținta privirilor indiscrete.

- Suntem singurii aici. Cinci mile de-a lungul râului sunt ale mele. Poți să deschizi ochii, spuse el, sărutându-i lobul urechii. Privește!

Deschise cu greu ochii, nu atât de rușine ci din cauza lipsei de concentrare. Cu fiecare pas, erecția lui o pătrundea cu atâta forță încât nu mai putea avea decât o singură senzație, delirantă, ce-i domina toate celelalte simțuri. Până la râu, atinse de cel puțin două ori punctul culminant al excitației.

Când el se opri, dându-i un răgaz binemeritat, simți unda rece a râului și își ridică încet capul, de pe umărul lui, deschizând, în sfârșit, ochii. Sălciile înconjura un golf ascuns, iar sclipirile roșiatice ale apei rășfrânte pe iarba verde dădeau impresia unui colț de paradis.

- Iarba e cam rece, o preveni el, lăsându-se încet în genunchi și întinzând-o ușor pe iarbă, sub el.

- Eu sunt fierbinte, șopti ea.

Pradă arzătoare dorințe, instinctele îi erau stăpânite de acest bărbat care o posedase cu o uimitoare virilitate. Ghețarii nordului n-ar fi putut-o răcori, în acel moment.

- Atunci e bine, murmură el mișcându-se în ea atât de blând, încât îi dădură lacrimile.

„Ar trebui să existe un cuvânt care să descrie această senzație incredibilă”, gândi ea. Mintea-i era însă încețoșată, absorbită de această pasiune dincolo de limite, de dorința sexuală incomensurabilă, pe când sângele ce-i fierbea în vine îi dizolva orice urmă de judecată.

El o iubi întreaga după-amiază, până seara târziu, uimit de absolut unicele senzații ce-l bântuiau. Făcură dragoste pe iarbă, în apă, sub lumina soarelui și apoi a lunii, încet, apoi feroce și iarăși încet, încleștați în tandre

sărutări. Nu fusese niciodată sărutată cu atâta pasiune, și nici el nu sărutase vreodată cu atâta dragoste.

Târziu, merseră spre cabană, prin iarba udată de roua nopții. Stătură apoi mult timp îmbrățișați în pragul ușii, privind spre lună și dorindu-și ca visul să nu se risipească niciodată.

CAPITOLUL 7

Dimineața, el pregăti micul dejun. Cămara încăpătoare era bine aprovizionată, existând din abundență ouă proaspete, două pâini bine rumenite, unt.

Ea se miră de faptul că cineva avea cunoștință de prezența sa, iar el o liniști, spunându-i că în fiecare dimineață cabana era aprovizionată de servitorii care o îngrijeau.

- Vii aici des?
- Câteodată vin de mai multe ori pe săptămână.
- Pentru a pescui?
- Mda...

Observase deja în salon două biblioteci bine înzestrate, vopsele și planșa de pictat, precum și clavecinul. Era, fără îndoială, un om surprinzător.

În timp ce el gătea micul dejun pe o sobă nichelată, își sorbi în liniște ciocolata deasupra căreia plutea smântână culeasă din lapte. Îmbrăcată în halatul lui roșu, prea larg, care-i atârna pe jos, cu mânecile suflecate de câteva ori și cu cordonul petrecut de două ori în jurul mijlocului, părea ca o fetiță.

În schimb, singurul lui acoperământ era doar o pereche de pantaloni uzați și decolorați, din postav maro, și ea se minună cum, după o noapte de sex istovitoare, ea se putea excita doar aruncând o privire spre corpul lui zvelt, bronzat.

- Mi-aș fi dorit să fii mai îmbrăcat.

- Sunt prea încins, spuse el, dându-și la o parte degetele murdare de la ouăle pe care le pregătea în tigaie, părul negru și ciufulit. Și la propriu și la figurat. E în întregime vina ta că sunt încă excitat după o noapte plină de sex.

- Dacă rămân însărcinată?

Oul pe care tocmai îl spărgea se împrăștiase cu o violență nemaipomenită, revărsându-se peste marginea tigăii și murdărind plita.

- Îmi pare rău, murmură ea.

- E vina mea, spuse el, ștergându-se pe mâini cu un prosop umed și încercând să înlăture dezastrul. (Fața sa era lipsită de orice expresie când se întoarse spre ea.) Să mă anunți totuși, dacă se întâmplă.

- Scuză-mă că am adus discuția aici, dar am o mare sensibilitate la subiectul ăsta. (Ea zâmbi.) Și sunt îndeajuns de logică la lumina zilei, deși priveliștea ta – pe jumătate dezbrăcat – este destul de stimulative.

- Mănâncă întâi, spuse el, întorcându-se spre plită. Mai târziu mă voi duce în satul apropiat să cumpăr niște prezervative.

- Vin cu tine.

- Dacă nu te deranjează distanța prea mare. Ar fi trebuit totuși să păstrăm trăsura.

- Când se întoarce vizitiul tău?

- L-am spus să vină peste două zile.

- Atât de încrezător, domnul meu... Deci sunt prizoniera ta? glumi ea.

- Cred că eu sunt prionierul tău.

- Ce dulce ești!

- Nu știi cât de dulce sunt, însă cu siguranță sunt înnebunit după tine. Acum fă-te utilă și taie și tu niște felii de pâine.

În scurt timp transportară micul dejun pe o terasă mică orientată spre râu, unde o masă veche spălată de ploii le da posibilitatea să admire priveliștea apei.

Mâncară sub soarele de primavară, vorbind leneș despre prietenii comuni, despre planurile zilei, ieșirea în sat, despre înot și pescuit. Se cunoșteau parcă de o viață, discutând liniștiți, învăluți într-un confortabil sentiment de liniște și pace sufletească, în mare contrast cu noaptea înfierbântată.

- Mă gândeam că ar trebui să cumpăr și eu ceva instrumentar medical, pentru oamenii mei, spuse Jack mai târziu, în timp ce serveau cafeaua și ciocolata. M-ai putea ajuta să pun pe picioare o infirmerie în Castlereagh, și apoi, pe același model, și pe celelalte proprietăți.

- Nu e nevoie să te simți obligat să faci asta.

- Nu o fac din obligație, doar că nu m-am gândit niciodată să înființez un spital pentru oamenii mei.

- Aș fi încântată să te ajut, desigur.

- Bine, atunci. (Era mulțumit că o putea ține aproape de el pentru un timp, împăcându-și motivele personale cu îndatoririle de moșier.) La întoarcerea în oraș vom profita de experiența ta.

- Ce experiență?

Vocea bărbătească îi părea prea cunoscută, gândi Jack, întorcându-și capul pentru a vedea noul oaspete. O secundă mai târziu, Ned Darlington apăru de după colțul casei. Hainele de seară cu care era încă îmbrăcat vorbeau despre o noapte de chef.

- Sper că ești singur, spuse Jack repezit.

- Bineînțeles. Crezi că aș aduce pe cineva în ascunzătoarea ta secretă?! Deși se pare că ai renunțat la restricția privind femeile, o privi el pe Venus, cu un zâmbet larg, schițând o reverență. Și da, aș vrea ceva de mâncare, mulțumesc pentru invitație, spuse el cu o voce tăgănată, alăturându-li-se la masă. Tu trebuie să fii Venus, o privi el.

- Iubito, el este cel mai vechi și mai necioplit prieten al meu, spuse Jack fără chef. Ned, ți-o prezint pe domnișoara Duras, pe care sunt sigur că nu ți-o vei mai

aminti să o fi întâlnit-o, cu prima ocazie cu care o să ne vedem, accentuă el.

- Buzele-mi sunt pecetluite! declară el mimând gestul și aruncând cheia imaginară.

- Vezi să nu-ți uiți promisiunea atunci când te trezești, îl avertiză marchizul.

- Nu mă voi trezi până mâine dimineață, râse el. Diseară e petrecerea de debut a lui Lily în lumea mondenă și am nevoie de vreo sticlă, două de tărie, ca să rezist plictiselii. De fapt, de asta am venit după tine. Trebuie să vii și tu, ia-i promis lui Lily, spuse el, întinzându-se după cafeaua lui Jack.

- Sigur e în seara asta?

- Da.

Ridică ceașca la gură, o sorbi pe toată.

- Ești sigur? strigă Jack iritat.

- Mai mult ca sigur. *Mamam* a trimis un servitor să-mi aducă aminte, ieri. Mi-a scris data cu litere mari pe bilet și mi-a lăsat instrucțiuni prin valet, ca la ora fixată să fiu acolo proaspăt și pregătit. E în seara asta. Jur pe Dumnezeu meu!

- *Merde!*

- Poți s-o mai spui o dată și din partea mea. Trebuie să ne ținem de cuvânt. Iar tu, ca un fraier, ai promis că îi vei fi cavaler la primul ei dans.

- La ce oră? întrebă marchizul, încercând să numere orele ce-i mai rămăseseră de petrecut cu Venus la cabană.

- Cina începe la ora opt, cred. Cei mai mulți vor fi din familie. *Mamam* te așteaptă.

- Vrei să fii partenera mea, la dineul sorei lui Ned? o privi Jack întrebător. Nu mă pot eschiva.

- Nu cred, declină Venus invitația, nepregătită încă sufletește să-l însoțească pe Jack la o petrecere de familie. Sunt sigură că lista de oaspeți e completă.

- Mama ta va găsi, cu siguranță, încă un loc pe listă, îl privi Jack pe Ned.

- Îi spun eu, își ridică acesta ochii pe deasupra feliei de pâine pe care tocmai o ungea cu unt.

- Gata, s-a rezolvat, spuse el.

- Nu sunt sigură că vreau, se împotrivi Venus, aș prefera să mă lași acasă.

- Spunei mamei tale să ne aștepte în jur de opt, îl informă Jack pe Ned. (Apoi o privi pe Venus cu ochii îngustați.) Dacă nu vrei să vii, nu merg nici eu.

- Iar Lily va plânge toată noaptea dacă nu apare Jack, o fixă Ned pe Venus, zâmbind.

- Vrei să o faci să plângă pe sărmana fată? o tachină el.

Venus își strânse gura într-un rictus nervos și-i aruncă o privire înfierbântată de supărare.

- Chiar trebuie să faci întotdeauna numai cum vrei tu?

- Asta-i Jack, întări Ned, mormăind cu gura plină de pâine cu unt.

- Vorbim mai târziu despre petrecere, declară Venus calmă, înfruntând privirea lui Jack.

- Nu mai rămân să văd cearta, se ridică Ned în picioare. Fără supărare, dar nu-mi plac femeile când țipă. Ne vedem diseară, Jack. A fost o plăcere să vă cunosc, domnișoară Duras.

Și, înșfăcând castronul cu omleta rămasă, două felii de pâine și o furculiță, o luă la pas pe alee.

- Nu vreau să ne certăm pentru asta, spuse Venus imediat ce Ned dispăru după colț.

- Nici eu.

- Tânăra domnișoară te așteaptă diseară să-i ții companie. V-aș sta în drum.

- Prostii! Lily e sora cea mică a prietenului meu. Mă privește ca pe un unchi.

- Mă cam îndoiesc, de vreme ce ți-a rezervat primul dans.

- Te înșeli, Lily e ca un băiețoi, cu părul legat în coadă, care călărește și curăță grajdurile. Vino cu mine și

salvează-mă de o seară plictisitoare. După asta ne vom întoarce imediat aici.

- „După asta” sună tentat, spuse ea jucându-se cu degetele pe masă.

- Vino atunci, spuse el cu o privire încântător de rugătoare, aplecându-se peste masă și mângâindu-i mâna. Îți place să dansezi. Cât de rău poate să fie? Îți promit că nu stăm mult.

- Cât stăm?

- Cina, primul dans cu Lily, încă vreo două, trei și apoi fugim împreună.

- Doamne, nu știu, Jack... nu vreau...

- Îți promit că o să fac să merite, spuse el cu o voce ușor răgușită.

- Dumnezeule, Jack, nu știu... n-aș prea vrea.

- O să fac astfel încât să nu regreti, spuse el într-o notă tentantă.

Ea zâmbi.

- Dar nu-i corect!

- Vom cumpăra toate stocurile de prezervative din Londra.

- Știi cum să convingi o doamnă.

- Va trebui să plecăm pe la cincii. Mă voi îmbrăca la tine, sau dacă nu, dai tu ordin să îți se aducă aducă lucrurile la mine.

- Mai am de ales?

- Sub nicio formă, zâmbi el.

Aranjase ca hainele să-i fie trimise la ea în Belgrave Square. Își expedie apoi valetul, căci își putea lega singur cravata. Scăpă de asemenea de camerista lui Venus și se tolăni într-un fotoliu aurit din budoarul ei, îndată ce aceasta plecă.

- Nu mă mai iscodi așa, răspunse el vesel privirii ei scrutătoare și pline de semne de întrebare. În seara asta te îmbrac eu.

- Nu sunt atât de sigură că vreau să-ți aflu îndemânarea în a îmbrăca femeile.

- La îmbrăcat nu mă pricep deloc, însă dacă astfel pot să stau aici singur cu tine, sunt dispus să învăț și asta.

- Sper că știi ce faci. Nu avem prea mult timp la dispoziție.

- Cât timp poate dura până se îmbracă cineva? privi el la ceas.

- Nu-ți dai seama câte sunt de făcut!

- Nu te îngrijora! Avem timp...

Ea îi recunoscuse acea undă în tonul vocii.

- Nu, nu, în niciun caz...!

- Dacă vrei, pot să te implor.

Își trase afară buza de jos, prefăcându-se că plânge.

- Imploră cât vrei. Dacă vrei să te însoțesc astă-seară, facem așa cum spun eu! Trebuie să-mi aranjez și părul. Să înțeleg că te pricepi și la coafuri?

Făcuseră baie la cabană. Jack își instalase în pod rezervoare cu apă de râu, și printr-un sistem ingenios de încălzire cu cărbuni, avea apă caldă după pofta inimii, pentru dușurile lui preferate.

- Nu prea. Mai bine mă întăresc cu un pahar pentru seara asta plictisitoare, în timp ce camerista îți aranjează părul. Unde îți băuturile?

- În bibliotecă. Chem pe cineva să-ți aducă.

- Nu-i nevoie, găsesc eu și singur. Mi-a plăcut cum ți-ai buclat părul la petrecerea lui Peggy.

- Atunci îi spun lui Maude să-l aranjeze la fel. Dorința ta e ordin pentru mine, regele meu.

- Măcar de-ar fi așa, superba mea regină, râse el.

- Atunci voi încerca să nu te dezamăgesc, zâmbi ea.

Chiar încerca să nu-l dezamăgească. Se pare că Jack Fitz-James îi descoperise noi valențe. Satisfacția extraordinară de a fi lângă el o schimbase deja. Dintr-o

femeie obișnuită să facă totul cum îi place, se gândi ea surprinsă, ajunsese să-și dorească să-i facă lui pe plac. Cum ar fi această serată, de exemplu, deși nu voia să de ocazie de bârfă tuturor, în momentul în care ar fi apărut la brațul lui. N-ar fi dorit totuși să meargă, gândea ea.

El, însă, părea imun la gândurile ei. Se întoarse cu un pahar plin de lichior, flecăbind în timp ce Maude îi aranja cârlionții, împodobindu-i părul cu trandafiri albi, deasupra cerceilor fastuoși cu diamante. Știa până și ultima bârfă din oraș și, sorbindu-și coniacul, o amuza cu cele mai noi istorisiri din lumea mondenă.

- Dacă mama lui Ned te va chestiona în legătură cu logodna lui, fă-te că nu știi nimic. Ned i-a spus acum o lună că e pe cale să se logodească, asta după ce îl vânase fără milă până atunci. El speră că imediat ce Lily își găsește un logodnic, maică-sa își va micșora presiunile cu privire la logodna lui. Sărmanul trebuie să reziste măcar un an, până când maică-sa nu-și va mai vedea capul cu planurile de căsătorie ale fiicei sale.

- Voi fi încântată să-i spun că nu știu nimic. Ești sigur că nu se va supăra de prezența unui oaspete în plus?

- Lady Darlington e mai tot timpul cu capul în nori, ca o pasăre colibri. Nici măcar nu va observa. Tot ce trebuie să faci e să zâmbești și să dai din cap la flecărerile lor.

- Ce misogin! îl admonestă Venus, privindu-se în oglindă, nici măcar nu ascuți ce vorbește o femeie...

- Vorbește, cu o viteză amețitoare, despre nimicuri. Nu e nevoie să o ascuți, vei descoperi tu însăși în această seară, așa că nu e cazul să reacționezi cu atâta vehemență, devenind apărătoarea sexului tău. Îmi place Frances, însă nu aș vrea să mă aflu în aceeași trăsură cu ea preț de mai mult de două străzi.

- Soțul ei a murit?

- În timp ce era la vânătoare, beat ca un lord. A murit fericit.

- Tu călărești? întrebă ea, realizând cât de puține știa despre el.

- La vânătoare?

Ea dădu afirmativ din cap, în timp ce camerista îi aranja părul.

- Ocazional. Prefer cursele cu obstacole. Mi-a trebuit vreo zece ani să-mi formeze niște cai buni. Trebuie neapărat să mergem odată la Castlereagh, să călărim. Ți place să călărești, nu-i așa?

Arăta ca o femeie a căreia nu i-ar fi fost frică în șa.

- Părinții mei au mai mulți cai de curse. Călăresc câteodată.

- Tocmai am cumpărat un cal de curse. A doua zi după ce te-am cunoscut. Ar trebui să-i schimb numele în onoarea evenimentului, îi zâmbi el în oglindă. Va participa la marele derby din acest an. Vei rămâne să-l vezi alergând?

- Caii familiei Duras vor alerga în cursele de la Longchamps⁵. Ești binevenit, dacă vrei să-i vezi, vorbi ea pe același ton formal. Fratele meu participă la cursele de amatori. Tu ai rude?

- Un văr îndepărtat, în Devon, pe care nu l-am plăcut niciodată, fiindcă mă cam invidiază și tot speră să mă moștenească. Bancherul meu îl ține la distanță cu o pensie consistentă. Mai e mătușa din partea mamei pe care o văd destul de rar. Și, desigur, Peggy. Cea mai apropiată rudă a mea.

- Și care face cât o familie. Ești foarte norocos că o ai.

- Sunt de acord. Va veni și ea diseară.

- Ce bine! Încă o persoană cunoscută. Mulțumesc, Maude, e foarte bine, se întoarce ea spre cameristă, mai departe mă descurc singură.

Un ușor fâșâit umplu încăperea odată cu plecarea cameristei.

---

⁵ Longchamps = hipodrom aflat în pădurea Vincennes, lângă Paris, și unde în prima duminică a lui octombrie a fiecărui an armăsarii și iepelii de rasă cu vârsta mai mare de trei ani se întrec în câștigarea Premiului Arcului de Triumf. Câștigătorii Marelui Derby de la Epsom de regulă participă și la această competiție, unde se aleargă 1,5 mile (2400m), pista fiind pe mâna dreaptă. (n.r.)

- Într-un mod foarte egoist, nu doresc să împart cu nimeni prezența ta. S-ar putea să învăț chiar să-ți fac părul.

- Oricând dorești, zâmbi ea, răsucindu-se cu fața spre el, pe scăunelul țapițat cu satin și privindu-l cum stă lungit cât era de lung în budoir-ul ei. Te-aș prefera pe tine în locul lui Maude.

- Eu te prefer pe tine oricărui lucru, spuse el, închinând spre ea paharul.

Arăta absolut superb, ca o zână a primăverii, cu trandafirii albi prinși în păr, gândi el cu un sentiment posesiv foarte puternic.

- Ești pregătit să începi să mă îmbraci?

- În starea de acum, îmi trebuie nervi de oțel pentru a nu te poseda până după bal.

- Sau pot să o chem pe Maude, îl tachină ea.

- Pot să o fac, dădu el din cap, iar peste trei ore vom pleca din nou din Londra.

- Gândul ăsta mă face să suport mai ușor privirile celor de-acolo.

- Nu te mai gândi la asta, spuse el ridicându-se din fotoliu. Nimeni nu va îndrăzni să comenteze atâta timp cât ești cu mine.

CAPITOLUL 8

Își cunoștea bine autoritatea. Venus nu sesiză nici măcar o singură privire pierzișă sau un cuvânt deranjant când ajunse la serata familiei Darlington. Și saloanele erau pline de invitați așteptând servirea mesei, iar un quartet de corzi răsuna în încăpere, îndulcindu-le oaspeților atât de obositoare obligății mondene. Lady Darlington era într-adevăr spumoasă și vioaie. Venus, urmând sfatul lui Jack, zâmbea aprobând-o cu înclinări ale capului, fără să înțeleagă aproape nimic din flecărerile senine ale acesteia.

Dar Lily e departe de a fi semănat cu „un băiețoi cu părul prins în coadă”, ci – total contrastant descrierii – o roșcată de o frumusețe uluitoare care se mohorî de îndată ce o văzu. Jack părea să nu observe. Iar când Venus îi atrase atenția în legătură cu atitudinea morcănoasă a lui Lily față de ea, acesta se mărgini la a bâigui: „Prostii! E doar puțin nervoasă din cauza agitației de aici.”

Totuși, când următoarea frumusețe supărată, se apropie de ei, el păru mai puțin obtuz.

- Lady Tallien, se prezentă eleganta minionă cu un aer arogant, evaluând-o pe Venus cu o privire superioară. Am înțeles că sunteți domnișoara care se ocupă de actele de caritate. Ți-au ieșit bine socotelile la Brookes, dragă Jack? continuă ea senină ridicându-și ironic sprâncenele perfect arcuite. Înțeleg că noul tău interes în ceea ce privește actele de caritate are un țel principal.

- Atunci ai înțeles greșit, Bella. Eu și domnișoara Duras suntem vechi prieteni, replică Jack. Tatăl domnișoarei și unchiul meu erau prieteni buni. Suntem practic ca niște rude.

- Veți sta mai mult la Londra, domnișoară Duras? întrebă ea cu un ton rece.

Dacă privirile ar putea trimite săgeți otrăvitoare, cele două femei s-ar fi ucis de mult.

- Nu cred, răspunse ea.

Fosta amantă a lui Jack avea părul de un blond platinat și ochii negrii ca a lui. „Ce cuplu încântător trebuie să fi făcut”, gândi Venus inciudată.

- Sper să o conving pe domnișoara Duras să rămână până la încheierea sezonului, se întrerupse Jack. Încă nu a văzut Castlereagh, și mă gândeam că-i va face plăcere să rămână și pentru marele derby.

- Într-adevăr?

Ace de gheață cădeau cu fiecare sunet al unicului cuvânt rostit.

- Lordul Redvers a fost foarte ospitalier, murmură Venus, incapabilă să-i reziste obrăzniciei.

- Sarah va fi foarte dezamăgită, Jack, îl admonestă lady Tallien, pe un ton ceremonios însă.

- Nu-mi pot imagina motivul.

- Chiar așa, Jack? Nu ai observat interesul ei față de tine? Toată lumea spune că v-ați potrivit de minune.

- Atunci se înșeală cu toții. Exagerezi, Bella. Nu-mi plac puștoaicele. Scuză-ne, uite-l pe Ned...

Lady Tallien rămase pe loc privind-i cu ură și fierbând de mânie.

- Fără îndoială, una dintre iubitele tale, remarcă Venus în timp ce se depărtau. Dacă ar fi putut, m-ar fi ucis pe loc.

- Nu o băga în seamă pe Bella, iubito, uneori se poartă ca o cățea în călduri.

- Ceea ce poate fi un avantaj uneori, sunt sigură. Se purta foarte familiar cu tine. Câte voi mai întâlni în această seară?

Niciuna la fel de insistente ca Belle, speră el, observând în cameră multe din fostele sale amante.

- De asta nu-mi place să ies în societate, deja m-am plictisit, iar ei nici măcar nu au pus masa.

- Sau pentru că prea mulți soți te fixează?

- Tu ar trebui să știi mai bine, zise aruncându-i o privire cercetătoare. Câte căsătorii mondene întemeiate pe dragoste cunoști? Bărbații aflați aici astă-seară petrec mai mult timp prin cluburi sau cu amantele lor decât cu soțiile.

- Prin urmare, nu soții furioși ne vor deranja, ci soțiile lor.

- Te amuză situația, nu? se strâmbă el

- Mă intrigă, mai degrabă. Știi câte femei de aici se uită la tine?

- Nu putem schimba subiectul. Nu cred că este unul benefic pentru *noi*...

- Bineînțeles, stăpâne, murmură ea.

- S-ar putea să mă văd nevoit să te plesnesc undeva, dacă nu te porți frumos, o privi el lung.

- Departe de mine gândul de a mă purta urât, își flutură ea genele, parodiind ideea de filrt.

- Din câte se vede, vei fi greu de stăpânit diseară, zâmbi el.

- Te-am prevenit doar... Trebuia să mă lași acasă.

- Poate că trebuia. Dar mă gândeam că ar trebui să-ți aplic o corecție la fund chiar acum, spuse el cu o voce atât de calmă, încât ea îl privi speriată.

- Crezi că n-aș face-o? o țintui el cu privirea, strângând-o în același timp de mână.

Un fior necontrolat o fulgeră la gândul unui asemenea gest excitant, la posibilitatea că nu a glumit deloc.

- N-ai face asta, șopti ea, speriată însă.

- Poartă-te frumos, altfel vei afla curând, spuse cu un surâs.

- Nu mai vorbi așa... șopti din nou tremurând, altminteri va trebui să plecăm pe dată.

- Încă *nu putem* pleca, spuse el, simțind totuși aceeași dorință puternică. Vino cu mine pe terasă, o invită el, după ce-și roti privirea scrutând camera plină. E mai răcoare acolo, spuse el nerăbdător, trăgând-o spre ușile deschise prin care pătrundea aerul cald al nopții de primăvară. Și e un loc mai întunecat.

- Nu, Jack, protestă ea, realizând intențiile lui și conștientă de toți ochii ațintiți asupra lor. Te implor, șopti ea, nu fi nesăbuit!

Vorbea încet, observând cum toate privirile se întorseseră înspre direcția unde el o ghida.

Ignorând spusele ei, o târa după el, traversând terasa, apoi forțând-o să coboare treptele spre gazonul grădinii, apoi îndreptându-se cu viteză spre o pergolă

acoperită de magnolii, ca și cum ar fi fost un loc familiar pentru el, de parcă ar mai fi fost acolo.

- Ce înseamnă asta, pentru Dumnezeu? se revoltă ea plină de furie, dar tot în șoaptă, căci nu îndrăznește să ridice vocea în liniștea nopții.

- Știu deja că ești fierbinte și pregătită, iubito, așa că nu te mai prefac.

- Cineva ar putea veni în orice moment. Ești nebun?

Nu împărtășea disprețul fățiș al lui Jack pentru restul lumii.

- Te voi conduce înapoi în câteva minute.

- Ești complet nebun, aproape că țipă ea.

- Nebun de dorință.

O sprijini de una din coloanele boltei, dându-i la o parte fusta și lenjeria intimă.

- Nu-ți dai seama ce scandal am isca...

Îi acoperi gura cu un sărut sălbatic, parcă exprimându-și astfel prerogativele de stăpân și dominator absolut. Nu avea dispoziția necesară pentru a discuta despre scandal sau discreție, interesat doar să-și satisfacă foamea sa carnală. Descheindu-și rapid pantalonii, o ridică ușor, își flexă picioarele, apoi o pătrunse fără preambul, mișcându-se violent în ea, îngropându-se adânc în intimitatea ei înfierbântată, care-l primi cu bucurie.

Ea nu putu decât să scâncească sub tăria gurii lui, jignită, uimită, cu rochia ridicată ca o baricadă între ei, cu pantalonii lui zgâriindu-i pielea fină a coapselor, într-o postură care nu i-ar fi făcut deloc cinste. Excitația îi creștea în intensitate potențată de catarama centurii lui, ce i se freca de picioare sensibilizându-i cu un maxim de plăcere coapsele. Un fior nerăbdător îi răscoli simțurile, aducând-o în pragul extazului.

- Știam că asta vrei, îi șopti el în ureche simțindu-i tremurul.

Și apucând-o strâns de fund, se împinse adânc în ea, tot mai adânc, cu forță, încercând parcă să o umple. O

ceață densă o învălui, risipindu-i orice urmă de control asupra propriilor simțuri. Tremurând, trase adânc aer în piept ca și cum ar putea să stăpânească sălbatica și amețitoarea încântare.

- Vreau să mă asigur că rămâi satisfăcută, spuse el cu o voce răgușită, în care amenințarea se simtea, deși voalată.

Ar trebuit să-i reziste, să nu-l lase să-și impună voința. Dar corpul ei părea că nu o mai ascultă, sfidând orice formă de rațiune sau logică. Era incapabilă să mai simtă ceva în afară de mișcările lui, de acel ritm crescător de du-te-vino, de care era cu totul invadată, din cap până în vârful degetelor de la picioare, simțind o fierbințeală continuă în esența intimității ei.

- Așteaptă! șopti el, știind că ea nu mai putea rezista, căci îi simțea orgasmul după gemetele din ce în ce mai intense, simțind până la durere dorința ei de a se elibera – și se retrase chiar în momentul în care ea atinse climaxul, cu un suspin profund.

Ejacularea lui fu atât de explozivă, de puternică și de surprinzătoare încât căscă gura după aer ca un om care abia se putuse salva de la înec. Perfect calculat chiar și în momentele extreme, îndepărtă de pe amândoi cu o batistă eventualele semne ale aventurii. Aproape instantaneu starea sa de spirit se schimbă, iar sălbăticia i se domoli. Începu apoi să-și aranjeze hainele, cu un calm perfect.

- Îmi pare rău, spuse el cu o voce răgușită, ajutând-o să-și încheie rochia. Iisuse, am nevoie de ceva de băut, adăugă cu o undă de nemulțumire ce-i distorsionă vocea.

Sentimenetele ei erau amestecate într-un vârtej al incertitudinii și frământării, la care se alătura dorința, lucru șocant pentru o femeie ce întotdeauna văzuse bărbații ca pe ceva fără de care se poate trăi.

- Eu nu mă mai întorc acolo, vorbi ea într-un sfârșit.

Se simțea de parcă ar fi avut tatuat pe frunte cuvântul *târfă*.

- Nu aveam de ales, răspuse el.

- Ba am de ales! aproape că țipă ea. Și nu mă mai fixa cu privirea asta! Nu eu te-am târât aici!

- Ba da, la naiba!

În ciuda luminii înceteșate, îi putu vedea privirea încruntată.

- Mă învinuiești pe mine? întrebă, uimită.

- Corpul tău fierbinte e de vină, nu tu, fir-ar al dracu'!

- Dar tu nu ai creier care să-ți funcționeze?

- Se pare că nu, în preajma ta, șopti el, mohorât.

- Să te f..., Redvers.

- Nu chiar acum, râse el ironic, dând din cap și apucându-i mâna cu o strângere puternică, dar mai târziu, cu siguranță! Hai să intrăm și să încheiem seara asta nenorocită.

- Nu-mi asum responsabilitatea pentru ce s-a întâmplat, izbucni ea, încercând să-și elibereze degetele din încleștare.

- Bine!

- Iar dacă va îndrăzni cineva să-mi arunce o privire jignitoare, îl voi ucide pe loc!

- Te voi ajuta și eu, spuse el dintr-o dată.

- Și bagă-ți bine asta în cap, continuă ea iritată de sentimentul lui de vinovăție, niciodată nu mi-a plăcut sexul fără niciun fel de implicare emoțională.

- Data viitoare, promit să fiu mai implicat emoțional, pufni el, aproape înecându-se, căci niciodată nu făcuse sex cu o mai mare implicare.

- De unde știi că va mai exista o dată viitoare? întrebă ea, luptând să-și elibereze mâna.

- Poți fi sigură că va exista! (Degetele lui se strânseseră și mai puternic peste mâna ei.) De îndată ce vom pleca naibii de-aici!

O ținea aproape de el, cu o sugerare subtilă de posesiune, cu o mână atingându-i discret fundul, talia, umărul, cotul, aruncându-i scurte priviri prevenitoare, în timp ce vorbele sale, dure și directe, îi provocau o bruscă înroșire a obrazilor. Știa ce voia ea de la el, ce îi putea da, iar el știa de ceea ce avea nevoie de la ea.

Ar fi trebuit să plece. Putea s-o facă când dorea. Cu atâția oameni în jur, nu o putea reține. Însă îl dorea, iar el știa asta. Rămase, și făcu față situației, deși rușinată și torturată dorințe înfocate, mâncând, conversând aparent calmă în timpul cinei – ba chiar plănuid să o ajute pe Peggy la alegerea unui spațiu pentru construcția spitalului ei. Deși salva perfect toate aparențele, corpul ei și mintea, simțurile și sufletul îi erau răvășite de dorință, iar cuvintele pluteau în aer, într-o ceață prin care îi era greu să distingă, lumea părându-i departe și ireală. Întreaga ei atenție era captată de impresionanta prezență a lui Jack, de plăcerea pe care el putea să i-o ofere.

Când cina luă sfârșit, iar marchizul o conduse pe Lily pentru primul ei dans, o liniște electrizantă umplu brusc încăperea. Contrastul dintre puritatea tinerei fete și sexualitatea atât de evidentă a lui Jack amuți pe toată lumea, inclusiv pe cântăreți, care au fost admonestați serios de lady Darligton pentru a începe să cânte. Primele acorduri ale vasului risipiră tăcerea încordată, ochii fiind însă în continuare ațintiți asupra superbului cuplu. Proaspăta debutantă în lumea mondenă îl privea cu o asemenea adorație neprefăcută, topindu-se în brațele lui Jack cu o teribilă lipsă de considerație față de audiență, încât mama sa fu nevoită să scurteze valsul pentru a-i păstra reputația nepătată.

Îngrijorată lady Darlington aproape că-l împinse pe Ned pentru a-i lua locul lui Jack, pe ring. Fluturându-și apoi evantaiul roz, își pofti invitații la dans. În următorul moment se retrase într-o cameră alăturată, aproape în pragul apoplexiei. Indiferent cât l-ar fi plăcut pe Jack –

reflecta ea sub răcoarea unei batiste ude, aplicată de cameristă, pe fruntea-i împovărată de atâtea gânduri – acesta s-ar putea îndrăgosti de Lily. Sau de orice altă femeie, continuă, trecând în revistă toți anii de viață amoroasă ai acestuia. Primul lucru pe care îl va face mâine dimineață, va fi acela de a avea o discuție serioasă cu tânăra neștiutoare.

-Ah, aici erai, Frances! se auzi o voce puternică.

Întorcându-se, lady Darlington o văzu pe contesa de Belcher apropiindu-se. „La naiba!” își spuse ea, afixându-se în schimb, un zâmbet politicos și pregătindu-se pentru inevitabilele comentarii ale nenorocitei intrigante.

Mulțumit de intervenția stăpânei casei, Jack se întoarse la Venus.

- Mi-am făcut datoria, de-acum putem pleca, răsuflă el ușurat, după ce încercase din răspuțeri să o împiedice pe puștoaică să-l sărute în văzul tuturor, în timpul dansului.

- Tot mai crezi că te consideră un unchi? îl întrebă Venus.

- Ai avut dreptate, m-am înșelat. Ești fericită?

- În legătură cu viața ta amoroasă? Nu cred cu ce m-ar afecta pe mine așa ceva.

Izbit de discrepanța dintre ipocrizia evidentă a cuvintelor ei și furia abia mascată, spuse:

- Apropo, am refuzat-o. Asta te mai liniștește?

- Da, până la următoarea plimbare în grădină.

Un sarcasm mușcător vibra în fiecare silabă.

- I-am explicat lui Lily că dorințele mele sunt concentrate exclusiv asupra ta, replică el încet.

- Nu mă mai miră nimic din ceea ce spui, după ce am fost martora purtărilor tale de adevărat „gentleman” din această seară.

- Țsta să fie un reproș? După un roghsm atât de strident?

Mâna ei se ridică pentru a-l plesni, însă el o prinse imediat.

- Nu provoca o scenă, spuse el cu o voce de gheață, forțându-i încet mâna în jos, cu o putere calculată.

- Deranjez?

Ducesa de Groveland apăru într-un nor de parfum, ridicându-și curioasă sprâncenele.

- Deloc.

Vocea și privirea lui se îmblânziră, și eliberă mâna lui Venus.

- Cred că a venit vremea să te ții de cuvânt, Jack. Mi-ai promis un dans. Venus, draga mea, sper că nu te deranjează.

- Absolut, luați-l, spuse ea cu o voce teribil de politicoasă.

Aplecându-se ușor, el îi atinse urechea cu buzele, șoptind:

- Să nu pleci!

Ochii îi sticliră de mânie la îndrăzneala lui.

- Este melodia mea preferată, se interpușe ducesa, ignorându-le privirile încinse. Nu-l voi reține mult.

- Nu vă grăbiți, spuse Venus plină de amabilitate, voi gusta puțină șampanie sau poate puțin whisky.

„De parcă nu era destul de nervoasă”, gândi marchizul. Însă nu putea decât să fie amabil cu propria-i nașă, în ciuda faptului că atenția sa o viza exclusiv pe Venus, care de-abia aștepta ca el să plece. Nici nu începuse bine dansul, că Venus fusese deja asaltată de admiratori nerăbdători.

Obișnuită să fie curtată, astă-seară adăuga căldură în exces zâmbetelor pe care le împărțea, în schimbul complimentelor, și renunțând rapid la aerul distant de până acum. „Atunci voi juca după regulile tale”, gândi ea revoltată, îndreptându-și toată atenția spre mulțimea de curtezani, răsând și flirtând. Toți voiau să danseze cu ea,

să o țină în brațe, însă ea alege un bărbat pe care-l întâlnește la balul lui Peggy.

- *Speram să vă revăd*, murmură lordul Groten în timp ce o strânse în brațe în mijlocul întregii săli de dans.

- Mai rămân la Londra o săptămână sau două, replică ea, zâmbind exagerat de amabil și foarte conștientă de privirea încruntată a lui Jack care o urmărea prin încăperea.

Acesta blestemă printre dinții încleștați.

- Stăpânește-te, pentru numele lui Dumnezeu, îl repezi Peggy. E doar un dans!

Respiră adânc, își întoarse privirea către Peggy.

- Ai dreptate e doar un dans, spuse el cu un zâmbet trist. De ce m-ar deranja?! (Privirea i se întoarse către Venus și nările îi fremătară.) Însă mă deranjează al dracului de mult, șuieră el.

- Sunt încântată să observ că ți-ai ieșit din indiferența proverbială, punctă ducesa vesel. Începusem să cred că nu ai deloc sentimente, la fel ca taică-tău.

- Oho, doamna de acolo generează sentimente, nu-ți fie frică, spuse el încordat. Tocmai natura lor mă înspăimântă, mă scot din minți.

- E absolut superbă, de ce nu ai fi fascinat de ea? spuse ea șiret, deși era perfect conștientă de motivele furiei lui, neobișnuite însă pentru el.

- Nu-mi place să mă simt astfel, mormăi el înciudat.

- Era și timpul să simți ceva, zâmbi ea. Vrei sfatul meu?

- Nu în mod special.

Ducesa îl fixă cu privirea.

- Te-aș sfătui să o cucerești și să vă căsătoriți, dacă nu poți trăi fără ea. Oroarea își făcu loc în ochii lui.

- Ce dracului de sfat e ăsta? Am douăzeci și patru de ani, pentru numele lui Dumnezeu!

- Și crezi că dragostea apare la o vârstă precisă?

- În primul rând, nu cred în dragoste.

- Asta rămâne de văzut.

- Scutește-mă de privirea asta autotștiutoare, Peggy. Căsătoria nu mă interesează! *Înțelegi?*

- Venus pare a se distra de minune cu Groten, îi ignoră calmă ducesa ultima replică. O face să râdă.

- Ticălos insolent! Se crede Don Juan? Gata, Peggy, nu mai rezist! mârâi Jack. Sper că nu te superi.

- Doamne ferește! replică zâmbind, încântată de reacția lui Jack. Groten e un dansator fantastic.

- E rândul meu, Groton, interveni Jack bătându-l pe umăr de parcă ar fi vrut să-i lase o vânătaie.

- Nici nu mă gândesc, Redvers, spuse acesta, ignorându-l și continuându-și dansul.

Thomas Manchester era un om puternic și solid, dar îndesat, contrastând cu statura athletică a lui Jack. Și nu avea nicio intenție să renunțe la partenera sa. Se îndepărtă cu o piruetă.

Jack însă nu-l slăbi.

- O mai ții minte pe târfulița roșcată pe care ai agățat-o în Chelsea? Întotdeauna chicotește când i-o tragi?

Întrebarea lui îl înlemni pe Groten, deși încă nu o eliberase pe Venus.

- Acum că ți-am captat atenția, continuă Jack impassibil, cred că domnișoara Duras ar prefera să danseze cu mine.

- La naiba! Nu-ți permit să te bagi, Redvers, izbucni lordul Groten, roșu de mânie.

- Nici eu, replică acesta calm, întinzându-se să apuce mâna lui Venus.

Gura lui Groten se strânse, într-un rictus amenințător.

- Ai grijă, Redvers!

- Cum îndrăzniți?! Amândoi! exclamă Venus, îndepărtându-se de partenerul ei. Eu nu am niciun cuvânt de spus? (Privirea ei tăioasă trecu de la un bărbat

la celălalt.) Permiteți-mi să mă retrag din războiul vostru personal, spuse ea plecând profund jignită.

Ducesa o ajunse imediat de coridorul de lângă salonul de dans și o consolă, încercând să-i risipească supărarea. Venus zâmbi, încetinându-și mersul.

- Nu am chef să fiu obiectul de dispută al altora. Nu am fost, și nu voi fi vreodată. Mi se pare total imatur.

Sunetul unor pași alergând răsunară pe coridor.

- Ignoră-l, spuse Venus, știind cine era.

Doar marchizul s-ar fi purtat atât de lipsit de etichetă.

- E puțin înfierbântat, dragă, o privi ducesa care abia își putea ascunde încântarea prilejuită de întorsătura bruscă a evenimentelor – nu-l mai văzuse niciodată pe Jack atât de implicat emoțional. E tânăr și impetuos, înțelege-l.

- Asta nu e o scuză pentru purtarea lui de astă-seară, se încruntă Venus.

- Ai dreptate, n-ar fi trebui să facă o asemenea scenă.

- Cu siguranță n-ar fi trebuit!

- Trebuie să admit că sunt uimită de comportamentul său, adăugă ducesa.

Era, într-adevăr, perplexă. Jack se purtase incredibil, însă în adâncul sufletului Peggy era încântată.

- Refuz să fiu tratată ca un obiect în posesiune absolută, izbucni Venus furioasă. Dacă el crede că...

Restul cuvintelor fură întrerupte de Jack, care o ridică imediat în brațe fără a o preveni.

- Suntem la cabana de lângă râu, însă nu te deranja să ne vizitezi, îi aruncă aceasta peste umăr ducesei, ținând-o strâns în brațe pe Venus, în ciuda zbaterilor ei. Te poți zbate sau te poți preface că ai leșinat, îi spuse el brusc. Îți sugerez a doua variantă. Uite-i pe ducele și ducesa de Buccleigh.

Înțelegând pericolul unei asemenea întâlniri, într-o astfel de poziție. Venus închise brusc ochii lăsându-se moale în brațele lui. Leșinul era cea mai credibilă explicație, deși vor fi multe bârfe, cu siguranță, gândi ea.

Ajungând la scări, Jack trecu pe lângă cei doi oaspeți mirați.

- Domnișoara a leșinat din cauza căldurii, explică el cu o expresie îngrijorată pe chip, dispărând apoi cu viteza fulgerului.

Mai întâlniră un cuplu la ieșire, apoi o mulțime de invitați așteptând trăsurile afară. Nimeni însă nu riscă vreo întrebare indiscretă – reputația marchizului în dueluri era prea impresionantă. Venus simți răcoarea serii mângâindu-i fața în timp ce părăseau reședința Darligton.

- Nu încă, șopti el... Bună seara contesă de Nottingham. Domnișoara a leșinat din cauza căldurii. Păcat, știu... e o așa aglomerație sus...

Puțin mai târziu, zgomotul pașilor lui prin noapte sună ca și cum s-ar fi mișcat pe drumul spre trăsură marchizului.

Câteva momente mai târziu, îl auzi spunând cu voce reținută.

- Mergem la râu, Sam.

- Doar nu crezi că voi merge cu tine acolo, deschise ea brusc ochii cu un aer indignat.

- Nu cred, ci *știu* că vei merge, replică el concediind cu un gest al capului servitorul care coborâse să deschidă ușa trăsurii.

Descuind singur, o urcă pe banchetă, apoi intră și el trântind ușa cu un pocnet.

- Faci o mare greșală, îl amenință ea înveninată.

- Vom vedea, spuse el calm, prăbușindu-se pe banchetă lângă ea

- Vorbesc serios, Jack. Voi protesta împotriva faptului că m-ai răpit. Și nu știi în ce necazuri te bagi.

- Poate că te voi face să te răzgândești, șopti el.

- Păstrează-ți vorbele seducătoare pentru adoratoarele tale, spuse ea, mutându-se în cel mai îndepărtat colț al trăsurii, deși în spațiul mic din interior corpul lui părea deranjant de aproape.

- Nu e nevoie să discutăm despre asta.
- Nu e nevoie să discutăm *deloc*. Du-mă acasă!
- Te voi duce mâine, dacă vei mai dori.
- Ești atât de sigur pe tine, Redvers... Dar de această dată te înșeli. Nu mă interesează bărbații cu mentalități de șef. Mă vei duce acasă mâine dimineață! strigă ea închizând ochii, încrucișându-și mâinile pe piept și lăsându-se pe spate.

Familiarizat cu personalitatea ei pătimașă, el tăcu încrezător în sine. Într-o oră vor ajunge la cabană, departe de această ceartă stupidă, departe de toți acei bărbați care o doreau la fel de mult ca și el și, mai ales, de ochii indiscreți. Răsufă ușurat, legănat de ritmul trăsorii și liniștit de prezența ei. Să bombăne acum cât vrea, va avea destul timp să o împace.

În câteva minute, Venus căzu într-un somn profund, epuizată de atâtea nopți albe. Fără îndoială, nu avea experiența lui Jack de a rezista unui șir lung de petreceri. Întredeschise puțin ochii când ajunseră la cabană.

- Dormi, șopti Jack. Te voi trezi eu dimineață.

Ea murmură ceva de neînțeles, în timp ce el o ridică în brațe. Purtând-o ușor, el o așează pe pat, fără să o trezească. Îi desfăcu încet capa, îi scoase pantofii, acoperind-o apoi cu pledul moale. Își turnă un pahar de coniac și se așează într-un fotoliu lângă pat, de unde îi privi toată seara trupul frumos, luminat de focul din șemineu.

Simțea că e răsplătit cu cel mai minunat trofeu din lume, având-o aici în cabana lui și, uimit, își analiză senzațiile absolut unice pe care i le declanșa. Încălzit de căldura sentimentelor ei și conștient de ale sale, își petrecu noaptea fără să înțeleagă acea miraculoasă atracție care îl lega de ea.

Nu existau cuvinte pentru a descrie ce anume îl făcea să aibă încredere în sentimentele sale. Era mai degrabă, un amalgam de senzații care îl intrigau și fascinau totodată. Un singur surâs al ei îl răscolea profund – asta

fără a mai pune la socoteală sexualitatea ei devastatoare.

Făcuse dragoste cu ea zile întregi și senzațiile trezite nu erau exclusiv de natură sexuală.

După o vreme, enigma i se păru indescifrabilă precum tainele universului, așa că își goli paharul de coniac, se dezbracă și se așază în pat lângă femeia gândurilor lui.

Stând întins lângă ea, asculta în liniște sunetele nopții, greierii, broaștele, bufnițele și sursurul încet al râului. Zâmbea singur, în întuneric.

„Așa trebuia să arate *fericirea*”, gândi el cu o urmă de mirare.

Straniu!

Diferit de bucuria obișnuită...

Miraculos, ca un curcubeu după ploaie.

CAPITOLUL 9

Soarele încă arunca o palidă strălucire roșiatică deasupra orizontului. Trezindu-se devreme, Jack plecă să înoate, încercând să-și liniștească gândurile după o noapte agitată.

Pentru că venirea dimineții îi adusese cu ea un argument mai rațional.

Pentru că o dată cu ea, sosise și necesitatea de a pune câteva limite în ceea ce avea el de gând să ofere.

Odată cu venirea zorilor, redevenise Jack Fitz-James: cu o femeie în patul său și o viață de independență, înainte.

Pregăti micul-dejun pentru că se simțea flămând și pentru că îi făcea plăcere ori de câte ori venea la cabană. Gândindu-se că mirosul mâncării ar putea liniști furia sălbatică a oaspetelui său, zâmbi.

Un adevăr cât se poate de evident, după cum avea să constate în curând.

Aducându-i tava, o găsi întinzându-se somnoroasă. Privirea îi era golită de furie, iar un zâmbet slab îi apăru în colțul gurii.

- Îți ofer micul dejun împreună cu o mie de scuze. Pot să-ți spun că am fost și beat, dacă dorești, adăugă el, așezându-i tava în poală.

- Bineînțeles că nu ai fost. Ai făcut cum ai dorit, ca de obicei.

- Groten este un măgar.

- De acord. Ia să vedem, ce mi-ai adus aici... se pregăti ea ridicând șervetul de in.

- Ești încântătoare în această dimineață, o privi el.

- Iar tu ești încântător de talentat în a prepara omletă cu șuncă. Asta dacă nu ai vreun bucătar ascuns pe aici, zâmbi ea începând să-și taie șunca.

O senzație stranie îl cuprinse și se ridică, mutându-se lângă fereastră pe un alt scaun, crezându-se în siguranță, surprins de atitudinea ei. Oare căzuse în capcanele unei femei ce-i făcuse farmece diavolești?

- Nu mănânci? îl privi ea.

- Am mâncat deja.

- Nu mă privi atât de temător. Nu am imaginea vreunui preot gravat pe retină. Vezi, râse ea, pot să-ți citesc gândurile.

La auzul acestor cuvinte, el se relaxă vizibil, parcă mai ușurat, se întinse confortabil pe scaun.

- Spiritul tău de observație mă surprinde mereu.

- Spre deosebire de fostele tale amante, care îți vâneau banii, titlul și, poate, și pe tine? Te-am cam pus pe gânduri, nu, *my lord*?

- Vrei să spui că dacă aș fi fost sărac, n-aș mai fi fost atât de „atrăgător”?

Îl privi câteva momente pe deasupra ceștii de cafea, înainte de a-i răspunde.

- Probabil ești o excepție, spuse ea. Cred că că ai fi la fel de atrăgător. Vezi, însă, să nu te umfli prea mult în pene. Nu-mi plac bărbații îngâmfați în patul meu.

Vorbele ei îl excită mai mult decât dacă s-ar fi dezbrăcat încet în fața lui. Își schimbă poziția din cauza erecției, devenită dureroasă.

- Mă voi strădui atunci să rămân umil.

- Nu ai nici măcar un os umil în tot corpul, iubito. Din motive personale, egoismul meu mă va obliga să trec cu vederea peste aroganța ta nerușinată. Ai adus prezervative?

- Și dacă aș răspunde negativ?

- Ți-aș sugera să pleci să cumperi și să te întorci imediat.

- Valetul mi-a adus o mulțime, zâmbi el.

- Cât crezi că vom mai sta aici?

Oricât de nevinovat ar fi sunat simplul gând despre viitor, îl încordă puțin. Privirea i se aspri.

- Trebuie să stabilim niște reguli de acum înainte, spuse el încet.

- Adică? întrebă ea la fel de încet, cu gura pe jumătate plină de pâine prăjită.

- Iubirea nu mă interesează, iartă-mă dacă sunt prea direct.

- Nici pe mine, replică ea scurt, cu o nouă îmbucătură de pâine prăjită. Și mă bucură faptul că ești direct. Altceva?

- Ar fi bine să stabilim împreună când vom încheia această...

- „Vacanță”, sugeră ea, sugeră ea. Mi-e teamă că nu mi-au mai rămas prea multe zile pentru a mă desfrâna.

Zâmbetul ei era încântător, asemenea unui răsărit de soare unic. El se relaxă vizibil, răspunsul lui fiind însoțit de un surâs strălucitor.

- Spune-mi atunci, cum pot să-ți fac vacanța de vis?

- Cred că amândoi știm răspunsul.

- Cât de des faci asta? întrebă el brusc, regretând imediat indiscreția – pentru unul care recunoștea că este interesat doar de sex și nu de iubire nu avea niciun drept să întrebe.

- Nu cred că am chef să-ți răspund.

Știa și ea că nu are niciun drept să o întrebe și speculă acest lucru. Poate din înțelepciune, nu dorea să afle că el fusese primul.

- Ai dreptate, spuse el pe un ton neutru, însă ros de ciudă. (Câți trecuseră prin patul ei? Câte dimineți zâmbise oare atât de fermecător pentru alt bărbat?) Sunt iertat deci pentru că te-am răpit aseară? întrebă el, încercând s-o testeze.

- Vrei să spui că nu ai niciun gând să te căsătorești cu mine acum că mi-ai distrus reputația? râse ea.

El sări surprins în picioare, cu o expresie șocată pe față.

- Foarte nostim, murmură.

- Stai liniștit, oricum nu am de gând să te iert prea repede. Vor exista destule bârfe despre așa-zisul leșin. Nu mi-ai dat de ales, îl privi ea încruntată. Ar trebui să înveți să te controlezi.

- Mii de scuze, șopti el, oftând. Acum, gândind la rece, găsesc că am fost total nesăbuit.

- Am avut destul timp pentru a mă gândi la urmările neplăcute ale gestului tău. Am ajuns la concluzia că oricum voi pleca în scurt timp din Anglia și nu mă voi putea întoarce așa curând, iar scandalul se va stinge. Bunicul meu spunea că deciziile se iau pe câmpul de luptă, surâse ea. Nu ne putem trăi întotdeauna viața după reguli stricte.

Sprâncenele lui negre se ridicară mirate.

- Ești remarcabilă!

- Familia mea este remarcabilă. Am fost doar norocoasă.

- Familia mea a fost îngrozitoare, se strâmbă el. Dar am supraviețuit.

- Un motiv în plus pentru a fi recunoscător, spuse ea zâmbind și dând la o parte tava din poală. Și, vorbind de gratitudine, și-aș fi foarte recunoscătoare dacă te-ai urca cu mine în pat.

- Plăcerea-i de partea mea.

Cuvintele îi erau prea calme față de ceea ce simțea. Senzația îl umplea răscolindu-l ca o muzică divină. Își simțea inima parcă pulsându-i în străfundul gâtului.

- Putem stabili mai târziu a cui este plăcerea, spuse ea încet.

Aplecându-se, așeză tava pe covor, expunându-și supla perfecțiune a fundului, a întregului corp de o feminitate electrizantă.

Nu se întrebese niciodată cum e să faci dragoste până mori, gândi el descheindu-și cămașa, însă acum era dispus să încerce.

În acea dimineață, Sarah Palmer și mătușa ei Bella, aflate într-o dispoziție deplorabilă, discutau evenimentele serii trecute, deasupra ceștilor de ciocolată. Evident, veninul fiind aruncat asupra domnișoarei Duras.

- Nu văd ce o găsesc toți bărbații atât de fascinantă, spuse înciudată Sarah. E mult prea înaltă.

- Iar sânii sunt mai mari ca a unei țărănci, pufni Bella, formele sale delicate neputându-se în niciun caz încadra ca „apetisante”.

- Mă îndoiesc foarte tare că părul îi este natural. E vopsită, cu siguranță.

Sarah se pricepea, fără îndoială, ținând cont că blondul ei superb fusese opera coafezei mătușii sale.

- Cățeaua e totuși plină de bani. Întotdeauna contează, se plânse Bella, conștientă de faptul că pasiunea soțului ei pentru pariuri mai avea puțin și o ruina.

- Crezi că Jack umblă după banii ei? întrebă Sarah, uimită că eroul inimii ei ar putea fi interesat de lucruri atât de vulgare precum banii.

- Nu fi prostuță! Nu are nevoie de banii ei – dar celorlalți bărbați care-i dau târcoale le surâde idea unei neveste bogate.

- Atunci Jack de ce umblă după ea? o întrebă Sarah, ridicându-și sprâncenele a mirare.

- Cunoscându-l pe Jack, pot spune că îl satisface în pat. Și păstrează privirea aia șocată pentru maică-ta. Știu ce se petrece între tine și profesorul de dans. Nu că te învinuiesc – Vincenzo e fermecător.

S-ar fi delectat chiar ea cu farmecele lui, dacă nepoata nu i-ar fi luat-o înainte.

- Jack nu a fost niciodată interesat, în privința asta, de mine, strâmbă ea din nas.

- Pentru că „nu-i plac puștoaicele”, spuse Belle.

- Atunci cum se va mai căsători?

- Aici intervenim noi, draga mea. Găsim noi un plan bun pentru a-l face să se răzgândească.

- Chiar putem? zâmbi Sarah pentru prima oară în această dimineață. Spune-mi-l, și voi face tot ce-mi stă în putință să-l aduc în fața altarului, Bella! Îl dorec cu disperare!...

- La fel ca fiecare femeie care-l vede, iubito! Nu dispera însă, spuse ea, observându-i privirea tristă. Găsim noi o modalitate de a-l *obliga* pe Jack să se căsătorească cu tine.

Nu era naivă. Cunoștea numărul femeilor care încercaseră să-i devină soții. Îi plăcea să creadă că era mai vicleană decât toate. Nu-l adusese pe soțul ei la altar după o burlăcie de douăzeci de ani?!

- Trebuie să luăm legătura cu ducesa de Groveland, zâmbi ea. Jack o adoră. Nu strică să te împrietenești cu familia lui.

- Dar e atât de *bătrână*, ce aş putea discuta cu ea?

Bella zâmbi îngăduitor nepoate sale.

- Ce ar spune cineva, cuiva pe care dorește să-l flateze? Ceva liniștitor, desigur. Bătrâna adoră caii la fel ca și Jack. Vom vorbi despre marele derby. Să nu scapi

cumva vreun cuvânt nepoliticos despre domnișoara Duras, o avertiză ea, ai înțelege?

- O urăsc pe franțuzoica asta... spuse Sarah înverșunată.

- O poți disprețui în particular, însă în public vei păstra un ton politic. Poți fi sigură că, în timp ce vorbim, marchizul este cu ea.

- Mușcă-ți limba, Bella!

Lady Tallien nu pomenise niciodată de interesul ei față de Jack și nici de partidele lor de sex. În fond, nepoata ei nu trebuia să știe aceste lucruri.

- Trebuie să înfrunți realitatea, dragă. O femeie care nu știe ce vrea de la viață, nu poate supraviețui în această lume a bărbaților. Crezi că eu l-am întrebat vreodată pe Charles, unde își petrece nopțile.

- După ce mă voi căsători cu Jack, nu-l voi mai lăsa să plece noaptea, declară Sarah ferm.

- Ce dăguț! Îți urez succes!

„De parcă cineva l-ar putea împiedica pe Jack să-și urmeze poftele”, gândi ea.

De fapt, Bella nu urmărea decât să-și atingă scopul, și anume continuarea relației amoroase cu Jack, odată ce franțuzoica va fi plecată. Chiar dacă s-ar fi căsătorit cu Sarah, nu vedea niciun impediment în asta.

- El are atâta nevoie de iubire... suspină Sarah romantică.

- Cu siguranță ai dreptate, draga mea, aprobă Lady Tallien. (Nu avea de gând s-o informeze că marchizul putea iubi – la propriu – orice femeie pe care o dorea.) Tocmai acest aspect ne dă speranța căsătoriei voastre, completă ea.

Marchizul va trebui să cedeze într-o bună zi, iar titlurile și averile sale vor fi unite cu ale Palmer-ilor. Asta fără a se mai gândi la plăcerea de a-l avea pe Jack în preajmă. „Un deliciu, într-adevăr”, mai gândi ea.

După-amiaza îi aduse ducesei de Groveland doi vizitatori neașteptați, iar în timp ce ea reuși să-și ascundă surpriza, ceilalți oaspeți ai săi fură mai puțin rezervați.

- Ia te uită – exclamă lady Hester Stanley, cea mai bună prietenă a ducesei – tânăra Sarah ne vizitează! Uite-o și pe Bella! Dacă îl căutați pe Jack, nu este aici.

Ducesa își stăpâni cu greu un zâmbet datorat stilului neșlefuit al prietenei sale și al aerului perplex al noilor oaspeți.

- Nu ne așteptam să-l găsim pe Jack la ceai, lady Hester, replică Bella tăios. Doar dacă nu cunva și-a schimbat obiceiurile.

- Tu îi cunoști obiceiurile cel mai bine, dragă, sursură lady Hester pe un ton dulce-acrișor.

- Deși suntem prieteni, nu-i cunosc programul zilnic aproape deloc, ridică Bella privirea sfidătoare la mai vârstnica interlocutoare.

- Nici noi, draga mea, se interpușe cu grație ducesa, dorind să evite o scenă neplăcută. Jack, este prin definiție, propriul său stăpân. Ce bine arăți, Sarah! continuă ea. Nuanța trandafirie dă bine cu tenul tău deschis.

Sarah îi mulțumi, flatată, iar Bella își lăsă aerul țâfnos, oferindu-i un zâmbet ducesei.

- Vă rog, așezați-vă, indică ducesa, fluturându-și mâinile spre scaunele și măsuța de ceai, cu un zâmbet de actriță. Au trecut secole de când nu am mai avut ocazia să stăm de vorbă, spuse ea, avertizând-o din priviri pe vechea ei prietenă.

Se pare că reședința Groveland era destinația preferată a mai multor vizitatori în acea după-amiază. Curiozitatea tuturor era vizibilă, după plecarea precipitată de aseară a lui Jack, cu domnișoara Duras în brațe. Nimeni nu avea curajul să întrebe unde plecaseră

cei doi, însă întrebarea plutea în aer, zăbovind pe buzele tuturor.

- Am auzit că domnișoara Duras e înrudită pe undeva cu marchizul, spuse timid un invitat.

- De asemenea, e foarte bogată, completă alcineva.

- Pentru o clipă, am crezut că Redvers și Groten se vor lua la bătaie, zâmbi insinuant o doamnă plinuță.

- Nu ar fi fost de mirare, adăugă cu o voce răgușită o altă doamnă bătrână, deoarece marchizul a făcut referire la amanta lui Groten. Am auzit clar ce i-a spus.

- *Ce i-a spus?*

Întrebarea pluti prin liniștea deplină a salonului, făcându-le pe doamne să-și apropie mai mult scaunele, cu ochii măriți de curiozitate.

- Nu-mi permit să reproduc cuvânt cu cuvânt. Este suficient să spun că amanta lui Groten din Chelsea nu părea să-i fie *străină* marchizului.

- Din Chelsea? mai multe voci explodară la unison.

- Se pare că Groten și-a stabilit acolo amanta, îi informă bătrâna doamnă.

- Burlacii sunt la fel, în toată lumea, dacă îmi permiteți să vă întrerup, observă ducesa calmă. Iar rivalitățile între ei apar, fără îndoială. Mai dorește cineva ceai?

- Cu siguranță marchizul dorea să o protejeze pe domnișoara Duras, declară informatoarea lor, ignorând tentativa lui Peggy de a schimba subiectul. I-a spus lui Groten că nu-i permite să se bage între ei.

- Ce ridicol! izbucni Bella nemaiputându-se abține, cred că Jack nu ar fi de acord cu discuția asta!

- Sunt de acord, spuse ducesa. Dorește să parieze cineva pe calul meu de curse? A avut niște timpi remarcabili în calificările pentru derby.

- Dacă tot nu ne permiți să discutăm despre finul tău, putem bârfi despre încântătoarea franțuzoaică? O tachină lady Hester.

- Știm atât de puține despre ea, încât n-am putut face decât niște speculații nefondate.

- Ești de o moralitate exagerată astăzi, Peggy. Ce spui atunci de Lily? continuă curioasă lady Hester. Frances ar trebui să-i dea o săpuneală serioasă puștoaicei, dacă vrea să-i asigure o căsătorie convenabilă. Și-a permis o atitudine mult prea intimă, în timpul dansului cu Jack.

Cedând cu amabilitate avalanșei de întrebări, ducesa evită cu grație orice referire la Jack sau la planurile sale.

- Știu că tatăl domnișoarei și unchiul lui Jack erau foarte buni prieteni. Astfel că, vedeți, există o legătură de familie între ei. Sunt sigură că cei doi au foarte multe în comun, zâmbi ea, încercând și reușind să surprindă audiența.

- „Prieteni de familie” pe naiba, izbucni Bella, ieșind din salon puțin mai târziu, însoțită de Sarah. „Au multe în comun...”, într-adevăr, își reaminti ea, furioasă, cuvintele ducese. (Interesul lui Jack față de această franțuzoaică o scotea din minți.) Nu e decât o târfă de franțuzoaică, răbufni ea.

- Ar putea fi doar prieteni, Bella. Ducesa așa crede, remarcă veselă Sarah. (Era o fată simplă, necunoscătoare a subtilităților lumii mondene.) Bine că nu a trebuit să vorbim iarăși despre cai. A fost o adevărată ușurare pentru mine, nici măcar nu pot deosebi caii între ei.

Lady Tallien își privi nepoata, șocată de profunda ei naivitate.

- Nici tu nu te pricepi la cai, continuă Sarah ingenură, așa că nu mă mai privi așa.

- Nu mă interesează caii, cursele de cai, și nimic din sfera acestui subiect. Nu mă interesează decât ca Jack Fitz-James să-ți pună verigheta pe deget, așa că

urmărește-mă cu atenție! Jack și franțuzoaica nu sunt prieteni, indiferent ce ar spune Peggy Hexton. Sunt amanți, pricepi?

- Nu înțeleg cum poți fi atât de sigură, din moment ce nașa sa, care îl cunoaște cel mai bine, spune contrariu, răspunse Sarah cu încăpățănare. Cum de știi atât de multe?

- Știu, și gata!

- Atunci probabil te înșeli. Poate că nu sunt nici măcar împreună.

- Dacă nu mă crezi pe mine, ce părere ai despre toți oaspeții de mai devreme, care aproape salivau, încercând să scoată detalii din gura ducesei de Groveland?

- Nu am auzit pe nimeni care să spună că sunt amanți.

Bella răsuflă adânc printre dinții încleștați, într-un gest nu prea nobiliar, încercând să-și calmeze nervii întinși la maxim.

- Trebuie să-ți demonstrez eu personal? întrebă ea.

- Nu cred că ar fi nevoie, spuse Sarah simțind cum temperamentul începea să-i fiarbă și ei. Și chiar dacă ar fi împreună, ai spus că franțuzoaica e o târfă, astfel că nu se va căsători oricum cu ea. Bărbații nu iau cocote de soții, așa spune mama!

- Dacă o femeie e destul de bogată, societatea o acceptă, indiferent de ce ar spune mama ta!

- Chiar crezi că s-ar putea căsători cu ea?

Sarah își privi dintr-o dată mătușa, îngrijorată.

- În curând voi afla! răbufni Bella cuprinsă de un amestec de gelozie și ciudă.

- Putem face ceva? (Obrajii tinerei fete erau îmbujorați de nervozitate.) Îl vreau doar pentru mine, declară ea cu aerul unui copil răsfățat.

- Putem călători în Gloucestershire, să facem o vizită la Castlereagh.

- Oh, Doamne! (Frumoșii ochi albaștri a lui Sarah se măriră de îngrijorare că Jack ar putea aduce o femeie în casa lui.) Crezi că e acolo cu ea?

- Șansele sunt foarte mari.

- *Nu se poate!* Asta ar însemna...

- Că planurile lui sunt mult mai serioase decât credeam noi, o completă Bella cu o voce de gheață. Mâine dimineată plecăm.

În partea cealaltă a orașului, o discuție aprinsă, același subiect îngrijorător.

- Redvers nu a fost niciodată atât de interesat de o femeie, iar asta mă îngrijorează foarte mult. La balul de aseară, aproape că s-a bătut cu Groten pentru această franțuzoaică, își țuguie nervos buzele Trevor Mitchell. Dacă Fitz-James se va căsători, toate planurile mele se vor prăbuși.

Mic și negricios, acesta părea cuprins de cea mai adâncă disperare. Avocatul său își trecu încet mâna peste nenumăratele-i guși, privindu-și cu atenție cel mai promițător client.

- Cum de-ai fost invitat? întrebă el, cunoscând cercurile dubioase prin care se învârtea de obicei.

- Datorită avantajului de a face parte din familia Redvers, fără îndoială.

- Lady Darlington a cam exagerat cu invitațiile de complezență, răspunse celălalt.

- Poate că-l consideră pe Redvers pretendentul perfect la mâna fiicei sale, și a vrut să invite și alți membri ai familiei machizului pentru a-l flata.

- Posibil, fu acesta de acord. Spune-mi, continuă el abrupt, gândul că Redvers este extrem de „interesat” de noua sa cucerire te neliniștește în mod deosebit?

- Dacă l-ai fi văzut aseară, n-ai mai fi atât de calm, Percy. Șansele mele de a-i lua averea și titlul se pot risipi în focul pasiunii sale pentru această femeie.

- Ești sigur? îl scrută atent avocatul.

Plin de nervi, Trevor se fâțâia în fotoliu, cu degetele albite de atâta încleștare pe brațele fotoliului.

- La fel de sigur pe cât eram că vărul meu va muri din cauza desfrâului până la treizeci de ani.

- Hmm... (Privirea domnului Percy se înăspri puternic, de o crudă îngrijorare. „Onorabilul domn Michell va avea nevoie de sfaturile și consilierea mea financiară în momentul în care va deveni marchiz. Iar eu, Percy, voi avea mari pierderi ca și taxe și comisioane, dacă el va scăpa o asemenea ocazie”, gândi avocatul.) Probabil că trebuie supravegheat mai atent, spuse într-un sfârșit.

- În caz de vreun accident?... insinuă Trevor cu voce joasă, rânjetul dezvăluindu-i dinții galbeni datorită pasiunii sale pentru țigările turcești.

- Încă nu este cazul unor măsuri drastice. (Harold Percy avea renumele unui avocat ce se implica în moșteniri și afaceri de natură dubioasă.) Poate ar trebui să-l vizitezi pe vărul tău.

- Dacă aș ști unde se află... A plecat în mare grabă aseară, cu franțuzoaica în brațe.

- Într-adevăr?... șopti avocatul uimit, căci cunoștea, la fel ca toată lumea, dezinteresul marchizului față de o femeie anume. În văzul tuturor?

- În văzul tuturor, a coborât cu ea în brațe scările și au dispărut pe ușă.

- Lasă-mă pe mine să aflu unde s-a dus exact. Ai putea să-i faci o vizită și să vezi cu ochii tăi cât de mare îi este interesul față de această femeie.

- Nu am nici cea mai mică dorință să renunț, înțelegi, Percy?

- Înțeleg. Să sperăm însă, că totul se va sfârși, iar franțuzoaica va pleca în cel mai scurt timp.

- Sau poate va fi convinsă să plece, spuse Trevor pe un ton amenințător.

- Să nu ne anticipăm prea mult, îl îndemnă Percy. (Nărilor acestuia fremătară, parcă mirosind în aer soluționarea tuturor problemelor.) Să luăm lucrurile pe rând. Îmi voi pune oamenii să-l caute pe marchiz și, îndată ce-i vom lua urma, te poți duce și evalua corect întreaga situație.

- Grăbește-te cât poți, te rog. (Expresia încăpățânată a lui Trevor se înăspri.) Nu vreau să aștept până la nunta lor.

Fără a ști că sunt subiectul atâtor discuții, cei doi amanți erau deja, în acest timp, în drum spre Castlereagh, aticipând parcă mișcările celor mai insistenți dintre cei ce se aflau pe urmele lor.

Lungiți într-un colț al banchetei, Jack o ținea în brațe pe frumoasa ce era subiectul principal al tuturor intrigilor. Și, legănați de ritmul ușor al trăsurii, parcă în armonie cu simțurile lor mulțumite, visau departe.

Senzația ce i-o dădea apropierea corpului ei stâns lipit de pieptul lui era divină.

- Ești sigur că nu-ți voi încurca socotelile pe acolo? șopti ea, întorcându-se pe jumătate pentru a-l privi.

- Din moment ce mi-ai încurcat complet viața, chiar nu mai contează, spuse el, aplecându-și încet capul pentru a o săruta pe frunte.

- Așa cum mi-ai distrus-o tu mie?

- Se pare că am fost făcuți unul pentru celălalt.

- Cel puțin pentru acum, zâmbi ea.

- Hmm... presimt că-mi vei purta noroc la marele derby, spuse el sărutând-o.

- *Dacă rămân.*

Dar mesajul din vocea ei îi oferea multă siguranță, și el răspunse pe un ton încărcat de sexualitate.

- Trebuie să mă gândesc la anumite mijloace pentru a te convinge să rămâi.

- Rămâne de văzut dacă vei reuși.

- Putem discuta despre asta, la Castlereagh, replică ușor. Te-am răpit deja din Londra, și te voi ține în ghearele mele.

- Deja mi-ai stârnit interesul, spuse ea cu ochii strălucind.

- Desfrânată mică și obranică!

- Ai vrea să mă schimb?

- Nu, pentru Dumnezeu! rânji el. Mă simt de parcă aș fi ajuns în Paradis.

- Paradisul e aproape în prezenta ta, domnul meu, surâse ea.

- Aproape că mă faci să-mi schimb religia. (Mâinile lui o strânseseră cu putere, și ochii de țigan o priviră gânditori un moment.) Mii de draci și Dumnezei! șuieră, deconcentrat dar nevrând să-și recunoască nesiguranța. Vei rămâne pentru derby!

- Poate că... dacă voi călări armăsarul cel negru!

- Nu te vor lăsa. Cei de la Jockey-Club fac regulile.

- Vroiam să spun, doar în cadrul antrenamentelor.

- Asta-i tot ce-mi ceri? spuse el uimit – nu era obișnuit ca femeile să se mulțumească cu puțin.

- Ar trebui să mai cer ceva?

- Cere-mi tot ce vrei, câtă vreme rămâi.

- Ești atât de îndrăgostit de mine?

El ezită un moment, șocat de cuvânt. Ea însă zâmbea, cu fața ridicată spre el, și o plăcere enormă, unică până atunci îl cuprinsese.

- Da! Sunt atât de îndrăgostit de tine... Tot ce am e al tău, zâmbi el fericit.

Îi plăcură franchetea și zâmbetul lui cald. Din moment ce nu-și dorea nimic în afară de prezența lui, era plăcut să știe că sentimentul era reciproc.

- Aștept cu nerăbdare vacanța noastră la țară, spuse ea.

El înțelese fiecare nuanță din cuvintele ei.

- Îți voi arăta fiecare colț din Castlereaght, mă voi mândri cu tine peste tot.

- După ce-mi vor fi aduse hainele, zâmbi ea arătându-i rochia de la bal șifonată.

- Sunt o mulțime de croitori acolo. Angajăm unul să-ți lucreze ceva până-ți vin bagajele.

- Nu cred că am atâta curaj să mă afixez cu tine. Ce vor spune vecinii când vor auzi bârfele despre noi?

- Nu văd ce motive de bârfe ar stârni vizita bătrânei mele verișoare.

- Mulțumesc pentru compliment, însă am doar un an în plus față de tine.

- Deja fată bătrână, în lumea căsătoriilor mondene, râse el. Mă gândesc cât de amuzant va fi când te voi prezenta verișoara mea nemăritată. Toți vor trebui să-și înghită bârfele.

- Deoarece tu ești puternicul stăpân al ținutului.

- Bineînțeles, dar să nu uităm de tine, dragă verișoară. Vei fi o momeală pe cinste.

- Aș prefera un rol mai puțin dramatic, râse. Chiar nu putem să stăm singuri acolo.

- Cum vrei, spuse el redevenind serios, tu hotărăști.

- Îmi dai mână liberă?

- Ai voie să faci orice dorești, atâta timp cât îmi oferi plăceri.

- Acuma știi de ce te adoră toate femeile.

- Nu de asta, spuse el dând din cap. Tu ești prima!

Apoi schimbând abrupt subiectul, începu să vorbească despre calul său de curse.

Conștientă de fragilitatea relației lor și la fel de răvășită ca și el, Venus se adaptă pe loc noului subiect, mai puțin periculos. Pe un ton lipsit de sugestii sexuale, discutând despre cai, rase, jochei și grajduri, și în tot decursul însoritei după-amiezi încercă să păstreze distanța pe un făgaș cât mai formal.

CAPITOLUL 10

O activitate febrilă se desfășura în acest timp la Londra. Atât oamenii lui Harold Percy, cât și servitorii lui Bella mișunau pe străzi, culegând informații de la personalul caselor marchizului și domnișoarei Duras. Lady Tallien conducea cu discreție ancheta prin intermediul menajerei ei, prietenă cu personalul din cele două case. Și oamenii lui Percy își cunoșteau foarte bine meseria. Câteva pahare oferite cu generozitate în barurile din împrejurimi acelorași servitori reușiră să le dezlege limbile.

Două trăsuri pline de pasageri nervoși părăsiră Londra a doua zi dimineață, cu destinația Cheltenham.

Vărul lui Jack se străduia din greu să se calmeze. Marchizul își dusese, într-adevăr, noua cucerire la Castlereagh, un element pe cât se poate de amenințător, având în vedere grija cu care Redvers evita să-și aducă amantele în domeniul său de la țară.

Moștenit direct de la bunicul său, Castlereagh era un loc de solitudine unde venea întotdeauna singur, nedorind să lezeze amintirea tatălui său. Pentru Jack fusese mereu un loc de refugiu. Trevor știa asta. Iar acum domeniul primea vizita franțuzoaicei!

Fără a cunoaște aceste detalii de familie, Bella era și ea foarte intrigată, convinsă fiind că această vizită, în locul secret a lui Jack, nu prevestea nimic bun.

- Nu a dus pe nimeni niciodată la Castlereagh, exclamă ea furioasă către nepoata sa. Niciodată!

- Atunci trebuie să o oprim cu orice mijloace! răbufni Sarah, mototolindu-și disperată batista. (Privirea i se fixă neajutorată pe chipul mătușii sale, așezată pe bancheta din față.) Dar *cum*?

Subiectul fusese dezbatut încontinuu pe drum, însă tânara fată părea incapabilă de a reține altceva, în afara culorilor, și croielii unei rochii. Orice subiect în afara

bârfelor sau a modei era peste capacitatea ei de înțelegere.

- De îndată ce ajungem acolo, vedem ce s-a întâmplat în aceste două zile, și apoi ne vom decide.

- Dacă și-a procurat o dispensă specială pentru a se căsători? se văicări Sarah.

- Zvonurile ar fi ajuns în câteva ore la Londra, Spuse Bella, inspirând adânc pentru a se calma. Aparent părea că nu și-a pierdut mințile total, *încă*.

Grijile arzătoare ale mătușii sale nu vizau însă căsătoria. În fond, barbații din lumea mondenă nu erau niciodată credincioși soțiilor. În schimb, gândul că Jack s-ar fi putut îndrăgosti cu adevărat era adevăratul ei coșmar.

- Mă pot căsători totuși cu el, după ce se va sătura de această franțuzoaică. Sarah pronunță ultimul cuvânt de parcă ar fi avut ceva dezgustător pe vârful limbii. Căci se *va plictisi de ea*, nu-i așa? își privi ea mătușa ca pe ultima sa șansă.

Pasiunea pentru whist⁶ îi lăsa mamei sale prea puțin timp pentru îndatoririle maternale.

- Vom face tot ce ne stă în putință pentru a ușura acest proces, grăi Bella hotărâtă. Trebuie totuși să-l abordăm în cel mai natural stil cu putință. Nu uita, suntem într-o călătorie-fulger pentru a scăpa câteva zile de obligațiile sezonului. Drumul te-a istovit peste măsură pentru a continua călătoria, iar Farleigh House, ținta noastră, este prea departe pentru a rezista.

- Oh, Bella, mereu ești atât de inteligentă! Cum de ți-a venit o asemenea idee? Într-adevăr, sunt prea epuizată pentru a ajunge la Farleigh House. Ce idee minunată! Voi

---

⁶ Whist =joc de cărți originar din Marea Britanie care se joacă individual de către două, trei sau patru persoane, și care constă în runde multiple, pentru fiecare jucător extragându-se câte 8 cărți, ordinea acestora fiind cea standard. Scopul este să câștigi exact atâtea mâini câte ai pariat la început. În noiembrie 1742, Edmond Hoyle a publicat, la Londra, prima carte cu regulamentul jocului de whist. (n.r.)

mima cea mai reușită stare de oboseală. Îți promit că vei fi mândră de mine. Privește!

Prefăcându-se leșinată pe scaun, își privi pierdută mătușa, pe sub genele lăsate.

- Fii mai puțin dramatică, dragă, o preveni Bella. Nu trebuie ca Jack să simtă ceva. Cred că un suspin ar ajunge.

- Pot suspina foarte bine, replică ea.

- Și trebuie să fii de o politete desăvârșită față de franțuzoaică.

Gura lui Sarah schiță o strâmbătură.

- Dacă nu-mi promiți, te las aici și-mi continui singură drumul, spuse lady Tallien cu o voce hotărâtă.

- Bine... oftă aceasta mohorâtă.

- Dacă îl vrei pe Jack, trebuie să te porți cât mai amabil cu putință, fără resentimente sau atitudini dușmănoase, căci ne-ar considera prost-crescute. Dacă el va simți ceva, nu ne va mai tolera acolo, te asigur. Oricum, vizita noastră va părea îndeajuns de suspectă, astfel încât trebuie să fim foarte prevenitoare.

Sarah își netezi nervoasă rochia, înciudată la gândul că va trebui să se poarte frumos cu rivala sa.

- Vei avea destul timp în seara asta să te pregătești, fiindcă vom ajunge în Cheltenham seara, prea târziu pentru a-i vizita. În noaptea asta ne vom caza la han, iar mâine dimineață ne vom anunța prezența.

- Mă voi purta exemplar, o asigură Sarah. Marchizul e cea mai bună partidă a anului, așa că presupun că pot fi politicoasă chiar și cu o târfuliță, dacă asta mă va face să-mi ating scopul.

- Ai ajuns la o concluzie bună, draga mea, însă nu uita că franțuzoica nu e o simplă "târfuliță". Familia ei e bogată, puternică și bine situată în lumea bună. Iar dacă Jack o place, trebuie să o tratăm cu maxim de respect.

Hanul "Baset Arms" avea, în acea seară, oaspeți în ambele apartamente din corpul central. Și, dintr-o pură coincidență, camerista care le servi cina în camera cu deschidere spre grădină lăsă să-i scape faptul că un alt musafir pentru Castlereagh venise mai devreme, divulgându-i și numele.

- Ce ar putea căuta aici vărul lui Jack? întrebă Bella, imediat ce menajera ieși.

În sinea ei, avea o vagă bănuială.

- De ce să nu-l întrebăm? răspuse Sarah cu o candoare copilărească.

Nesigură de faptul că naiva sa nepoată ar putea servi în final țelurilor sale, Bella se hotărî să-l abordeze pe domnul Mitchell, și-l invită după cină la un pahar de vin, așa, ca între vechi prieteni care se întâlnesc departe de casă.

Prima reacție a lui Trevor, la auzul invitației, fu de alarmă. Mai urmăreau și alții aceleași lucruri ca și el? Lady Tallien nu ar fi pus niciodată piciorul la țară, doar dacă nu cumva ar fi urmărit ceva de la un bărbat.

La o asemenea apropiere de Castlereagh, fără îndoială că scopul vizitei era chiar vărul Jack, gândi el mușcându-și preocupat buza de jos. Ar fi avut nevoie de sfaturile lui Percy acum. Nu putea totuși refuza invitația, pentru a nu lăsa loc bănuielilor. Fiind amândoi departe de casă, invitația nu părea atât de deplasată, se îmbărbătă el, turnându-și încă un pahar de rom. Bătu totuși îngrijorat la ușă, câteva minute mai târziu.

- Intrați, domnule Mitchell, murmură Bella, deschizând ușa, și nesiguranța lui Trevor se amplifică.

Vinul de Porto era într-adevăr excelent, iar banalitățile pe care le discutară avură darul de a-l liniști. Fără îndoială, la acesta contribuira și sânii Bellei, generos expuși în decolteul larg, și dacă nu puteau fi caracterizați ca somptuoși, totuși erau în aparență delicioși.

- Aș avea ceva de discutat cu dumneavoastră, imediat ce Sarah se va retrage, murmură ea aplecându-se, pentru a-i permite o priveliște mai cuprinzătoare.

Deși bădăran și total lipsit de maniere, domnul Mitchell își spuse ca "niciun bărbat cu un pic de sânge în vine nu ar putea refuza o asemenea invitație". Așa că seara continuă, el umplându-și mereu paharul și dându-l peste cap, pândind cu un ochi iminenta retragere a lui Sarah și cu celălalt în decolteul bogat înzestrat al doamnei Bella.

Când Sarah își luă rămas-bun, Trevor se ridică nesigur în picioare și încercă o plecăciune stângace ce provocă o încruntare a sprâncenelor gazdei sale. Bâiguind o scuză, își netezi cu mâna vesta roșie.

- Stai jos, spuse Bella tăios în momentul în care Sarah închise ușa dormitorului. (Orice urmă de curtoazie dispăruse de pe chipul ei, acum sever.) Cred că-ți ajunge pentru astă-seară, – adăugă ea brusc luându-i din față sticla de Porto – vreau să fii îndeajuns de treaz pentru discuția care va urma. (Cu un foșnet al rochiei, se așeză drept în fața lui, fixându-l cu o privire pătrunzătoare.) Acum spune-mi de ce ești aici!

Bâlbâindu-se și încurcându-se de parcă era la Judecata de Apoi, Trevor simți cum pământul i se clatină sub picioare și mormăi o explicație ce se voia inteligentă, cu o limbă îngreunată de prea marea cantitate de alcool îngurgitată.

- Și acum, adevărul, te rog! îl întrerupse Bella acuzator. Jack te disprețuiește, și toată lumea știe că nu îl vizitezi niciodată.

Reușind să-și recompună parțial ținuta și cu aburii beției alungați de mitocănia Bellei, găsi curajul de a spune:

- Nu sunt dator să-ți răspund ție, sau altcuiva, care sunt planurile mele. Să nu crezi că nu-mi dau seama ce cauți aici. E mijlocul sezonului, și în loc să te distrezi, ai o piatră de moară în casa ta, și trebuie să scapi de ea. O

călătorie la țară n-o va ajuta pe nepoată-ta să pună mâna pe un bărbat, tună el enervat, întorcându-i grosolănia.

Înțelese întreaga semnificație a cuvintelor odată ce le rosti ajutat evident de zâmbetul ei viclean.

- Dacă ai putea sta treaz, poate că ne-am ajuta reciproc.

Vocea Bellei era încărcată de insinuări promițătoare.

- E periculos să te-ncurci cu partenerii, spuse el, dar tonul îi era mai dulce, ochii nu-i mai aruncau fulgere, și privirea sa începu din nou parcă s-o dezbrace.

- Nu suntem parteneri, ci doar aliați pe termen scurt, zâmbi Bella perfid. Cu siguranța te afli aici din cauza acelei femei.

- Și dacă aș fi?... o provocă Trevor.

- Aș spune că viitorul tău e în mare pericol.

- Nu am nevoie de tine!

- Ai avea, dacă i-aș da lui Jack un indiciu despre motivele tale.

- Nu sunt sigur că te-ar crede, și-apoi Jack îmi cam bănuiește motivele.

- Cred că i s-ar întări definitiv bănuielile, dacă ar afla că ai un avocat, să zicem, de teapa lui Harold Percy.

- De unde îl știi pe Harold Percy?

- Soțul meu e cu douăzeci de ani mai în vârstă decât mine. Plăcându-i băutura... având și alte plăceri... la spune-mi, cine ar avea grija de interesele mele financiare, mai bine ca Percy? (Sprâncenele i se ridicară a nevinovăție.) S-a întâmplat ca într-o zi să pomenească numele tău pe lista clienților lui.

- S-a întâmplat, nu? Îi vin eu de hac ticălosului!

- Nu te alarma, Mitchell, Percy și cu mine de mult timp suntem... hmmm ... prieteni. Sunt sigură că nu e în firea lui să dezvăluie tuturor asemenea informații.

- Ce alceva ți-a mai spus, lua-l-ar dracul?

- Nimic din ce te-ar putea alarma. Nu e nevoie să fii atât de "țepos". Cred că ar fi mult mai bine să cooperăm în timpul expediției noastre la Castlereagh. Gândește-te

cât de bătător la ochi ar fi să apărem amândoi la ușa lui Jack mâine. Trebuie să cădem de acord asupra unei explicații plauzibile.

- Nu exista nicio explicație plauzibilă, iar Jack oricum ne va închide ușa în nas.

- Dacă ne punem capetele la contribuție, putem inventa un motiv bun pentru ca Jack să ne primească.

- Ți-ai pierdut mințile? râse el batjocoritor. Lui Jack nu-i pasă de noi.

- Tocmai mi-ai dat o idee, murmură Bella gânditoare. Oare de cine i-ar păsa lui Jack?

- Glumești? Nici măcar pe regină nu ar primi-o dacă nu ar avea chef.

- I-ar păsa totuși dacă primarul din Cheltenham i-ar aduce vestea unei donații generoase pentru pista locală de călărie?

- Evident că da. E înnebunit după cursele de cai. Dar nu văd ce legătură are asta cu noi.

- Nu mă miră că până acum nu ai reușit să găsești un mod de a-l face pe Jack să-ți îmbunătățească viața. Donația va veni însoțită de complimente din partea unui generos anonim, iar întâmplarea va face ca noi să ajungem acolo cu câteva secunde după trăsura primarului. Spune-mi acum, cât ar putea dona acest generos anonim?

- Nu te uita la mine. Banii pe care mi-i dă se topesc pe aripi de vânt – ce să mai am și surplus de guinee în buzunar...

Bella își strânse buzele un moment, concentrându-se.

- Voi vinde unul din colierele lui Sarah. La câte are, nu va observa că-i lipsesc un colier, două. Dacă tot nu contribui cu nimic, poți măcar să-mi găsești un bijutier.

- Nici tu nu contribui cu nimic, așa că scutește-mă de aerele tale.

- Nu-i nimic, îl voi găsi și singură, spuse ea în ciudată. Prin urmare, ești de acord cu planul meu de a-l urma pe primar la Castlereagh?

- Da.

- Bine atunci, decise ea, și punându-și palmele pe masă, se ridică de pe scaun. Presupun că nu te vei opune anumitor măsuri luate pentru a grăbi plecarea domnișoarei Duras din Anglia?

El tresări în scaun, întrebându-se cât de multe îi dezvăluise Percy stimabilei lady Tallien și dacă nu era în mare pericol chiar și discutând aici cu ea.

- Ce vrei să spui? întrebă el prevăzător.

- Adică, nu te-ar avantaja plecarea franțuzoaicei?

- Cu nimic, dacă îți vei mărita nepoata cu el două secunde mai târziu. De aceea nu putem fi parteneri, spuse ridicându-se brusc, sperând ca planurile ei să nu-l compromită.

- Nu mă interesează dacă Sarah se mărită sau nu cu el. Mă avantajează orice căsătorie a ei. Pe de altă parte, ar fi un mare avantaj pentru tine, dacă Jack s-ar despărți de franțuzoaică. Iar eu am nevoie de bani, idiotule! Te interesează sau nu?

- Nu cred că ai putea să mă ajuți cu ceva ce n-aș putea face eu.

- Pot să o țin pe Sarah departe de el.

- Oricum nu se va căsători cu ea!

- Se va căsători, dacă e nevoie, replică ea perfid. Dacă tata lui Sarah îi va cere.

- Acum chiar vorbești de parcă ai pune la cale o mare ticăloșenie.

- Nu-mi pasă câtuși de puțin cum sună. Dacă merge, și iese planul, nu vei mai ajunge în viața ta marchiz. Știi, Sarah vrea mulți, mulți copii.

O privi pieziș, încercând să pătrundă dincolo de masca feței înghețate.

- Poate că putem totuși discuta, spuse el,

- Spune!

- Mâine dimineață, când voi fi treaz.

Mașinațiunile ei necesitau o minte limpede.

- Bine atunci, mâine dimineață, înainte de a trece pe la bijutier, apoi pe la primar. Până atunci ai timp să te hotărăști dacă ai de gând să investești ceva sau nu în polița ta de asigurare pe viață, zâmbi ea.

Percy îi fusese, într-adevăr, folositor. Ca toți bărbații care beneficiaseră de favorurile ei, de altfel. Era nevoie de ingeniozitate pentru ca o femeie să reușească în viață, fără o familie bogată și un soț generos. Iar un ban în plus nu-i strica niciodată.

Trevor se trezi cu o durere îngrozitoare de cap, care nu-l împiedică totuși să înțeleagă că nu avea nimic de pierdut din parteneriatul cu lady Tallien – ci doar de câștigat. Nici măcar nu trebuia să renunțe la planurile sale, ci doar să le sprijine temporar pe ale ei. "Și dacă Bella va reuși să-l împiedice pe Redvers să se căsătorească vreodată, ei bine, pentru asta *chiar merită* să cheltuiesc ceva bani", gândi el.

Căzura imediat de acord asupra sumei. Un mic avans acum, și o rentă lunară, fu tot ce îi ceru ea. Avu o ușoară ezitare când Bella îi ceru să semneze o înțelegere scrisă. Însă redactarea era îndeajuns de ambiguă, pentru a putea să o anuleze ușor după aceea, dacă ar fi considerat necesar, hotărî el semnând. Un parteneriat dubios între oameni dubioși, amândoi urmărind același țel: banii!

Lady Tallien se descurcă de minune cu primarul. Nefamiliarizat cu frumoasele londoneze, bătrânul primar, curtenitor și rușinos totodată; deveni o pradă ușoară farmecelor Bellei. La despărțire, aceasta îl imploră să păstreze secret rolul ei ca mesager al donatorului anonim.

- Binefăcătoarea noastră are oroare de faimă și dorește ca dragostea ei față de cai să rămână secretă. Mă înțelegeți, bunule domn? murmură ea, luându-i mâna

și strângându-i-o ușor. Noi, femeile, ne bazăm pe gentlemen-i ca dumneavoastră, pentru a ne păstra reputația.

- Fiți convinsă, lady Tallien, spuse el, înroșindu-se violent sub privirea suavă filtrată printre genele lungi. Secretul vă este în siguranță. Lordul Redvers nu va afla de la mine nimic, cu excepția veștii despre suma donată într-un mod atât de minunat și de generos.

- Nu știu cum să vă mulțumesc îndeajuns, domnule primar. Cu prima ocazie în care veniți la Londra, vizitați-mă neapărat... împreună cu soția, desigur... adăugă ea timid, ca el să înțeleagă perfect sensul ascuns al cuvintelor.

- Pe cuvântul meu sunteți... generoasă... minunată...doamna mea, nemaipomenită.

- Ne vom întâlni mai târziu, stimate domn, îi întrerupse Bella bâiguilele. Voi trece împreună cu nepoata mea pe la marchizul Redvers, mai târziu. Sper să nu dezvăluiți faptul că ne-am mai întâlnit, zâmbi ea.

- Nu, desigur nu. Buzele-mi sunt pecetluite, doamna mea. Aveți încredere absolută în mine!

Jack se înroși de furie și aproape că vărsă pe jos paharul cu coniac, în momentul în care Bella și Sarah își anunțară vizita la Castlereagh, în acea după-amiază.

- Ți-am spus că nu trebuia să-i deschidem primarului, șopti el la urechea lui Venus, încruntat la vederea celor două Palmer în pragul ușii sale - atât de departe de locurile lor obișnuite de "vânătoare".

- Putem scăpa repede de ele, șopti Venus. Ai uitat de întâlnirea cu episcopul?

El chicoti - Venus se putea descurca cu succes în orice situație! Și cu starea de spirit îmbunătățită, le privi pe cele două doamne ce traversau în diagonală marele

covor de Savonnerie⁷ , și se hotărî să mai reziste zece minute în compania oaspeților săi, înainte de a pune capăt acestei totale absurdități.

Când le prezintă primarului, se miră de stinghereala acestuia la vederea celor două femei, dar o puse pe seama stângăciei manierelor provincialului în fața a două aristocrate, gândi el. Pe de altă parte, Venus le eclipsa pe cele două, în ciuda rochiei sale simple, din muselină albă, împrumutată de la croitoreasa ce tocmai plecase cu promisiunea că trei rochii splendide aveau să fie gata până a doua zi.

- Ce surpriză să vă întâlnesc tocmai la Castlereagh, domnișoară Duras, remarcă Bella cu inocență.

- Ce surpriză să vă întâlnesc atât de departe de Londra, lady Tallien, replică Venus, dureros de conștientă de atingerea coapsei lui Jack în momentul în care se așază pe canapea.

Privirile scrutătoare ale noilor oaspeți le sporiră amândurora sentimentul acut de intimitate.

- Domnișoara Duras mi-a promis că mă ajută să pun pe picioare o infirmerie aici, spuse Jack, rezemându-se ușor de umărul ei.

Ele îi priviră atât de atent, încât nici nu observară ceștile de ceai oferite de valet.

- Ce încântător!...

Bella cu greu reușise să articuleze cele două cuvinte pe tonul politicos, în ciuda avertismentelor date nepoatei sale. Gelozia începuse să-i zvâcnească sălbatic în piept – practic, târfa nenorocită stătea în poala lui.

Un scurt moment de tăcere se lăsă, ce fu spart de vocea primarului:

---

⁷ Savonnerie = unul din cele mai importante stiluri în istoria covorului european ce aparține orașelor franțuzești Savonnerie și Aubusson, renumite pentru covoarele produse aici în secolele al XVII-lea și al XVIII-lea, și care încă sunt copiate în țări precum India, Pakistan, China și Iran. (n.r.)

- Am venit pentru a-i da marchizului niște vești foarte bune, începu el emoționat. Într-adevăr foarte bune... chiar nemaipomenit de bune...

- Un binefăcător a donat o sumă generoasă pentru repararea pistei dubului local de călărie, spuse Venus, scutindu-l de "suferință" pe acesta. Primarul a fost atât de amabil, venind să-i aducă lui Jack vestea...

- Ce drăguț, replică Bella, ignorând nervozitatea primarului.

- Ce pistă? întrebă în necunoștință de cauză – și pe bună dreptate –, Sarah.

- A clubului de călărie, răspunse calm Jack.

- Competițiile locale sunt foarte urmărite, chiar foarte, foarte urmărite, îl completă primarul, înghițindu-și imediat cuvintele sub privirea cumplită a Bellei.

"Mai am opt minute de suportat", gândi Jack, numărând clipele până când va rămâne singur cu Venus, însă vocea ei îi întrerupse gândurile:

- Cum vi s-a părut primul dumneavoastră sezon, domnișoară Palmer? întrebă ea cu o voce grațioasă. Eu îmi aduc aminte cu mult drag de prima mea ieșire mondenă.

- E mult mai distractiv decât școala sau lecțiile de pian. Îmi plac foarte mult lecțiile de dans, și noile rochii pe care...

- Sarah se simte obosită în ultima vreme, o întrerupse mătușa ei, astfel că ne-am hotărât să evadăm din acel iureș, pentru câteva zile de odihnă la Farleigh House.

În elanul ei, Sarah uitase că o urăște pe Venus, care părea chiar drăguță, de fapt. Mătușa sa îi reaminti rolul său, iar ea se lăsă ușor pe spate, cu o expresie obosită.

- Nu cred că m-am simțit vreodată atât de epuizată, spuse ea cu o voce slabă. Am nevoie de liniștea și pacea de la țară.

Jack se strădui să-și calmeze imediat zâmbetul ironic și cu o seninătate surprinzătoare, Venus întări spusesele fetei:

- Îmi aduc aminte că și eu am trecut prin asta la primul meu sezon. Lumea mondenă este foarte obositoare.

- Nu este așa? Toate aceste baluri seară de seară, petreceri, fără a nu mai vorbi de ceaiuri și spectacole. Trebuie să-ți schimbi rochia de cinci ori pe zi și...

Dar privirea tăioasă a mătușii sale o amuți.

- Vedeți cât de agitată este sărmana fată... În total contrast cu firea ei calmă, zâmbi Bella cu o privire inexpresivă.

- Înțeleg perfect. Știi, Jack, programul este foarte încărcat pentru o debutantă în lumea mondenă. Venus oferi companioanei sale un zâmbet călduros.

- Sunt întru totul de acord, spuse el cu o gravitate perfect simulată. (Dacă întâlnirea nu se termina imediat, era în pericol de a izbucni într-un râs nebun. Zâmbetul îi pieri însă la vederea ultimului oaspete sosit.) Ești cam departe de Devon, spuse el brusc, înainte ca vărul său să fi intrat bine în cameră.

- Călătoresc pe jos spre Lake Country, răspunse acesta.

- Chiar așa?

- Simțeam nevoia de puțină mișcare, minți Trevor. ("Franțuzoaica arată chiar mai splendid în lumina zilei", observă el.) Și dacă tot eram prin preajmă... continuă el, cu inima bătându-i cu putere de teamă.

- Ai și rămas fără bani? întrebă Jack răstit.

- Nu, deși nu sunt genul care ar refuza o sumă în plus.

- Vorbește atunci cu bancherii mei.

- Ei fac numai ce le spui tu, ripostă acesta cu obrăznicie.

Marchizul nu avea de gând să se tocmească acum cu Trevor asupra stipendiilor acordate vărului sărac.

- Atunci care este motivul vizitei tale?

- Nu pot veni în vizită fără motiv?

- Ce intenționați să vizitați în călătoria dumneavoastră? întrebă Venus politicoasă, conștientă de tensiunea ce plutea în aer.

- Nu mi-am fixat un itinerar special, spuse Trevor cu o voce răgușită. Când plecați din Anglia?

Deranjat de bătăria vărului său și de falsele motive de vizită ale Bellei, Jack se hotărî să le-o plătească cu aceeași monedă.

- Ce spui, iubito, nu crezi că e timpul să împărtășim tuturor vestea minunată? o privi el cu o amabilitate atentă.

- Cum vrei tu, dragul meu, improvizează ea grațios, zâmbindu-i.

Și luându-i mâna, el o privi cu dragoste, pentru a se întoarce apoi către oaspeții săi:

- Sunt fericit să vă anunț logodna mea cu domnișoara Duras.

Fraza devenită proverbială tocmai îi venise pe loc în minte, iar cuvintele plutiră în aer, șocând total întreaga audiență.

Rupând tăcerea aproape palpabilă, amuzată de farsa lui Jack, Venus continuă liniștită:

- Am fost la fel de surprinsă ca voi. Marchizul m-a cerut în căsătorie pe neașteptate și extrem de repede. Asta nu a micșorat cu nimic imensa mea bucurie, zâmbi ea cuminte marchizului, cu ochii amuzați.

- Am fost total copleșit de iubire, declară Jack teatral, în timp ce Bella și Trevor se întrebau dacă nu era complet beat chiar de la primele ore ale dimineții.

- E imposibil! (Țipătul ascuțit al lui Sarah reverberă, se înalță până la plafonul casetat al salonului, frângându-se apoi de pereți.) Bella! se întoarce ea spre mătușă, mi-ai spus că marchizul este...

- Ultimul burlac din lume care s-ar însura, interveni salvator mătușa ei. Văd că m-am înșelat. Marchize, ne-ai uimit pe toți. Ați stabilit o dată? îi testă ea, suspicioasă prin natura firii sale.

- Tocmai discutam cu domnișoara Duras eventualele date... și locul potrivit.

- Marchizul este presat de un program încărcat, nu-i așa, iubitele? îl privi ea afectuos.

- Ținând cont de circumstanțe, draga mea – spuse el, răzbunarea clocotindu-i în vene – cu cât mai repede cu atât mai bine, nu-i așa?

Zâmbetul său era vizibil răutăcios.

Lady Tallien simți că rămâne fără aer.

- Ce ai? țipă Sarah, văzându-i fața lipsită de culoare.

- Nimic, draga mea, răspuse Bella cu gura încleștată. Felicitările noastre, desigur, continuă ea – expresia feței sugerând însă contrariul. (Se ridică cu un foșnet al fustei, cu mișcările rigidizate din pricina furiei.) Vino, Sarah, mai avem mult de călătorit.

- Ați putea să mă luați și pe mine? întrebă Trevor, sărind în picioare, nerenunțând la călătoria lui imaginară. Măcar vreo două mile?

- Foarte bine! (Vocea lady-ei Tallien era tăioasă, iar degetele înmănușate îi erau albite de încleștare.) La revedere, lord Redvers și domnișoară Duras, continuă ea, aproape nemaireușind să-și stăpânească ura.

În câteva clipe, salonul se golise de oaspeții nepoftiți, rămânând doar primarul. Relaxat, Jack discută cu el despre următoarea cursă, la scurt timp invocând o întâlnire ce nu suporta amânare.

Îl însoți până la trăsură, atasșt fiind de bătrânul primar care asemenea multor nobili de țară, își ducea viața departe de tumultul Londrei, ocupându-se cu vânătoria, cursele de cai și băuturile preparate în propria-i casă.

Odată scăpați de musafiri, buna-dispoziție îi reveni vizibil și se întoarse în salon fluierând.

- Chiar le-ai făcut o surpriză, îl întâmpină Venus, închinând spre el paharul de sherry în semn de salut. Nu te puteai gândi la ceva mai puțin exploziv decât anunțul unei logodne?...

El făcu o pauză, ca apoi, cu o ridicare din umeri să-i alunge îngrijorarea.

- Dacă au fost atât de disperați încât au călătorit până aici, invadându-ne intimitatea, pentru a afla stadiul relației noastre, meritau o sperietură pe cinste.

- Ești un nerușinat pervers, spuse ea, privindu-l cum se apropia de ea, invadată de o delicioasă anticipare.

Emana o forță de nestăvilire și o virilitate atât de intensă, încât corpul ei se excita doar la simpla lui prezență.

- Dar tu mă placi oricum – sau poate că din cauza acestei...

Vocea lui era joasă și insinuantă în timp ce se lăsa să cadă lângă ea, bătând-o ușor peste coapsă cu un gest de proprietate.

- Insinuezi că sunt o ușuratică? întrebă ea.

Lăsând jos paharul se răsuci spre el, și înconjurându-i gâtul cu brațele, zâmbi cochet.

- Din fericire, da! șopti el trecându-și un deget peste buzele ei pline. Și dacă tot nu am făcut dragoste de... – sprâncenele i se ridicară în semn de mare concentrare – cel puțin treizeci de minute, ce părere ai de această canapea confortabilă?

- Și servitorii? întrebă ea.

Salonul era vast și aerat, și chiar dacă ușile duble dinspre hol erau închise, dacă cineva ar fi intrat în încăperea, ei nu ar fi avut nicio șansă de a se ascunde.

- Ți-ar plăcea să ne privească? întrebă el cu ochii amuzați.

- Întrebarea mea era: există posibilitatea să intre cineva?

- Cu condiția să nu țipi atât de tare. Altfel vor crede că ai nevoie de ajutor.

- Să înțeleg că sunt bine instruiți, îl tachină ea cu o urmă de ciudă în voce.

- Nu ma privi așa! Ești prima femeie pe care o aduc aici. Cred că ai remarcat că au rămas cu gura căscată când te-au văzut.

- Au fost drăguți.

Acum parcă mai liniștită, îl sărută pe obraz.

- Ți-a plăcut scena, nu-i așa?

- Bineînțeles, iubitele. Cum să nu-mi placă... Mi s-a spus că am realizat un lucru uimitor, făcându-l pe desfrânatul marchiz de Redvers să îngenuncheze în fața mea.

Pentru câteva clipe, privirea lui panicată o înfruntă pe a ei.

- Cine anume ți-a spus așa ceva, iubito?

- Camerista pe care mi-ai dat-o, dragule. Hattie cunoaște fiecare bârfă legată de ilustra ta persoană. A, să nu uit, toate servitoarele din casă sunt îndrăgostite de tine.

- Nu trebuie să crezi tot ce auzi, își dădu el ochii peste cap.

- Dar e adevărat! Îl privi ea viclean. Hattie mi-a spus că zvonurile despre performanțele tale erotice sunt cauza multor suspine și dorințe neîmplinite de pe domeniu. Dacă ai dori, ai avea aici un întreg harem.

El se strâmbă simțindu-se înjosit de adulația slujnicelor.

- Hattie inventează totul, crede-mă. Niciodată nu mi-am îndreptat măcar ochii spre o cameristă.

Comportamentul scandalos al tatălui său față de femeile din casă îi provocaseră o rețineră totală față de servitoare. Această gândire îl situa printre puținii care nu le priveau pe cameriste ca pe niște prăzi ușoare pentru jocurile lor amoroase.

- Prin urmare, la Castlereagh sunt unica țintă a interesului tău?

- Unica, singura, dădu el încet din cap.

- Ce pledoarie surprinzătoare din partea unui bărbat cu reputația ta!

- Fără îndoială, tu faci să merite efortul.
  - Eu... și cine-o mai fi, îl sâcâi ea, zâmbind și răsucind pe degetele ei fine cârlionții negri ai părului de pe piept.
  - Numai tu, pentru întotdeauna tu, șopti el. Obsedat cum sunt de tine, niciodată nu va trebui să te întrebi pe cine aș putea să mai doresc.
  - Nu crezi că dorința asta copleșitoare a noastră e cam stranie?
  - Bineînțeles, însă nu sunt atât de idiot să mă opun.
  - Ești un hedonist convins, se pare.
  - De mult timp...
  - Din fericire pentru mine.
  - Din fericire pentru noi.
  - Asta până când ne va vizita următorul grup de curioși, doritori să afle dacă lady Tallien nu și-a pierdut cumva mințile.
  - Nu vom mai fi acasă pentru nimeni, se încruntă el. Nici lui Dumnezeu, dacă apare la ușă, nu-i voi deschide.
  - Înțelegi că asta nu va ține mult? îl mângâie ea ușor pe obraz. Va trebui să te părăsesc în curând.
  - Nu prea curând, sper, se încruntă el din nou. Am nevoie de un răgaz din partea tuturor celor ca Bella.
  - Sau ca tânăra Sarah. A fost distrusă, aflând că planurile ei de căsătorie s-au prăbușit.
  - Scutește-mă de subiectul ăsta, spuse el dezgustat. Sunt niște nulități care nu au nimic în cap, spre deosebire de tine...
  - Părinții mei cred într-o educație sănătoasă.
  - Ce oameni excentrici! Cred că din cauza asta te ador.
  - Întotdeauna bărbaților le-a plăcut să stea de vorbă cu mine, își flutură ea genele, caricaturizând un flirt.
- Gândul că atracția față de ea nu era exclusiv sexuală îl ului. Singurul lui criteriu în alegerea partenerelor fusese, până atunci, sexul. Supărat de prezența unui astfel de sentiment, încercă să-și schimbe gândurile. La urma urmei, în brațele sale se afla o femeie superbă,

fierbinte, excitantă. Avea lucruri mai bune de făcut decât să-și analizeze viața pe care o trăise, sentimentele actuale, sau valabilitatea standardelor pe care și le impusese.

- Așadar, spune-mi – vorbi el ușor tărăgănat, începând să-i descheie nasturii rochiei de casă – ce crezi? Cabinetul lordului Russel va pune pe tapet o reformă a impozitelor în următoarea sesiune a Parlamentului?

- Mi-ar placea să te pun *pe tine* pe tapet, șopti ea. Canapeaua e prea îngustă.

- Într-adevăr, ești un fascinant interlocutor, zâmbi el jucăuș.

- Mă străduiesc, *my lord*. Nu vrei să conversăm printr-un orgasm?

- M-aș simți, într-adevăr, în largul meu discutând despre asta, râse el. Canapeua e prea mică, ce-i drept, așa că aș fi fericit să ne mutăm pe covor.

CAPITOLUL 11

- Căsătorit?! Îți vine să crezi că seva căsători cu târifa aia, pe care abia o cunoaște de câteva zile? Încă nu mi-am spus ultimul cuvânt! tună Bella întunecată, privindu-și furioasă partenerii de drum.

- E o veste al naibii de îngrijorătoare! (Vărul lui Jack își mușcă buza de jos.) Nu ne prea mai putem permite să așteptăm, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

- Cum îi putem împiedica să se căsătorească? o privi Sarah pe mătușa sa, cu o cută de îngrijorare brăzdându-i fruntea palidă.

- Găsesc eu ceva, murmură Bella hotărâta să-l recâștige pe Jack Fitz-James. Vorbește el acum despre dragoste, însă mă cam îndoiesc că-l va ține mult. Este renumit pentru recordul inconstanței sale în relațiile amoroase.

- Dacă mă vei ajuta să mă căsătoresc cu el, îți promit toate bijuteriile mele, Bella!...

Sarah se ruga de mătușa ei cu o voce plângăreață, văzându-și spulberate toate visele adolescenței sale populate de viziunea căsătoriei cu frumosul lord Redvers.

Cu toate că Bella nu avea nevoie de impulsuri pentru a-și satisface dorința personală, o asemenea ofertă era greu de refuzat.

- Ce copil drăguț poți fi! Să văd ce pot face. Odată ce vei fi căsătorită cu marchizul Redvers, unul dintre cei mai bogați oameni din Anglia, vei avea toate bijuteriile din lume.

"Iar eu îmi voi lua amantul înapoi", completă în gând.

- Chiar crezi că se mai poate? suspină Sarah, imaginându-și o viață de poveste, plină de splendoare și bogăție.

Trevor își drese vocea înfuriat, supărarea sa fiind vizibilă.

- Cred că avem de discutat o mică problemă de afaceri, dacă vă amintiți, lady Tallien.

- Nu am uitat, domnule Mitchell, replică ea, aruncându-i o privire prin care cerea să păstreze tăcerea. Putem discuta problema imediat ce ajungem la Londra.

- Nu mai mergem la Farleigh House? întrebă Sarah.

- Nici nu mergeam acolo, draga mea.

- Ah, am uitat! chicoti Sarah lovindu-și încet gura cu palma.

- Îmi amintesc eu pentru amândouă, dragă.

- Mă bazez pe tine că mi-l vei aduce înapoi, declară Sarah veselă, încrederea sa în capacitățile mătușii fiind covârșitoare.

Bella, în schimb, nu mai era așa de încrezătoare în abilitatea sa de a-l aduce pe Jack în fața altarului unde l-ar fi așteptat nepoata ei, deși continua să-și facă noi planuri. S-ar putea să fie obligată să rezilieze înțelegerea cu vărul lui Jack – în ciuda faptului că ambele propuneri erau tentante și trebuiau cântărite cu atenție. Între timp,

însă avea nevoie de sprijinul lui Mitchell – cel puțin până ar fi ajuns la o concluzie.

- Ne întâlnim la Percy, peste câteva zile, pentru a discuta despre înțelegerea noastră? sugeră ea privind-l.

Nici Trevor Mitchell nu era atât de prost încât să creadă că Bella Palmer avea grijă de interesele lui. Pe de altă parte, și el vroia să profite de ea, până la noi oportunități. Iar planurile lui Sarah de căsătorie nu-l ajutau deloc. Dar, ca și adversara sa feminină, momentan nu avea nicio intenție de a-și da cărțile pe față. Va avea destul timp pentru a se gândi dacă mai avea nevoie de ea după întâlnirea de la Percy.

Și astfel cele două suflete negre contemplantă o viziune a propriului viitor, în care era inclus și lordul Redvers.

Fără a avea habar despre capcanele ce li se pregăteau, cei doi iubiți își petrecură fericiți zilele următoare. Făcură dragoste aproape fără oprire, vrând parcă să oprească timpul în loc, să immortalizeze fiecare moment de bucurie, fiecare clipă de plăcere.

Din când în când evadau din dormitorul marchizului, stând la soare, pe terasă, plimbându-se prin grădină, ori la un picnic pe lac, înotând și jucându-se ca niște copii. Marchizul de Redvers își găsise, în sfârșit, o soție, își ziceau servitorii de la Castlereagh dând din cap, bucuroși.

În timpul șederii lor la Castlereagh, îndrăgostiții au pus la punct planurile pentru construcția câte unei infirmerii pe fiecare dintre domeniile lui Jack. Administratorul lui s-a întâlnit cu ei de mai multe ori, înregistrând cu atenție detaliile despre construcția clădirilor și despre materialele și instrumentarul absolut necesar. Au vizitat apoi locul ales pentru prima clinică a lui Jack la Castlereagh, intervievând femeii pentru

posturile de infirmiere și moașe, și angajând chiar și doi doctori din zonă pentru a instrui întregul personal.

Jack plutea parcă, fermecat de prezența ei, uimit de extraordinarele cunoștințe tehnice și medicale pe care ea le posedă. Era o sursă continuă de surprize și fascinație. Stăteau deseori seara pe terasă, după cină, savurând unul din coniacurile favorite ale lui Jack și discutau – despre politică, finanțe, agricultură, călătorii. Se pricepea la absolut orice subiect.

Navele tatălui ei o purtaseră pe Venus prin multe țări ale lumii, pe când interesele politice ale lui o plasaseră de multe ori în mijlocul multor evenimente importante ale istoriei. Făcură schimb de anecdote legate de evenimentele agitate ce avuseseră loc de-a lungul vieții lor. Aveau chiar și aceleași locuri preferate: piramidele și Partenonul privit în lumina lunii, același interes privind piața economică, analizând creșterea acțiunilor în societatea căilor ferate și industria manufacturieră, dezbătând apoi declinul Turciei și Chinei din statutul de mari puteri mondiale. Venus avea cunoștințe uimitoare până și în domeniul agriculturii, lucru destul de surprinzător pentru o femeie a timpului său, ea petrecând mult timp pe proprietățile familiei sale, în mijlocul muncitorilor simpli. Și, desigur, fascinația, lor comună pentru cursele de cai era o continuă sursă de conversație.

- Vorbești ca un bărbat, îi spuse el ușor amuzat, într-o seară.

- Nu, iubitele, vorbesc ca o femeie, replică ea cu un zâmbet.

- Ca o femeie cum n-am mai întâlnit până acum, oftă el, privind-o peste pahar.

- Poate ar trebui să-ți mai lărgesci orizonturile, îl tachină ea.

- În acest moment, prefer orizontul meu îngust, îi zâmbi el, aplecându-se pentru a-i umple paharul.

Zâmbetul îi era atât de cald și afectuos, încât un val de dorință o cuprinsese pe loc. Cât de minunat arăta în lumina lunii, puritatea figurii și a formelor lui perfecte profilându-se în lumina clarobscurului!...

- Îmi voi aminti întotdeauna cu mult drag de zilele petrecute aici, șopti ea, încercând să lase emoțiile deoparte – niciodată nu ar fi trebuit să se implice într-o relație cu un bărbat ca Jack.

- Încă nu te las să pleci, spuse el autoritar, încruntându-se instantaneu și lăsând jos carafa.

- Nici eu nu mă gândeam să plec, din moment ce-mi oferi atâta plăcere.

- Foarte bine, mârâi printre dinți, relaxându-se deodată.

- Voi rămâne până la derby, dar *trebuie* apoi să mă întorc acasă. Am cumpărat degeaba atâtea instrumente pentru spitalul din Paris, dacă le țin împachetate la bordul vasului. (Știa că trebuie să încheie cât mai repede această relație, înainte de a fi părăsită. Mândria îi cerea să plece pentru a nu suferi.) Sunt sigură că noul tău cal va câștiga, zâmbi ea. Voi paria o sumă considerabilă pe el.

- Deja încep să simt *presiunea* cursei, râse el, neliniștea-i dispându-se.

- Nu uita de presiunea bârfelor. Logodna noastră ne va situa în centrul atenției, la derby.

- Abia aștept *asta*, chicoti el înfundat.

- Intrigant nerușinat!... se încruntă ea.

- De ce, iubito? Gândește-te la ce distracție va fi. Toate acele priviri piezișe, acele limbi bârfitoare, vizându-ne pe noi. Fără a mai vorbi de cei care vor avea curajul să ne abordeze direct.

- Te previn – spuse ea, admonestându-l cu degetul – că nu voi participa la spectacol. Nu mai vreau să torn gaz pe focul ăsta stârnit de tine.

- Asta chiar e ceva nou. Tu, liniștită? Pot să pariez că nu va fi așa.

- Crezi că nu pot fi liniștită?

- *Știu* că nu poți fi! Pariez pe o cotă de cinci la unu... la naiba, zece la unu, că nu te vei abține când vei fi asaltată cu întrebări.

- Ar trebui să te las să te duci singur, spuse ea ridicându-și sprânceana.

- Și să pierzi toată distracția?

Ea chicoti, cerceii de diamante răsfrângând lumina lunii.

- Recunosc, va fi interesant, ai dreptate aici.

- "Interesant" e un cuvânt prea blând, iubito. Va fi un adevărat asalt al unor hoți și vandali însetați de sânge.

- Îmi rămâi dator pentru asta, Jack Fitz-James, îl amenință ea cu degetul, și ochi strălucitori de atâta râs.

El închină paharul spre ea:

- Deja îți datorez cele mai frumoase zile ale vieții mele!

Șocantul anunț provocase o adevărată isterie, bârfele atingând punctul culminant. Fiecare doamnă onorabilă, cu o față de măritat, plângea cu indignare, fiecare iubită a marchizului se lamenta pentru pierderea amantului perfect, fiecare burlac de viță nobilă tremura de teamă și uimire. Dacă Jack Fitz-James, bincunoscut pentru instinctul său de autoapărare în materie de căsătorie, fusese lovit de săgeata lui Cupidon, atunci sfârșitul le era aproape.

În contrast cu bârfele inofensive ale lumii, adevărații dușmani ai celor doi se întâlniră într-o după-amiază în biroul lui Percy.

- Sunteți siguri că Redvers vrea să se căsătorească? întrebă avocatul.

Lady Tallien și Trevor Mitchell îl priviră îndelung, ca și cum se întrebau dacă nu cumva acesta și-a pierdut mințile.

- Sunteți siguri? insistă el. E de datoria mea să fiu prevăzător, în cazul în care ar fi o farsă.

- La naiba, omule! M-am săturat să fii prevăzător. Gândește-te ce ocazie pierdem! răbufni, Trevor. Că veni vorba, vreau să am o discuție cu tine, adăugă el, întorcând scurt capul spre Bella. Vrei să colaborezi cu noi sau nu? Nepoțica ta e convinsă că poți să i-l aduci înapoi pe Redvers.

- E tânără și prostuță. Chiar crezi că eu îl pot obliga pe Jack să se însoare cu ea?

- Foarte bine atunci. Atunci suntem cu toții la unison, făcu Percy pe mediatorul între doi clienți nemulțumiți. Și, cum îl considerăm pe lordul Redvers drept un adversar de temut, vă sugerez să ne concentrăm asupra franțuzoaicei.

- În ce mod?

Bella îl scrută pe avocat cu o privire critică. Dorința ei cea mai fierbinte era ca Venus Duras să dispară de pe fața pământului.

- Îl "lipsim" pe marchiz de compania ei.

- Să o răpim?

- Sau îi sugerăm că ar fi mai în siguranță în Franța. Ar putea fi ușor convinsă.

- De când ai devenit atât de amabil, Percy? îl întrebă Bella nervoasă.

- Să nu uităm că familia Duras este puternică. Brațul lor este lung. Un motiv bun pentru o abordare delicată a subiectului, vorbi Percy cu emfază, ciocnindu-și în același timp fruntea.

Fața lui Trevor era tot atât de cumplită ca și vocea lui, când vorbi:

- Eu propun să o ucizi și să scapi naibii de cadavru!

- Asta doar dacă vrei să fii chiar tu ucigașul – sublinie avocatul, continuând – ceea ce mă îndoiesc că ai fi în

stare, și îți reamintesc faptul că asasinii de încredere se găsesc greu în zilele noastre. Convingerea este de departe singura metodă bună.

- Nu sunt prea sigură că o poți speria. Este o femeie de o îndrăzneală nemaipomenită, adăugă, în ciudată, Bella.

- Am eu grijă de asta, rânji avocatul.

Percy era maestru în domeniu. Intimidările și amenințările erau punctul lui forte.

- Nu-mi pasă ce faci, atâta timp cât rezultatele apar repede, sublinie Trevor. Dacă Fitz-James s-a căsătorit deja cu ea la Castlereagh, fără a mai aștepta întoarcerea la Londra?

- Marchizul nu a solicitat nicio dispensă specială. Oamenii mei au verificat deja.

- Poate că totuși, există un Dumnezeu, mormăi Trevor mai liniștit. Fă ceva repede, la naiba, altfel înnebunesc!

- Anunțați-mă dacă vă pot ajuta cu ceva, spuse Bella ridicându-se și aranjându-și calmă boneta. Deși sunt convinsă că putem încredința problema mâinilor tale atât de capabile, Percy, zâmbi ea rece. Permiteți-mi să mă retrag. După-amiază sunt invitată la un spectacol de varieté.

- Nu am încredere în cățeaua asta! răbufni tăios Trevor când ușa se închise în urma lady-ei Tallien. Nu are cu ce să ne ajute!

- Nu-ți face griji în privința Bellei, replică Percy. Am mai rezolvat împreună afaceri de acest fel, în trecut.

Neîncrederea se oglindea în ochii lui Trevor.

- Chiar așa?

- Da. Voi avea eu grijă de franțuzoaică. Nu durează mai mult de o săptămână, două. Relaxați-vă, domnule Mitchell! Redvers nu se va căsători cu această femeie.

Bella era tot atât de sigură ca și Percy că acest lucru nu se va întâmpla, dar din motive care nu aveau nicio legătură cu discuția din biroul avocatului.

Avea propriul plan de a o căsători pe Sarah cu Jack – un plan aproape imbatabil.

Așa că nu avea nevoie de Percy sau de Mitchell pentru a reuși.

Niciodată, însă, nu strică să cunoști planurile concurenței.

CAPITOLUL 12

În ciuda insistențelor lui Venus, un intrus pătrunse totuși dincolo de porțile de la Castlereagh.

- Doamna Prichett te așteaptă deja în salonaș, încercă Jack să o convingă, reluând discuția din zilele anterioare. Nu ai nimic de pierdut, dacă o întâlnești câteva minute.

Venus rămase precaută, nu în fața generozității lui Jack, ci în fața atitudinii mult prea conservatoare a croitoresei bârfitoare care nu-și putea reține privirile reprobatoare îndreptate spre cei doi amanți.

- Nu vreau să am de-a face cu o mentalitate atât de... provincială, găsi ea cuvântul potrivit, după o scurtă pauză. Știi bine că o modistă pariziană nici măcar nu și-ar îndrepta privirea spre amantul clienței sale.

- Iar tu știi la fel de bine că, dacă aș fi avut timp suficient la dispoziție, aș fi adus pentru tine pe cineva de la Paris sau Londra... Iubito, de hatârul meu, aruncă măcar o privire, și îți promit că n-o vei mai vedea niciodată pe doamna Prichett. Femeia a terminat rochiile de zile întregi – te rog, vreau să-ți cumpăr ceva.

- Pot să-mi cumpăr singură rochiile.

- Să nu ne certăm în legătură cu asta. Știu că poți să ți le cumperi singură. Nu e vorba de bani, doar că m-ar încânta foarte mult să ți le ofer eu.

- Are o fire obtuză, bombăni Venus. Urăsc oamenii de genul ei.

- Dacă îți promit că va fi extrem de amabilă, accepți să o vezi? A adus câteva rochii superbe – în special una vișinie, care se va asorta perfect cu tenul tău.

- Vrei să arăt ca o tartă cu fructe?

- Atâta timp cât ești tarta *mea* cu cireșe, da! rânji el. Hai, vino s-o vezi!

- Sunt obosită, prea obosită pentru a face față provocărilor unei croitorese...

- Nu te va provoca, îți promit. (Luând-o de umeri, o în ochi.) Fă asta pentru mine!

- Aș face orice pentru tine, murmură ea alintându-se ca o pisicuță.

Contemplând foamea ei sexuală din noaptea trecută, dar și din toate zilele și nopțile care se scurseseră de la întâlnirea lor întâmplătoare, se gândi că și el "făcuse orice" din plin pentru ea.

- Știu, iubito, spuse el diplomatic, în interesul păstrării deplinei armonii. Ești total dezinteresată.

- Ești un mincinos incorigibil, dragul meu – spuse ea, surâzând. Însă unul adorabil, completă suspinând. Foarte bine, adu-o aici. Voi încerca să-i suport privirile acuzatoare.

- Promit că nu o să dureze mult, spuse el, sărutând-o pe buzele țuguiate a supărare copilărească. Să nu pleci! Mă întorc imediat.

Conversația lui Jack cu doamna Prichett, în salonaș dură doar câteva momente. Bani (o sumă generoasă, bineînțeles) sunt antidotul pentru orice, descoperi el, chiar și pentru principiile ei puritane în legătura cu statutul căsătoriei.

Când croitoreasa fu introdusă în camera de zi situată lângă dormitorul lui Jack, fața acesteia radia de zâmbete

și de cordialitate, uitând că până atunci o categorisise pe franțuzoaică drept o seducătoare libertină.

Însă Venus nu arăta deloc ca o seducătoare în acea dimineață. Cu obrajii îmbujorați și somnoroasă după noaptea de pasiune, avea mai degrabă aerul unei fetițe atunci trezită din somn. Nici măcar cele trei cești de cafea nu reușiseră să o dezmeticească.

Într-o rochie simplă, cu dungi alb-albastre, împrumutată de la menajeră, cu buclele rebele legate la spate cu o panglică albă de mătase, stătea indispusă cu picioarele sub ea pe un scaun de lângă fereastră, arătând adorabil în lumina soarelui care i se juca în păr.

Doamna Prichett îi zâmbi salutând-o, fără nicio urmă de acuzare în priviri. De fapt, zâmbetul larg al acesteia și fața-i radioasă, în total antagonism cu atitudinea de la prima lor întâlnire, o făcură să se întrebe dacă avea în față aceeași persoană.

Jack îi zâmbi încurajator din spatele croitoresei:

- Doamna Prichett mi-a spus că ajustările nu vor dura mai mult de douăzeci de minute.

- Haideti, fetelor! ordonă croitoreasa, bătând din palme pentru a-și grăbi ajutoarele, care înțară purtând rochiile ca la paradă. Trebuie să ne grăbim! Dacă ați dori să stați acolo, doamna mea, continuă ea politicoasă.

Observând că marchizul își trăsese un scaun, pufni fără voie.

- Sunt foarte interesat de modă, șopti Jack așezându-se, în ciuda privirii sale cumplite. V-am atenționat în salonaș, ați uitat? zâmbi el fermecător. Domnișoara Duras nu se va supăra, nu-i așa, dragă?

Venus ezită o clipă, nesigură și stânjenită de prezența atâtor "spectatori". El o privea însă cu un zâmbet atât de liniștitor, încât se relaxă, răspunzând cu un zâmbet disprețului său față de conveniențe. În fond, Jack avea dreptate să nu bage în seamă muritorii de rând – oricum nu va mai da niciodată ochii cu stimabila doamnă Prichett.

- Rămâi, dacă vrei, replică ea.

Înțelegând că era foarte aproape, de a se pune rău cu marchizul și că astfel ar pierde marea sumă de bani atât de generos oferită, croitoreasa își îndulci imediat tonul la unul de o cordialitate exagerată:

- Dacă domnișoara ar dori să aleagă o rochie...

- Cea roșie întâi, interveni marchizul.

- Aș prefera-o pe cea verde, alese însă Venus cu o politețe perfectă, refractară, la orice ton de comandă, indiferent cât de subtil ar fi fost.

Jack aprobă liniștit din cap, întâi spre Venus, apoi spre doamna Prichett, care se supuse grăbită și speriată de dezastrul pe care era să-l provoace.

În timp ce ajutoarele ei despachetau rochia și o ajutau pe Venus să se dezbrace, Jack se întretinut cu doamna Prichett, vorbind alene despre vreme, modă și expoziția botanică anunțată la Cheltenham. Hattie schimba priviri uimite cu celelalte servitoare: nu-l mai văzuseră niciodată pe marchiz bârfind cu croitoresele, sau tolănit pe scaun în fața servitorilor. Perioadele în care el venea aici se caracterizau printr-o izolare totală de lume.

Venus se supunea docilă indicațiilor fetelor, ridicând sau lăsând mâinile în jos, ori întorcându-se când i se cerea. Asculta ca prin ceață discuția care îi dădea o stare de liniște. I se părea un lucru firesc să probeze rochii pentru Jack, și pentru o secundă întrevăzu adevărata măsura a implicării sale în această legătură. Niciodată nu se străduise să satisfacă dorințele unui bărbat. Dar, prea fericită pentru a dori să analizeze asemenea nuanțe, alungă din gând întrebările periculos de deranjante, fericită de prezentul atât de plăcut.

Rochia verde de bumbac, cu un imprimeu superb, o cascadă de volane, cu decolteul și coatele împodobite cu panglici în formă de trandafir, avea nevoie doar de câteva retușuri. Cele din jurul taliei iscară câteva discuții privind lungimea decolteului, evident lucrat pe gustul lui

Jack. Venus încercă apoi o rochie de muselină potrivită dimineților de vară și un taior împodobit cu dantelă.

- Nu e stilul meu, iubitele, spuse Venus privindu-se în oglindă.

Părea mult prea încărcată de volane.

- Îți da un aer inocent. Poart-o pentru mine într-o dimineață, și îți promit că voi uita faptul că știi zece limbi străine și ai navigat în jurul lumii de două ori.

- Poți schimba "ambalajul", dragul meu, dar inocența nu e punctul meu forte, zâmbi ea slab.

- O cumpărăm, doamnă Prichett, spuse el. O poți arunca, dacă nu-ți place, adăugă el în șoaptă, zâbind lui Venus.

Următoarele rochii fuseseră rapid ajustate, ajutoarele croitoresei și Hattie cosând, încheind și descheind nasturi, spre marea plăcere a marchizului.

Un fior de încântare invadează mintea marchizului, un sentiment de satisfacție ce-l cuprinsese pentru prima oară și pentru o clipă se întrebă dacă nu cumva înnebunise. O cunoștea pe Venus de o perioadă scurtă de timp și totuși avea senzația că fusese aici dintotdeauna, mai mult decât amanta sa, o simțea ca făcând parte *din familia* pe care nu o avusese niciodată.

Era straniu, curios, dar și minunat. Zâmbi pe jumătate, cu gândul la cuvântul atât de nou în relația sa, cu o femeie. Îi plăcu însă, precum îi plăcu și ideea pe care o avusese de a o aduce aici, în Castlereagh.

Rochia vișinie de mătase fu în sfârșit despachetată, descheiată și pregătită pentru Venus. Felul în care arăta îmbrăcată îi atrase complet atenția.

- Ești uimitoare! șopti el cu atâta căldură în voce, încât capetele tuturor se răsuciră, privind interogativ.

Venus se încruntă.

- lertați-mă, se scuză el, zâbind copilărește doamnei Prichett. Îmi place foarte mult culoarea.

Era o minciună sfruntată. Cu toții înțeleseseră la ce se referise. Chiar și temperatura din cameră păru să crească simțitor.

Strălucitoarea rochie, imitație a celor țigănești, era atât de senzuală, încât nimeni n-ar fi crezut că este croită de conservatoarea doamnă Prichett.

- Este ultima creație a croitorilor din Paris, declară aceasta nervoasă, de parcă tensiunea sexuală prezentă deodată în aer cerea o explicație imediată. Cataloagele o prezintă în mai multe culori, de asemenea cu dantelă neagră, poloneză. Uitați aici același model executat din mătase de culoare cognac, și... și...

- Nu trebuie să vă explicați, doamnă Prichett. Îți place, iubito?

- Dacă îți place ție, scumpul meu... murmură Venus cu dulcegărie în glas, amuzată de brusca stinghereală a croitoresei și de mutrele servitoarelor, rămase fără grai. Te satisface decolteul?

Rochia avea o tăietură atât de joasă încât exista probabilitatea ca sânii să-i iasă afară în orice moment.

- Pe deplin! (Marchizul se ridică într-un salt de pe scaun.) Va mulțumesc, doamnă Prichett. Hattie, dădu el din cap în direcția servitoarelor. Cam asta ar fi pentru azi. Înainte de a pleca treceți pe la domnul Longford, care vă așteaptă pentru a rezolva partea financiară. (Și cu aceste cuvinte, le conduse spre ieșire atât pe croitorese cât și pe servitoare, cu mai multă politețe chiar decât ar fi fost necesar.) Să nu apari în public cu rochia asta, murmură el un minut mai târziu, încuind ușa și sprijinindu-se de ea. Dar e al naibii de incitantă pentru ceea ce am în gând acum.

- *Eu* sunt cea mai șocată. E concepută pentru o curtezană. Probabil că doamna Prichett nu a văzut bine modelul din catalog.

- Ai auzit-o, dragă, e ultima senzație la Paris.

- Eu tocmai vin de-acolo, și mă îndoiesc că modelul ăsta provocator s-ar purta în afara bordelurilor și a cabaretelor.

- Nu poți nega, însă, faptul că-ți vine de minune.

- Da, dar *nu* e făcută pentru mine, protestă ea, încercând să-și tragă decolteul pentru a-și acoperi sânii.

- Las-o așa, murmură el. Îmi place această senzație de excitare.

Privi în sus spre el, cu sprâncenele arcuite de mirare.

- Te porți de parcă nu m-ai mai fi văzut goală.

- Imaginea e prea provocatoare, rânji el. Arăți foarte "nerăbdătoare".

- Ce te face să crezi că sunt "nerăbdătoare"? îl privi ea provocator pe sub gene.

- Nu am nicio îndoială, la cât de bine am început să te cunosc.

- Vrei să insinuezi că nu-mi pot controla dorințele?

- Nu și în prezența mea, zâmbi el arogant.

- E vreun pariu? îl privi ea întrebător.

- Dacă ar fi, l-ai pierde.

- Sau l-aș câștiga, depinde de cum vezi tu lucrurile.

- Și eu gândeam la fel, spuse el, plecând de lângă ușă. Și dacă tot nu poți să porți rochia asta în public, mă gândeam să ți-o ridic deasupra picioarelor și să fac dragoste cu tine în această splendoare mătăsoasă.

- Nu înainte de a plăti pentru aroganța ta, spuse ea, ușor deranjată de aluziile conform cărora ea ar fi fost total dependentă de puternica lui sexualitate.

- Mă tachinezi acum?

- De ce nu aș face-o, într-o rochie ca asta? Oricum ai devenit prea îngâmfat! Mă gândesc să te fac să mă implori, înainte...

- Înainte de a te... hm...?

Cuvintele rostite în șoaptă pluteau prin aerul încălzit de fierbințeala sexuală, amândoi fiind conștienți de dorințele ce intoxicaseră atmosfera.

- Înainte de orice... îl corectă ea cu delicatețe.

- Spune-mi cât mă costă. Nu-mi place să aștept, i-o întoarse marchizul lipsit de politețe, nefiind obișnuit să implore pentru ceva.

- N-am nevoie de banii tăi!

- Însă eu am ceva de care tu ai nevoie. Poate că va trebui ca tu să mă implori.

Deodată așii se aflau în manșeta celui alt jucător.

- Asta rămâne de văzut? Hmm... Nu-i așa? replică ea, începând să-și desfacă șiretul negru de mătase, care îi ținea decolteul atât de generos. Așteaptă să-mi dau jos această rochie de curtezană, și apoi vom vedea cum ai să te descurci.

- Mă voi descurca foarte bine.

Se opri lângă măsuța cu băuturi pentru a-și turna un pahar de coniac. După ce-l dădu imediat peste cap, își mai turnă unul.

- Nu e cam devreme să bei?

Se întoarse spre ea cu mușchii maxilarului încordați.

- Unele femei împing bărbații spre băătură.

- În timp ce unii bărbați sunt prea obișnuiți să facă doar ce au ei chef.

- M-am descurcat foarte bine până acum.

- Poate că astăzi vei învăța ceva nou. Să-ți lărgesci orizontul, cum spui tu.

- De la tine? Nu prea cred.

- Câtă insolență!... Probabil că din cauza tuturor femeilor care ți-au căzut prea ușor în brațe, ai devenit atât de arogant!

- Cred că ai dreptate, spuse el, golind și al doilea pahar, de parcă ar fi fost un medicament de care avea disperată nevoie.

- În timp ce eu a trebuit să țin la distanță vreo cincizeci de bărbați care doreau să-mi ofere inimile, banii și toată averea lor. Cred că tu, realmente, vei avea de învățat de la mine.

"Cincizeci de bărbați", gândi el, simțind cum ura i se ridică din stomac, amară ca fierea. Cum au îndrăznit să o

implore, să o atingă... să o sărute... Minteai refuza orice imagine mai intimă decât sărutul. Altfel simțea că ar înnebuni.

- Sunt sigur că ai o grămadă de pețitori, scrâșni el, însă urmărește-mă cu atenție: *eu nu mă însor!*

Vorbele rămase nerostite au făcut să-i crească și mai mult nervozitatea.

- Cu o femeie de teapa mea!

- Nu. Nu mă acuza de o moralitate exagerată. Nu mă însor! Punct!

- Foarte bine! Nici eu nu am de gând. Credeam că stabilisem deja treaba asta.

- Ne-am înțeles, atunci. Acum ai de gând să-ți dai rochia jos și să mi-o tragi?

- Tonul ăsta nu prea seamănă a rugămintă.

- Nici nu o vei auzi de la mine vreodată!

- Atunci se pare că va trebui să găsesc alte mijloace de a mă satisface. Nu ai niște "jucării" pe aici? se întoarse ea, căutând prin salon cu privirea.

- Foarte amuzant!

Își mai turnă un pahar de coniac, și când se întoarse s-o privească, degetele i se crispară pe pahar.

Venus ținea în mână un obiect din lemn lăcuit, de formă alungită ovoidală, prevăzut cu un mâner minunat sculptat.

- Sunt norocoasă, Hattie și-a uitat aici trusa de cusut, spuse Venus zâmbind.

- Ce naiba e ăsta?

- Se pare că nu te prea pricepi la croitorie.

- Se pare că așa e, pufni el.

- Nici eu, însă nu e prea greu de ghicit ce am de gând să fac cu acest minunat obiect.

- Și eu va trebui să te privesc?

- Dacă vrei poți să pleci, nu prea ai cu ce să mă ajuți.

- Faci asta des?

- Nu am nevoie. "Am o grămadă de pețitori", ai uitat?

"Dacă aş capitula, aş putea să o am imediat, fără preliminarii", gândi el. Dacă dorinţa nu ar fi fost atât de puternică, ar fi plecat, din cameră, la fel de repede... În schimb, o întrebă:

- Cât percepi pentru un aşa spectacol? În general, curtezanele ştiu să-şi vândă trupul pe un preţ bun!

-Tu eşti expertul. Cine altcineva ar putea cunoaşte mai bine meseria asta?

- Mă enervezi cumplit!

- Dacă doreşti, pleacă!

Nu putea să plece, imaginea corpului rubensian de dinaintea sa era de-a dreptul irezistibilă: corsetul de dantelă al rochiei se deschisese până la talie, şi se mai ţinea doar în şiretul negru de mătase, în timp ce materialul de deasupra sânilor abia reuşeau să-i acopere curbele mai accentuate. Încătuşaţi de dantela prea strâns lucrată, globurile sânilor se reliefau mari şi rotunde, pe jumătate scăpate de sub mătasea de un alb impudic. Rochia, executată din fâşii, i se desfăcuse în faţă dezgolindu-i picioarele până aproape de coapse. Mânele, în schimb, erau lungi şi strâmte, acoperindu-i complet braţele până la încheieturi.

Superbul ei corp era oferit în cel mai excitant mod privirilor lui, iar ea avea îndrazneala să-i ceară să plece!

Înşfăcând sticla de coniac, îşi trase un scaun în mijlocul camerei, tolănindu-se pe el.

- Arată-mi ce poţi face! Spune-mi cât vrei – atâta timp cât e vorba de bani.

- Poate că reuşesc să te fac să mă implori.

- Hai să vedem, ridică el o sprânceană, privind-o. (Înălţându-şi braţul, îşi scoase o mânecă a hainei, apoi trecând sticla în mâna cealaltă, reuşi să se dezbrace de tot.) Poate că tu mă vei ruga să te satisfac, îşi trecu el mâna peste umflătura evidentă din pantaloni.

- Poate că ne vom satisface singuri, amândoi, şopti ea începând să-şi desfăcă şiretul de mătase neagră. Mmm, asta chiar e strâns...

Liniștea se lăsă peste cameră, doar sunetul mătășii alunecând pe pielea ei se mai auzea, neobișnuit de tare. Sâni ei plini apărură încet la vedere, ducând erecția lui Jack spre noi dimensiuni. Venus îl privi zâmbind, cunoscându-i parcă perfect, dorința, iar Jack bău direct din sticlă și respiră adânc, încercând să se calmeze. Fusese singurul care rezistase odată, într-un bordel, unui spectacol asemănător dat de o târfă superbă. Iar dacă fusese mai puternic decât o duzină de bărbați, putea rezista și acum.

- Lasă-mă să-ți sug sfârcurile, șopti el, încântat să-i vadă sâni întărindu-se, ceea ce-l făcea să creadă că și ea trecea prin senzații asemănătoare.

- Poți privi, însă nu poți atinge, spuse, ea după câteva momente, cu o voce calmă și seducătoare – deși îi luase câteva momente bune spre a reuși să-și controleze vocea.

- Dacă plătesc destul pot, iubito.

- Nu ai tu atâția bani, dragul meu!

Șiretul negru se desfăcu complet, lăsând să-i alunece dantela de pe sâni, și ea-l aruncă leneș. Trecându-și mâinile pe sub sâni goi, ridică globurile grele care fremătau sub privirea lui, invitându-l să le atingă:

- Când vei considera că vrei să mă rogi frumos, vom mai sta de vorbă.

- Pot să rezist.

- Serious? Și eu care credeam că ești întruchiparea adulterului...

- Iar tu – cea a desfrâului, replică el, încercând să păstreze un ton calm, în ciuda priveliștii înnebunitoare a sânilor îmbietori.

- Dacă tot am astfel de dorințe, aș putea să mi le satisfac, spuse ea apucând instrumentul de croitorie.

- Am ceva care îți poate oferi o satisfacție și mai mare.

- Al meu este mult mai "ascultător"!

- Îți place să ai controlul asupra situației?

- Nu neapărat. Ție îți place?

El nu răspunde.

- Mă gândeam eu, continuă ea cu ironie.

Apoi, strecurându-și obiectul de lemn între picioare, și-l introduce în vagin. Ochii i se închiseră de plăcere, iar Jack își încleștă dinții.

Era o confruntare între doi oameni încăpățânați, cu voințe puternice, neobișnuiți să cedeze, care avuseseră mereu lumea la picioare.

Stătea în continuare nemișcat, strângând cu încheieturile albe brațele scaunului, în timp ce ea folosea instrumentul, urmărindu-i mișcările mâinii ce se mișca într-un du-te-vino neconținut. În scurt timp, extazul o absorbi și uită complet de prezența lui. Îi contemplă unduirile coapselor, observând apoi cum obiectul sculptat dispare total în ea. Sâni îi atârnavă ca niște fructe coapte în timp ce se apleca pentru a împinge și mai mult instrumentul. Când orgasmul o învăluie, el cedă și, răsturnând scaunul, începu să-și descheie febril pantalonii. Nu auzi zgomotul scaunului rostogolindu-se pe podea, nici rostogolirea nasturilor rupeți în graba sa – știa doar că în câteva momente se va afunda în căldura ei.

Ridicând-o în brațe, o purtă de-a lungul coridorului spre dormitor, nepăsător la scâncetele orgasmului ei, perfect conștient însă de mirosul de transpirație sexuală a trupului ei, ca un animal care-și târăște femela în călduri.

O lăsă pe pat, îi scoase jucăria de lemn dintre picioare și, urcându-se deasupra ei îmbrăcat, își ghidă erecția către vaginul încins – singurul lucru care mai prezenta importanță pentru el în univers. O va posedă acum, mai târziu, mereu, gândi el, pătrunzând-o cu o violență de necontrolat.

- Nu te mai juca cu mine! scrâșni el, împingându-se în ea din ce în ce mai puternic, căci nu ai nicio șansă!

- Am avut dreptate, nu te poți controla, șopti ea, stând fără reacție sub mișcările lui violente.

- Tu vorbești?

- Nu eu m-am năpustit asupra ta!

- Vrei să spui că nu-ți doreai asta?

- Nu așa, șopti ea.

- Sigur... șopti el, trângând-o mai aproape, sfâșiind cu mâinile mătasea rochiei spre a-i descoperi vaginul. Știu cât de mult îți place s-o faci!

Se opri pentru o clipă în ea pentru a o face să simtă întreaga lungime a penisului care o pătrundea, să aprecieze impresionanta dimensiune la justa valoare a ceea ce-i oferea el. Fiecare nerv aflat în contact cu tăria erecției lui îi exploda parcă, de plăcere.

"Nu", se gândea ea, "nu vreau să-i dau satisfacție", simțind valurile frenetice ale orgasmului. Dar el, simțind-o, se mișcă delicat în interiorul ei, și ceea ce era umed a devenit și mai umed, ceea ce era fierbinte a devenit și mai fierbinte, până când unduindu-se, a adus-o în pragul unui cutremur de extaz.

Ea își mușcă buzele, încercând să ignore plăcerea. Nu vroia să-l vadă jubilând.

- Nimeni nu mi se poate opune, șopti el, parcă ghicindu-i gândurile. Vrei să semnăm armistițiul? spuse el, frecându-și gura de a ei. Eu sunt de acord, dacă și tu ești...

Ei îi era imposibil să ignore pulsația dureroasă dintre picioare, și realizează cât de puțin control avea asupra corpului ei, neputând evita explozivul extaz, în prezența lui. Iar el știa asta.

- Bine... șopti ea. Desfrânat obraznic ce ești!

Zâmbetul lui era nerușinat de răutăcios.

- Ne-am împăcat atunci, târfulița mea dragă!

- Ne-am cam pierdut rațiunea, murmură ea zâmbind discret.

- Total! fu el de acord.

Înainte de a fi săturați, sau satisfăcuți, sau cel puțin împăcați pe moment în acea dimineața, rochia vișinie era complet distrusă – șifonată, sfâșiată, apoi abandonată pe covor.

- Tributul dragostei, spuse marchizul, ținând o clipă rochia atârând în mâna lui, înainte de a o lăsa să cadă pe un scaun.

- Tributul dezmățului, rectifică Venus, cu o întindere ușoară, senzuală, privindu-l galeș printre colonadele patului.

- Cam același lucru, nu crezi?

- Nu mă întreba, nu mă pricep la acest subiect.

- Poate ar trebui să te învăț câte ceva, spuse el, urcându-se lângă ea în pat.

- Acum?

- Când dorești... răspunse el politico de parcă ar fi invitat-o la o plimbare în parc.

- Încep să cred că soarta mi te-a scos în cale, îl privi ea pe sub gene.

- Foarte posibil...

- La ce te referi?

- La felul în care ne potrivim... șopti el, aplecându-se pentru a o săruta.

CAPITOLUL 13

- Vincenzo, poartă-te frumos, spuse Sarah alintându-se. Știi că va trebui să mă căsătoresc în curând. Averea tatălui meu îmi permite să sper la orice bărbat din Londra.

Stătea întinsă lângă el, pe patul din mica și sărăcăcioasa încăpere situată deasupra brutăriei, cu sprâncenele de un blond-cenușiu apropiate într-o încruntare ușoară.

- Credeam că mă iubești, se răsti el, privind-o la rându-i încruntat și prost-dispus.

- Bineînțeles că te iubesc, însă mă voi căsători cu marchizul de Redvers, pentru că este cel mai bogat și mai vânat burlac, și toate fetele-l doresc de bărbat.

- Îl voi provoca la duel! spuse acesta, prea tânăr sau prea naiv pentru a avea încredere într-o visătoare de teapa lui Sarah, care vedea lucrurile într-o lumină mai optimistă.

Părinții ei nu îi spusese niciodată să se mărite cu cineva anume. Titlul lor nobiliar era recent căpătat, însă Sarah își făcuse o datorie din a ridica numele Palmer cât mai sus pe scara socială.

- Să nu faci asta! Pentru Dumnezeu, Vincenzo, îmi dai planurile peste cap, dacă te vei implica în viața mea.

- Sunt bun pentru a face dragoste cu tine, dar asta nu este destul pentru a te afișa cu mine, spuse înflăcăratul tânăr italian, supărat pe cutumele rigidei societăți britanice.

- Bineînțeles, prostuțule, toată lumea știe asta. Ești un maestru al dansului, pentru Dumnezeu! (Vocea i se îndulci.) Hai, iubitele, sărută-mă și nu te mai gânde la asta. (Aplecându-se, îi trecu brațul în jurul gâtului și îi zâmbi.) Dar faptul că voi fi măritată nu înseamnă că nu ne vom mai vedea.

Vincenzo nu era de mult timp în Anglia, însă înțelesese rapid că viața aristocrației britanice semăna izbitor cu cea din Italia. Știa că fidelitatea conjugală nu era un criteriu major într-o asemenea căsătorie. În general, după nașterea unui copil urmaș, femeia avea dreptul de a avea propriii amanți.

- Dacă rămâi însărcinată cu mine?

- Nu voi rămâne.

- Și dacă totuși se va întâmpla?

- Atunci copilul tău va fi un foarte bogat Fitz-James.

- Nu va semăna cu marchizul.

- Haide, iubitele, lucrurile astea sunt total irelevane. Oricum nu voi rămâne însărcinată cu tine. Dacă nu ai mai vorbi, am găsi ceva mai plăcut de făcut. Observ că încă mai ești interesat de joacă, șopti ea, atingându-i languros erecția vizibilă.

- Ar trebui să te bat, *cara mia*, pentru că-mi ești așa de ușuratică, oftă el, simțind cum plăcerea îi inunda corpul.

- Nu am spus niciodată că *mi-ar displăcea*, iubitele, zâmbi ea sugestiv, lipindu-se de corpul lui fierbinte.

- Nu cred că te voi lăsa să te căsătorești cu el, șopti el, răsucindu-se iute și țintuind-o sub greutatea lui. Ce spui de asta?

- Cred că ar fi cazul să taci și să faci dragoste cu mine. Trebuie să mă întorc acasă peste două ore.

- Vorbim mai târziu, atunci.

- Vincenzo... șopti ea, desfăcându-și larg coapsele și ridicându-și pelvisul primitiv. Nu mai vorbi.

El nu-i putu rezista. Ce alt bărbat aflat în locul lui ar fi putut?

Toate discuțiile și speculațiile din următoarele două săptămâni se axau pe marele derby (N^o V). Londra și ținuturile de provincie, barurile și terasele din orașe ca și de la țară, întreaga Anglie fremăta în așteptarea marelui eveniment național. Microbul curselor de cai cuprinsese întreaga societate, indiferent de vârstă sau statut. Întâlnirile de afaceri fuseseră reprogramate după marea zi de miercuri a săptămânii de la Epsom⁸, iar Camera

---

⁸ Epsom = oraș în ținutul Surrey, situat la 15 mile sud-vest de Londra, parte a comitatului Epson și Ewell. Începând cu anul 1780, a fost gazda renumitului derby inițiat de lordul Edward Smith-Stanley, al 12-lea conte de Derby (1752-1834), și are loc în luna iunie a fiecărui an, constând în 3 curse a câte 1,5 mile (2,4 km), în fiecare dintre acestea alergând armăsari în vârstă de 3 ani, și care poartă o greutate de 52,2 kg (126 uncii). Este considerată

Comunelor își suspendase lucrările. Londra era pustie, locuitorii săi mutându-se pe dealurile sacre din Epsom.

Faptului că acest derby era mai important decât altele îi stăteau martore miile de pariuri făcute. Deși majoritatea celor implicați nu văzuseră în viața lor o cursă pe viu, cunoșteau la perfecție numele cailor, originea, performanțele, timpii de antrenamente sau chiar starea lor de sănătate și temperamentul. În realitate, cailor nu aparțineau stăpânilor, fiind mai degrabă o proprietate publică.

Jack și Venus vizitaseră marți grajdurile de la Lawley Mill, deși cailor marchizului nu participau la cursele din acea zi. Dar făcuseră acest lucru în strict secret, în ciuda invitațiilor primite pentru a veni la Epsom preferând să rămână singuri, unul cu celălalt.

Venus nu mai adusesese vorba despre plecarea ei imediat după derby, și Jack păstra tăcerea în legătură cu acest subiect.

Cu ocazia evenimentului, camerista lui Venus îi adusesese rochiile din Londra. Toaletele purtate la curse, spre deosebire de moda "de țară" de la Castlereagh, erau adevărate bijuterii, și Venus nu dorea să fie văzută în rochiile doamnei Prichett. Întotdeauna îmbrăcată de cei mai buni creatori de modă parizieni, Venus alege pentru această ocazie o rochie superbă din mătase, împodobită cu mărgelile negre și panglici de aceeași culoare.

Noua achiziție a lui Jack, Fortune, era marele favorit al cursei de miercuri, și o mulțime de pasionați îi întâmpinară cu urări de bun-venit. Jack le acceptă calm și zâmbitor bunăvoința, înaintând greu prin mulțime din cauza celor care vroiau să-i vorbească.

- Ești aproape la fel de celebru ca armăsarul tău, îi zâmbi Venus, în timp ce se apropiau de țarcul în care Fortune dădea semne de nervozitate.

- Nu e vorba despre mine aici, spuse el. O mulțime de bani sunt băgați în această cursă. Aproape două sute de mii de lire, din câte mi-a spus prietenul meu de la agenția de pariuri. Se pare că Fortune începe să simtă presiunea cursei, murmură el, privindu-și armăsarul ce începuse să transpire de nerăbdare.

Salutându-și jocheul și antrenorul, marchizul schimbă câteva cuvinte cu ei, nimic însă important despre cursă, informații care ar fi putut fi auzite de mulțimea de pariuri și gură-cască de pe margine. Strategia cursei fusese deja stabilită în acea dimineață. Dacă Woods, jocheul marchizului, reușea să evadeze pe un culoar favorabil din pluton, existau șanse ca el să câștige fără nicio problemă și, de asemenea, dacă i se va lăsa frâul liber calului, pentru a galopa în voie.

Dimineață, cerul plumburiu dăduse semne că va picura în orice moment. Ploaia întârziase totuși să apară în cursul zilei, iar rochia strălucitoare a lui Venus contrasta puternic cu vremea mohorâtă.

Toți ochii erau ațintiți asupra frumuseții sale izbitoare. Cei care erau deja la curent cu bârfele privind ultima cucerire a marchizului erau uimiți să-i vadă încă împreună, după trei săptămâni de dispariție. Era pentru prima oară când el manifesta un astfel de interes pentru o femeie.

Cu ocazia Marii Expoziții, un mare număr de vizitatori străini rămăseseră până la data derby-ului, onorând această cursă. Puteau fi văzute personalități ca ducele și ducesa de Nemours, Prințul Henry al Olandei, ducele de Cambridge, Prințul de Saxa-Weimar, lordul Waterford, lordul Worcester, lordul Stanley, lordul Eglinton, lordul Zetland, lordul Granville, lordul Glasgow și lordul Enfield March, Sir J..Hawley, Sir W. Codrington, Sir H. Campbell, Sir R. Peel, Colonelul Peel. Cu toții veniseră pentru acest eveniment.

Inclusiv lady Tallien și întreaga familie Palmer.
Și Trevor, de asemenea.

Ultimii doi cunoșteau perfect de bine neobișnuitul interes al marchizului pentru domnișoara Duras – și fiecare, la rândul său, avea propriul plan pentru a-și putea atinge infamul țel.

Împrejurimile cursei erau pline de spectatori. Pariurile erau încinse din cauza numărului record de cai – treizeci și unu. Și în ciuda faptului că existau favoriți ce se detașaseră în mod cât se poate de clar, cursa era considerată deschisă oricărui rezultat. Fortune se afla printre favoriți, având șanse egale de a câștiga.

Semnalul de start se apropia pentru acești superbi armăsari de trei ani, antrenați în regim de viteză și rezistență pentru a alerga o milă și jumătate. Mulți considerau acești pur-sânge ca fiind o ciudățenie a naturii. Calul trebuie antrenat ori pentru viteză, ori pentru rezistență, nicidecum pentru ambele. Cu toate că cei mai buni jochei erau prezenți aici, factorul imprevizibil putea surveni în orice moment, iar pariurile puteau fi date peste cap într-o asemenea întrecere dură.

Presiunea care atârna pe umerii lui Woods, jocheul lui Jack, era imensă. Calul său era antrenat la fel de bine ca al celorlalți, însă posedă un avantaj în plus: nu fusese învins niciodată. Acest fapt îi indigna întotdeauna pe ceilalți jochei, care se puteau alia împotriva sa pentru a nu-l lăsa să câștige, iar Woods știa, bine asta. Existau chiar zvonuri despre o ofertă de zece mii de lire pentru a-l împiedica pe Fortune să câștige.

Ca de obicei, calul se liniștise în momentele de dinaintea startului. Când gărdulețele de start căzură, Woods trebui să-și croiască literalmente drum, luptându-se pentru a se desprinde de pluton. Hernandez, calul lordului Enfield, preluă imediat conducerea, secondat de Fortune.

La Tattenham Corner, ordinea fu neschimbată, cei șapte-opt cai din frunte distanțându-se față de rest, în frunte cu Hernandez. Cursa luă apoi o turnură neprevăzută. Hernandez dădea semne de oboseală, clătinându-se, iar Woods, nevoit să-l depășească, se trezi înconjurat în mijlocul celorlalți cai care-l atacau pe exterior.

Zvonurile erau deci reale. Se coalizaseră împotriva lui. Nu putea însă decât să reziste, încercând să se distanțeze din nou de pluton. Înțelese totuși că șansele i se micșoraseră vizibil, prins în grupul celorlalți. Fortune va trebui să alerge ca vântul, dacă va putea evada. Știa că puțini reușiseră să câștige derby-ul, fără a conduce detașat în panta de la Tattenham Corner și, disperat, încercă să facă o breșă printre alergătorii care îl flancau. Fortune însă avu un moment de ezitare, dezechilibrându-se. Woods aproape se ridică în scări încercând și reușind să-l redreseze. Calul se avântă prin breșa formată, cu un imens curaj, trecând de pluton și ajungându-i rapid din urma pe cei din frunte. Tribunele aproape explodară în momentul în care Fortune, accelerând vizibil, se apropia de poziția fruntașă a cursei. Dând frâu liber, Woods înțelese că nu îl mai putea struni. Cu urechile ciulite și nările dilatate, calul alerga cu o viteză amețitoare, ca o întruchipare a forței, cu urechile ridicate, cu nările în vânt, plămâni și puternicul său abdomen mișcându-se cu ritmul și forța unui tren expres.

Fortune câștigă cu aproape douăzeci de lungimi față de următorul clasat.

Uralele mulțimii de pe gazon atinseră un punct culminant, ajungând până la tribuna centrală și la boxele cailor. Cel mai bun cal câștigase cea mai puternică întrecere a sezonului.

- Fortune mi-a adus o sumă frumoasă, spuse Venus cu fața luminată de un zâmbet și îmbujorată de ritmul frenetic al cursei în care strigase mai tot timpul.

- Amândurora ne-a adus, replică Jack, aplecându-se pentru a-i săruta obrajii trandafirii.

Se spunea mai târziu că marchizul câștigase în două minute și cincizeci și unu de secunde șaptezeci de mii de lire (Nº VI).

- Vino acum, se ridică el grăbit, haide să-i felicităm pe Woods și Fortune.

În ziua derby-ului, Epsom-ul semăna cu un uriaș picnic. Și marchizul și însoțitoarea sa trebuiau să lupte din greu cu umerii și coatele spre a-și face loc prin mulțimea care invadase pista.

- Bine lucrat, îl felicită Jack pe Woods pe un ton neutru. Date fiind circumstanțele, adăugă el cu precauție.

- A fost o cursă cam dură astăzi, domnule.

- Tu și Fortune v-ați croit drum excelent.

- E un armăsar de clasă, domnule, un învingător, adaugă Woods cu mândrie. M-a solicitat serios și pe mine, în cursă.

- Îți plac provocările, nu? replică Jack zâmbind. Uite-i pe membrii Jockey-Clubului. Nu va mai dura mult, Fortune, spuse el, mângâindu-i gâtul lucios, în curând te voi duce departe de această nebunie.

- Și pe mine, șopti Venus.

- În primul rând pe tine, o privi el, facându-i cu ochiul. Va trebui să sărbătorim diseară această victorie, adăugă el cu un ton insinuant.

- Singuri?

- Absolut!

- Atunci va trebui să fii nepoliticos cu mulți dintre prietenii tăi, dădu ea din cap spre ocupanții lojei regale, care îi făceau semne cu mâna.

- Privește și învață, spuse el, făcându-i cu ochiul.

Se purtă fermecător cu toți demnitarii care veniseră să îl felicite, manierele sale fiind ireproșabile, refuzând în același timp cu grație invitațiile prietenilor săi. Dacă doamnele protestară la auzul refuzului, bărbații se

conformară, zâmbind complice. Niciunul nu ar fi avut chef de o ieșire în lume, cu o femeie ca delicioasa domnișoară Duras în brațe.

- Nu te voi invita la petrecerea noastră diseară, îi șopti Ned Darlington. Se pare că te distrezi mai bine decât noi toți...

- Vizitează-mă la Londra săptămâna viitoare, îi răspunse acesta, înclinându-și capul în semn de recunoștință.

O oră mai târziu trăsura îi ducea înapoi spre Lawley Mill.

Soarele ieșise dintre nori, scaldând câmpiile într-o strălucire caldă. Landoul se clătină alene pe drumul îngust de țară, iar vizitiul fusese deja instruit să ignore sunetele râsetelor și săruturilor din spate.

- Mă simt amețită, deși nu am băut nimic, chicoti Venus, acoperindu-și jenată gura cu mâna. Scuză-mă, spuse ea, neputând să se abțină și chicotind din nou.

- Ești probabil amețită de victorie, zâmbi Jack, fericit de a o vedea în brațele lui, dispus să-i tolereze chicotelile în acea după-amiază.

- Crezi? îl privi ea, arcuindu-și întrebător o sprânceană. Sunt sigură că starea mea de bucurie e cauzată de prezența ta.

- Mă declar vinovat, zâmbi el.

- Ești vinovat pentru toate. Absolut pentru toate, adăugă ea, scoțând limba la el.

- Nici chiar așa, izbucni el în râs, am o reputație de apărat.

- Sper să ți-o menții diseară, șopti ea.

- Nu văd nicio problemă, *mademoiselle*, replică el pe un ton curtenitor. Spune-mi acum ce dorești să mănânci diseară, continuă, încercând să canalizeze discuția spre un subiect mai puțin fierbinte, cu tentația aflată prea aproape de el.

- Tu decizi, eu *înghit* orice, îl tachină ea, pusă pe șotii.

- *Orice?* ridică Jack din sprâncene aruncând o privire spre vizitiu.

- Poartă-te frumos, îl plesni ea în joacă, privindu-l provocator.

- Acum?

Ea încuviință, privind sugestiv spre vizitiul aflat la jumătate de metru distanță.

- Și după aceea? șopti el atingându-i urechea cu buzele.

- După aceea nu mai avem nevoie de maniere, murmură ea, zâmbindu-i atât de aproape, încât putu să-i simtă gustul buzelor.

- Mână mai repede, Sam! își scoase el deodată capul pe fereastră.

Și în timp ce caii o luau la galop, el dezvătea delicioasele merite ale obsesiei sexuale.

CAPITOLUL 14

Trecuse de ora zece când un ciocănit în ușa dormitorului îi făcu să-și întreprună plăcuta activitate.

- Cred că a murit cineva, spuse Jack mirat, retrăgându-se din îmbrățișarea ei și privind spre ușă.

Servitorii n-ar fi îndrăznit în ruptul capului să-l deranjeze fără un motiv întemeiat.

- Ce este? strigă el, sărutând-o apoi ușor pe obraz.

- Un mesaj urgent din partea baronului Darlington.

Sărind din pat, se apropie de ușă, deschizând-o numai puțin, pentru ca Venus să nu fie văzută.

- Ar fi bine să fie ceva important, îl privi Jack încruntat,

- Servitorul de la hanul din Sutton a insistat să vă trezesc, răspunse majordomul înlemnit, conștient că nimeni nu putea supraviețui furiei marchizului, și-i întinse un plic.

- Bine, lasă, nu ai nicio vină, spuse Jack morocănos și, rupând plicul sigilat, extrase o foaie de hârtie. Din câte îl cunosc pe Ned, acum e amețit și vrea să...

O înjurătură cumplită îi scăpă printre dinți. Biletul nu era de la Ned, ci de la Charles Burnham. Ned fusese grav rănit într-un duel.

- Pregătește-mi calul, spuse el imediat. Cobor în cinci minute.

Închizând ușa, se întoarse grăbit în cameră, îndreptându-se cu pași lungi spre garderobă.

- Ned a fost grav rănit, explică el brusc. Mă întorc cât de repede pot.

Sărind din pat, Venus îl urmă în mica încăpere lambrisată.

- Ia-mă și pe mine, îl rugă ea, am experiență în îngrijirea bolnavilor.

Jack protestă dând energic din cap.

- Este la hanul din Sutton, în mijlocul unei orgii, fără îndoială. Cred că lucrurile au scăpat de sub control acolo, și nu-i de mirare, cu temperamentul lui Ned. Burnham nu a dat prea multe detalii, dar sunt sigur că nu e locul potrivit pentru o doamnă.

- Am mai avut de-a face cu răni de gloanțe. Aș putea să te ajut.

- Nu! spuse el, trăgându-și o pereche de pantaloni kaki în carouri. Voi găsi un doctor.

- Puțin probabil. Gândește-te că este destul de târziu și că duelurile sunt interzise prin lege. Nu sunt o puștoaică răsfățată care leșină la vederea sângelui, spuse ea, îndreptându-se spre șifonierul în care ținea rochiile. Lucrez în fiecare zi cot la cot cu doctorii în spitalul meu.

- Nu aș vrea să te expun scandalului, se împotrivi el, trăgându-și cizmele de călărie.

- Cam târziu te gândești la așa ceva, după două săptămâni petrecute cu tine la țară.

El înjură, vizibil descumpănit.

- Ar putea fi mult zgomot acolo. Te rog, iubito, aş prefera să nu vii, îi spuse încruntându-se.

Observă, încruntându-se, cum deja îşi încheia nasturii fustei de călărie.

- Dacă Ned are nevoie de îngrijiri?...

Jack zăbovi un moment, indecis, apoi înşfăcându-şi cămaşa şi haina, deschise uşa.

- Aştept cinci minute, mormăi el, după care plec.

În trei minute, ea cobora scările în salturi, zâmbind la vederea calului ei înşeuat, lângă armăsarul favorit al lui Jack.

Servitorii îi ascultau cu atenţie ordinele. Jack plănuia să-l aducă pe Ned la Lawley Mill într-o trăsură special amenajată.

Valetul o ajută să urce în şa, în timp ce Jack dădea ultimele instrucţiuni.

- Să ții pasul cu mine, mârâi el, încălecând. Nu mă face să te aştept.

Privirea îi era însă apreciativă.

Hanul era plin până la refuz de o mulțime veselă, care nu părea să dea prea mare importanță duelului. Știind însă că duelul era interzis și, deci, era necesar să se păstreze secretul asupra unui asemenea fapt, Jack se aştepta ca nimeni să nu știe despre asta. Urcând împreună cu Venus la etaj, căută din priviri camera cu numărul douăzeci și trei, indicată de Burnham în scrisoare. Apoi ducând-o pe Venus într-o nișă, o așeză pe un scaun.

- Așteaptă-mă puțin aici, spuse el, încercând să păstreze o voce detașată, în ciuda teribilei îngrijorări pentru prietenul lui din copilărie. Ar putea fi niște tipi destul de dubioși acolo. Voi veni după tine, dacă lucrurile sunt liniștite.

Deși supunerea nu era punctul ei forte, de această dată cedă, înțelegând că putea evita o situație neplăcută.

- Te voi aștepta aici, atunci. Cheamă-mă, dacă voi putea fi de ajutor.

El plecă aproape imediat, năpustindu-se pe holul slab luminat, în căutarea camerei lui Ned. O liniște stranie învelea camera și, pentru o secundă, se temu că ajunsese prea târziu. Murise oare Ned? Respirând adânc, răsuci clanța ușii și o deschise.

Camera era goală, deși pe un scaun recunoscuse haina de un verde strălucitor și vesta brodată a lui Ned. Mirat, se apropie pentru a studia starea veșmintelor. Se întâmpla, foarte rar într-un duel ca adversarul să tragă mai jos de mijloc. Ridicând vesta galbenă de mătase, o privi căutând urme de glonț, fără a găsi însă. Nici haina nu prezenta urme ale unui posibil duel, și posibilitatea unei farse, puse la cale de Ned, îi încolți în minte.

Zgomotul unei uși deschizându-se îi întrerupse gândurile, și Jack se întoarse pentru a-l certa pe prietenul care-l târâse noaptea din pat pentru o goană nebună prin oraș. Încremeni însă la vederea lui Sarah Palmer intrând printr-o ușă laterală în dormitor. Complet goală. Zâmbind.

Și realiză dintr-o dată pericolul capcanei în care intrase. Fără un cuvânt, se întoarse pentru a părăsi scena, și ajunsese la câțiva centimetri de ușă, când o voce bărbătească răgușită îl întrerupse:

- Ce dracului se întâmplă aici?

Continuă să înainteze, sentimentul ambuscadei fiind atât de puternic încât îi dădea fiori pe șira spinării.

- Nu mișca, ticălosule, altfel te împușc.

Grohăitul amenințător fu acompaniat de zgomotul metalic al declicului cocoșului unui pistol ce reverberă în tăcerea din cameră. Chiar și așa, Jack dezbatu posibilitatea șanselor de a fi nimerit într-o cameră întunecată, când deodată ușa se deschise și Bella apăru în fața lui, cu un mic pistol cu plăsele de sidef în mână. Știa

că l-ar fi împuşcat fără niciun fel de remuşcare – şi se opri, cu ochii arzându-i de furie. Vocea, în schimb, îi era de gheaţă:

- Să te mai întreb ce doreşti?

- Nu e nevoie să risipim cuvintele. Ştii foarte bine ce doresc. Întoarce-te, sau voi fi nevoită să-ţi găuresc corpul ăsta superb, murmură ea în şoaptă.

- Nu vei scăpa cu asta!

- Ba da, dragule, atunci când am atâţia martori, replică Bella cu o voce dulceagă. Întoarce-te şi convinge-te.

Întorcând capul, el numără cinci oameni. Trei dintre ei erau, probabil, servitori plătiţi pentru a spune orice într-o instanţă de judecată. Ceilalţi doi, părinţii lui Sarah, se încruntau la el cu o furie perfect regizată pentru acest teatru de prost gust, gândi el. Tânăra lor fiică îşi acoperea goliciunea cu o rochie, fără a părea prea jenată de situaţie.

- Şi eu pot plăti martori, şuieră el cu o voce de gheaţă.

- Fiica noastră îţi poartă copilul, spuse mama lui Sarah cu o voce plângărească. Eşti obligat să-ţi faci datoria faţă de ea.

- Nu este copilul meu.

- Ea spune că e al tău, izbucni baronul Palmer, dar se înfrână amintindu-şi că trebuie să afişeze un aer aristocratic.

- Atunci minte, spuse el, şi întorcându-se spre Sarah, o măsură cu o privire de gheaţă. Nu eşti genul meu.

- Tu eşti însă, dragul meu Jack, iar copilul tău o va dovedi, spuse aceasta, înţelegând clar că averea şi titlul marchizului necesitau o luptă grea – Bella nu trebuise să-i explice de două ori.

- Atunci dovedeşte-o!

Cuvintele sunau dispreţuitor, mascând furia abia înfrânată a marchizului.

- Nu va trebui, interveni Palmer, instanța ne va da dreptate în baza declarațiilor acestor martori. Mai avem și alții, Sarah mi-a spus că ați fost văzuți deseori împreună.

- Ați terminat?

Vocea lordului Redvers era perfect calmă – liniștea dinaintea furtunii.

- Avocatul meu vă va contacta la Londra privind condițiile căsătoriei.

- Atunci scuzați-mă, mi-ați întrerupt planurile acestei seri, spuse marchizul, cu o eleganță ce trăda cele douăzeci de generații de nobili ale familiei sale.

- Să nu crezi că sângele tău albastru te va scăpa de asta, Redvers, izbucni lordul Palmer, atins de tonul său disprețuitor. Voi câștiga, te avertizez!

- Strămoșii mei nu au nimic de a face cu asta, Palmer! Pot lupta la fel de murdar ca și tine. Cum crezi că au ajuns acolo unde sunt astăzi?

- Trăgându-i-o regelui, pufni acesta.

- Și nu numai lui. Nu uita asta, atunci când devii prea lacom, Palmer!

Trecând pe lângă Bella, părăsi camera furios și plin de ură, dornic să-și verse năduful pe cineva.

- A fost o păcăleală, îi spuse el brusc lui Venus, atunci când o regăsi. Ned nu era aici. Hai să mergem, adăugă el cu o ușoară oboseală, înțelegând că această farsă grotescă în care fusese atras era preludiul unor mari probleme.

- Îmi pare rău. Cel puțin Ned e bine, spuse ea, încercând să-i liniștească furia ce i se citea pe figură.

- Așa este, spuse el, forțându-se să zâmbească. Și în cincisprezece minute vom fi acasă.

- Aerul nopții e foarte plăcut.

- Ești mult prea înțelegătoare, chicoti el luând-o de mână. Hai să plecăm dracului de aici!

Nu ajunseră bine la scări, când vocea malițioasă a Bellei străbătu holul.

- Nu uita să-ți contactezi avocatul în legătură cu aranjamentele premergătoare căsătoriei. Noapte bună, iubitule!

Privirea lui Venus îl fixă pe Jack înainte de a se întoarce. Distanța și întinericul reușeau să camufleze personajul, însă tonul era mult prea familiar pentru a nu o recunoaște pe lady Tallien.

- Nu-i răspunde, șuieră Jack, luându-i mâna și ghidând-o pe scări.

- Nu aveam nicio intenție să vorbesc cu ea, replică Venus, elberându-și mâna din strânsoarea lui și începând să coboare.

- E o ticăloasă, spuse el cu amărăciune, urmând-o. La fel ca toți din această familie.

- Sunt sigură că nu este treaba mea

Vocea lui Venus era intenționat calmă.

- Sau a mea, mormăi el. Naiba să-i ia pe toți!

- Se pare că există o dispută legată de căsătoria ta.

- Se poate spune și așa, replică el nervos. Deși mă va costa o avere pentru a-i cumpăra.

- De ce va trebui să-i cumperi? Lasă, nu vreau să-mi spui, se întrerupse ea brusc. Zău, chiar nu vreau să știu nimic.

- Iar eu nici nu vreau să mă gândesc la asta. Avocații mei vor descurca acest hățiş de minciuni.

Venus fu de un calm remarcabil în timpul drumului către casă, iar Jack se stăpâni, enervat că va trebui să o liniștească pentru un lucru de care nu era vinovat.

- Nu e nevoie să-ți ceri scuze, i-o tăie scurt, atunci când el începu să-și exprime planurile de răzbunare la adresa Palmer-ilor, odată ajunși la Lawley Mill. Derby-ul s-a încheiat, și oricum trebuie să plec la Paris, continuă Venus, zâmbind.

Zâmbetul însă nu-i era sincer, ci mai degrabă unul formal, de genul celui pe care îl folosești în societate, când vrei să te scuzi.

- Nu vreau să plec.

- Nu aveam de gând să rămân prea mult timp. Știi asta.

- Nu trebuie să pleci chiar acum.

- Ar fi bine să evit oameni ca lady Tallien. Dacă tu ai legături cu ea, eu nu sunt obligată să o suport, suspină ea.

- Nu o vei mai vedea, îți promit.

- *Trebuie* să mă întorc acasă, Jack. Poți veni să mă vizitezi la Paris.

- Chiar vrei să pleci?

- Am o mulțime de responsabilități acasă, oameni care depind de mine precum și o organizație caritabilă care necesită fonduri uriașe. Am muncit din greu atâția ani pentru a-i ajuta pe cei cu o soartă nefericită. Am lipsit deja prea mult.

- E din cauza Bellei, nu?

- Sincer, nu. Deși Bella, aducându-mi aminte de stilul tău *colorat* de viață, m-a trezit la realitate.

- Cum pot să fac să te răzgândești?

- Nu vreau să faci nimic, Jack. Amândoi știm că această distracție trebuie să aibă un sfârșit.

- Distracție?!

O inflexiune ușor amenințătoare se strecurase în vocea lui.

- Doar nu vrei să pretinzi că esti implicat sentimental.

Știa că nu putea să-și permită să se lase pradă fanteziei. Realistă până la Dumnezeu, obiectivitatea fusese întotdeauna punctul ei forte.

- Nu știi ce simt, declară el brusc, ceea ce n-o ajuta cu nimic în clarificarea propriilor sentimente.

- Atunci îți spun eu. Nu vrei să te căsătorești. Eu, la fel. Avem amândoi o viață plină de foarte multe ocupații. Iar această aventură a fost cea mai plăcută și mai arzătoare a vieții noastre. Nu te mai strâmba atât, dragul meu. Știi că nu ești dispus să-mi oferi mai mult.

- Și dacă doresc să fiu egoist? suspină el.

- Dar eu sunt la fel de egoistă!

- Putem atunci negocia o întârziere a plecării tale?
- Poate, zâmbi ea.
- Încă două săptămâni.
- Două zile.
- Zece zile.
- Patru.
- Șase, cu promisiunea de a nu-i mai vedea niciodată pe cei din familia Palmer.
- Cinci – cu condiția să nu ne întoarcem la Londra decât în ziua îmbarcării mele. Lady Tallien părea prea sigură pe ea, cu toată protecția ta.
- Bine, se strâmbă el la acuratețea observației ei. Adjudecat. Rămânem la țară.

CAPITOLUL 15

Ploaia care amenința să cadă încă de ieri, izbucni în sfârșit, iar Jack și Venus nu se aventurară afară din casă în acea zi. Dureros de conștienți de sfârșitul vacanței lor, stăteau în dormitor, ieșind doar seara pe terasă pentru a sta de vorbă, la un pahar de coniac. Ziua următoare însă, trebuia să iasă în lume la o cursă celebră a sezonului, de la Oak, în care Fortune era înscris.

Ajunseră târziu pe pistă, și dorind să evite orice contact, după ce-l felicitară pe Fortune pentru victorie plecară imediat, lăsându-l pe jocheul lui Jack să primească premiul. Timpul era mult prea prețios pentru a irosi vreo secundă și, cum niciunul nu vroia să se gândească cât de greu vor suporta momentul despărțirii, preferau să stea deoparte de orice contact cu lumea.

Nevoia disperată de singurătate îl împinse pe Jack să-și expedieze până și vizitiul, astfel că mâna singur mica trăsură, întorcându-se la Lawley Mill. Nu aveau poftă de vorbă, fiind cuprinși de un sentiment ciudat de claustrofobie, lumea părând să se sfârșească odată cu

despărțirea, lor. Singurele zgomote erau copitele calului pe drumul de țară și foșnetul lin al pădurii.

Printre acestea, se auzi la un moment dat un sunet ciudat, iar calul își ciuli deodată urechile. Jack simți un semnal de alarmă declanșându-i-se în creier.

- Apleacă-te, strigă el, privind în direcția sunetului.

Zgomotul unei puști detună prin liniștea pădurii. Venus se lipi de podeaua trăsurii.

- Rămâi culcată! spuse Jack, dând bice calului pentru a se îndepărta rapid și privind scrutător înainte, nefiind sigur dacă pe drumul din fața sa nu-i pândesc alți atacatori.

"Cine ar vrea să o omoare pe Venus?" se întrebă el, chinându-se să înțeleagă."

Glonțul, făcuse o gaură în scaunul trăsurii, exact în locul unde stătuse ea.

Nu încetini până când nu ajunseră la Lawley Mill. Îngrijorat, dădu ordin ca porțile să fie încuiate și baricadate în urma lor. Ducând-o pe Venus în casă, o instalează într-o cameră cu fața spre o grădină mărginită de un zid înalt și aranjă ca o mică trupă înarmată să patruleze pe întregul domeniu.

Aflată încă în stare de șoc, Venus auzea ca prin ceață ordinele lui Jack. Deși petrecuse mult timp în locuri, îndepărtate și știa foarte bine care sunt riscurile de a fi împușcată, i se părea imposibil să fie atacată în decorul pastoral al Angliei, la țară, la câteva mile de pista aglomerată de curse de la Epsom. Oricât s-ar fi gândit, nu putea găsi pe nimeni care să-i dorească moartea.

Jack îl văzuse destul de clar pe cel din spatele puștii și, singuri fiind, o întrebă pe Venus despre dușmanii săi.

- Nu mă pot gândi la nimeni, răspunse ea. Nu crezi că glonțul te viza pe tine? Sau poate a fost cineva la vânătoare.

- Posibil, răspunse el evaziv, așezându-se lângă ea pe sofa și luându-i mâna într-a sa.

Văzuse însă bine țeava puștii rezemată ferm de o creangă. Bărbatul înalt pe care îl zărise printre tufișuri avusese un afet⁹ solid pentru armă și destul timp pentru a ținti. În ceea ce privește vânătoarea, singurele specii din acest district, atât de populat, erau vulpea și ierunca¹⁰, niciuna nefiind aflată la același nivel cu un scaun de trăsură.

- În aceste condiții, ar fi mai înțelept să plecăm mai devreme la Londra.

- De ce nu mergem direct la Dover?

- E perfect, dacă dorești, însă nu mă poți părăsi încă, spuse el, strângându-i mâna. Ne-au mai rămas trei zile.

- Ești foarte insistent, râse ea. De ce să nu rămânem atunci la bordul vasului meu? E mai în siguranță acolo.

- Oamenii mei scotocesc tot ținutul pentru a afla informații. Străinii sunt imediat recunoscuți la țară. Cineva tot trebuie să-l fi văzut pe cel care a tras în noi. Între timp, îți sugerez să rămâi în casă și să plecăm spre Dover odată cu lăsarea întunericii.

- Ar fi putut fi un accident?

- Cine știe? ridică el din umeri. (Recenta înscenare a familiei Palmer, care-i vânau titlul și averea, îi aduseseră aminte de cât de periculoasă poate fi lăcomia.) Dar de ce sa riscăm?

- Sunt de acord. Ce vom face însă până diseară? șopti ea zâmbind slab.

- Nu te poți sătura, nu? se întoarce el cu un surâs leneș, simțind perspective mai plăcute plutind în aer.

- De tine, nu!

- Din această cauză, cred, te ador!

Întinsă pe canapeaua special făcută pentru dimensiunile unui bărbat, părea fragilă și palidă, cu părul i cenușiu strălucind în umbrele camerei lambrisate.

- Arăți încântător, spuse el.

---

⁹ Afet = Suport pe care se fixează țeava la unele arme de foc.

¹⁰ Ierunca = Pasăre de talia unei ciori, cu moț pe cap și cu penaj roșiatic punctat, vânată pentru carnea ei gustoasă.

Într-o poziție languroasă, cu capul rezemat de catifeaua cafenie a tapițeriei, singura mișcare era doar cea a genelor ei lungi ce i se zbăteau ca aripile unor fluturi – până când mâna îi coborî pentru a-și ridica încet fusta indigo de mătase până deasupra genunchilor.

- De ce nu încui ușa? șopti ea, alunecând ușor pentru a se sprijini de brațul canapelei și desfăcându-și larg coapsele.

- Cu plăcere, replică el, ridicându-se grăbit. Deși mi-ar plăcea să te încui *pe tine* undeva.

- Nu poți, spuse ea zâmbind și mișcându-și ca un copil buza de jos.

- Mai vedem noi, o privi el.

- Dacă vei face asta, tatăl și fratele meu vor veni să mă salveze.

El încuie ușa și se sprijini de ea cu spatele, privind-o adânc.

- Asta dacă vor putea să te găsească.

- Cum adică nu ai nimerit-o? Cum ai reușit să nu o nimerești? Erau probabil singurii oameni care treceau pe acel drum de țară!

Furia aproape îl sufoca pe Trevor Mitchell. Fața îi era purpurie, iar mărul lui Adam îi urca și cobora din cauza țipetelor, ca o marionetă trasă de păpușar.

- Blestematul de Redvers m-a văzut și a ferit-o! izbucni solidul bărbat care de obicei nu-și rata ținta, acesta fiind și motivul datorită căruia un prieten din dubiosul anturaj al lui Trevor i-l recomandase.

Nu părea atât de supărat și nici nu avea de gând să-și exprime părerea de rău. Cu o expresie impasibilă, stătea așezat la o masă ferită a hanului de țară, strângând o halbă în pumnul său puternic.

- Atunci va trebui, să mai încerci odată, la naiba! Te-am plătit pentru a o ucide!

- Ji-am spus că m-a văzut. Găsește pe altcineva. Nu vreau să-l mai întâlnesc încă o dată. Omul e foarte periculos, e printre cei mai buni țintași din Anglia. Berty Wells te poate ajuta, are disperată nevoie de bani.

- Vrei să spui că te retragi? Cine naiba te crezi?

- Mă cred un tip care te poate bate până te lasă lat și apoi îți aruncă hoitul unde nimeni nu-l va găsi. Ai ceva de comentat? spuse el, golind halba și ridicându-se amenințător în picioare.

Trevor părea să se micșoreze pe scaun, tremurând în tăcere.

- Noapte bună, prietene, spuse bărbatul, tragându-și șapca pe ochi.

- Spune-i lui Berty... (Trevor făcu o pauză pentru a-și drege gâtul uscat.) Spune-i să mă caute în Londra.

Trevor primi o încuviințare tăcută din cap și ușa se închise în urma asasinului plătit.

A doua zi în, Londra, alți oameni, ce aveau aceleași scopuri – banii lui Jack – discutau aprins. Palmer și avocatul său conturau deja contractul marital care, în viziunea primului, îi va servi drept unealtă a răzbunării sale. Împreună cu lady Palmer, Bella făcea cam aceleași lucruri, aplecată asupra unei cești de ceai, în timp ce mult mai "înțeleapta" Sarah stătea întinsă lângă iubitul ei Vincenzo, savurând urmările unui orgasm.

- Cu ce mi-ar sta mai bine în păr, cu flori de portocal sau de trandafir? întrebă aeriană Sarah, strâmbând gânditoare din nas. Dar crezi că ar fi bine să-i punem pe lordul și lady Balliol în capul mesei, la banchetul de nuntă? Of, iubitele, nu-ți poți închipui cât de obositoare este această afacere...

- Îmi înfigi un pumnal în inimă, *cara mia*, mormăi dojenitor partenerul ei.

- Te voi angaja doar pentru mine, îmi promise Sarah. Nu va mai trebui să lucrezi pentru toți acei parveniți și fiicele lor grase și urâte.

- Soțul tău nu-mi va permite.

Rănit de nunta ei iminentă, Vincenzo părea nervos și agitat.

- Marchizul va face tot ce-i va spune tatăl meu. Nu l-am mai văzut niciodată pe *papa* atât de furios.

- De ce? Întrebă acesta ridicându-i bărbia și privind-o în ochi, pătrunzător. (Tânăr, însă deloc naiv, învățase cum să se descurce singur prin lume.) De ce l-ar asculta marchizul Redvers pe tatăl tău?

- Îl ascultă, și gata, Vincenzo. Și nu mă mai privi așa. Căsătoria va conveni tuturor, inclusiv ție. Nu-ți dorești un apartament drăguț, numai al tău? Nu vrei să nu mai fii nevoit să predai lecții de dans puștoaicelor prostuțe? Voi avea grijă de tine. Bella spune că nu-i nimic în neregulă să am propriul meu amant.

- Tot nu mi-ai spus de ce lordul Redvers – care nu ascultă de nimeni și de nimic – l-ar asculta pe tatăl tău, care nu este decât un baron al berii.

Vocea sa căpătase tonul unui inchișitor.

- Ce necioplit ești! spuse ea bosumflată, rostogolindu-se de lângă el și rezemându-se pe niște perne.

- E din cauza copilului? spuse el cu o voce rece.

- De unde știi? se înroși ea, făcând ochii mari.

- Nu ai mai avut ciclul de câteva luni, *cara mia*, spuse el fixându-i burta cu privirea.

- Atunci de ce mai întrebi dacă știi deja?

- Nu eram sigur de ce anume i-ai spus tatălui tău sau, mai exact, de ce i-a spus el marchizului.

- Nu cred că este treaba ta, se bosumflă ea și mai tare.

- Înainte de a fi amantul sau profesorul tău de dans, sunt bărbat, *cara mia*. Așa că-mi pasă de copilul meu.

- Nu e copilul tău!

- Atunci al cui este, dacă în urmă cu puțin timp erai virgină? Sau ai de gând să mă minți și în legătură cu asta?

Ochii lui întunecați o pătrundeau ca niște lame.

- Știi foarte bine că nu mă pot căsători cu tine, iubitele, spuse ea lingușitor, mângâindu-i obrazul. Nu ți-ar plăcea ca fiul tău să se nască purtând un titlu nobiliar?

- Tatăl tău are acest titlu, și familia mea este destul de acceptabilă ca poziție pentru un baron al berii. Tatăl meu a fost doctorul curții guvernatorului austriac din Verona.

- Nu-mi pasă de asta.

Enervată de încăpățânarea amantului său, ea se încruntă la el.

- *Papa* mi-a spus că-l va obliga să se căsătorească cu mine, iar eu îmi doresc să fiu marchiză. Nu înțeleg cum poți fi atât de egoist, încât să încerci să mă faci să mă răzgândesc.

- Chiar dacă nu îl iubești?

- Vincenzo, te rog, îl admonestă ea fluturându-și genele. Aranjamentele sociale și dragostea nu merg deloc mână în mână. De asta voi avea nevoie de tine, adăugă ea, zâmbind. Vom avea tot timpul din lume pentru a ne iubi.

- Cred că supraestimezi toleranța marchizului.

- Cui îi pasă? *Bella* mi-a spus că ea mă poate învăța cum să manipulez un soț.

- S-a găsit cine să te învețe. Soțul ei îi cheltuie puținii banii pe pariuri.

- Soțul meu nu va face așa, deoarece el are mai mulți bani decât oricine în Anglia. Ascultă, nu mai vreau să ne certăm în legătură cu asta! Dacă nu mă iubești, spune-mi, și gata!

- Știi că nu e adevărat, *cara mia*, însă oricum ai lua-o, părinții tăi te pun să-ți sacrifici viața.

- Nu e un sacrificiu! Voi locui într-o casă mare din Londra, cu propria mea trăsură și proprietăți în toată

țara! Să nu îndrăznești să încerci să mă faci să mă simt prost pentru că îmi doresc să mă căsătoresc cu un om bogat.

Vincenzo amuți.

- Și să nu crezi că mă impresionezi cu mutra asta tristă, indiferent cât de bine ai arăta.

- Nu te-ai gândit că nu voi mai dori să fiu amantul tău după căsătorie?

- Bineînțeles că vei dori.

- Ești sigură?

- Să nu îndrăznești să mă părăsești, Vincenzo!

- Probabil că voi găsi o altă tânără doamnă, fără gânduri de îmbogățire.

- Nu vreau să mă îmbogățesc de una singură! Faci să pară totul atât de vulgar...

- Păi este vulgar!

- Te-ai gândit că nu sunt singura fată care dorește această căsătorie?

- Nu ești corectă! (Tânărul sări din pat, străbătând cu pași lungi covorul ponosit al dormitorului.) Mă duc să mă plimb.

Și, ridicându-și pantalonii de pe scaun, dădu să se îmbrace.

- Ba nu te duci nicăieri! Îți interzic! Vincenzo!!

- Îți doresc o căsnicie fericită cu bogatul tău soț!

Trăgându-și o pereche de pantofi în picioare, Vincenzo înșfăcă nervos cămașa de pe podea, acolo unde fusese aruncată în graba întâlnirii de mai devreme. Se îndrepta deja spre ușă, când auzi zgomotul pașilor care-l urmăreau. Ezită, cu mâna pe clanță – și două brațe îl cuprinseseră pe după gât, iar un trup fierbinte și nud se lipi de al lui.

Și furia lui Vincenzo se topi într-un sărut adânc.

Întâlnirea cu avocatul nu decurgea prea bine pentru Palmer. Obişnuit să comande o uriaşă afacere, baronul se aştepta ca totul să fie o simplă formalitate şi el să dicteze termenii contractului prenuptial. Descoperi însă că se înşelase, şansele ca marchizul să fie constrâns fiind nu doar puţine, ci chiar imposibile.

- Chiar şi audiind martorii, s-ar putea ca judecătorul să nu fie de acord cu punctul dumneavoastră de vedere, domnul meu, îi repetă avocatul pentru a zecea oară în acea zi, încercând să-l convingă pe bogatul său client de faptul că vechii nobili aveau întotdeauna mai mare influenţă decât noii îmbogăţiţi.

- Dar ticălosul de Redevers mi-a necinstit fata, lua-l-ar dracul! izbucni acesta.

- El va contesta acest lucru. Cum să vă spun, din câte se aude, marchizul este un om total imprezizibil. Un bărbat cu banii şi numele lui poate aduce în instanţă acelaşi număr de martori, sau chiar mai mulţi decât ai dumneavoastră. Şi fiţi sigur că o va face!

- Spuneţi-mi, judecătorul acestui caz se confruntă cu *lipsuri* financiare?

- Ce vreţi să insinuaţi? spuse avocatul, compunându-şi cea mai solemnă mină.

Deşi acceptase de multe ori banii lui Palmer fără prea multe scrupule, avea un cui împotriva celor care credeau că banii puteau cumpăra orice.

- Ce aţi auzit! i-o trânti Palmer fără politeţe. Este judecătorul acestui caz într-un impas financiar sau – să o spunem de-a dreptul – este cumva lacom de bani?

- Nu am de unde să ştiu asta, domnule.

- Atunci ar fi bine să afli! Astfel, marchizul de Redvers nu mă va mai privi de la o asemenea distanţă!

- Aroganţa marchizului i-a deranjat pe mulţi, dacă asta vă consolează cu ceva.

- Singura mea consolare, Symington, ar fi dacă mi-aş vedea fiica marchiză de Redvers. Ai grijă ca totul să meargă bine. Nu mă interesează cât costă.

- Nu vă pot garanta nimic, cu un bărbat de o asemenea forță și aroganță, domnul meu.

- Dacă nu ești în stare, spune-mi acum, voi găsi pe altcineva.

George Symington își cunoștea foarte bine limitele. Nu avea nevoie de nimeni să-i recunoască valoarea, și oricum știa că era cotate ca unul dintre cei mai buni avocați din Londra.

- Voi face tot ce-mi va sta în putință, domnul meu, însă dacă hotărâți că puteți găsi pe altcineva mai bun decât mine pentru acest proces dubios, nu ezitați să-mi spuneți! i-o întoarce el calm.

- Foarte bine atunci, George, se domoli el, știindu-i foarte bine valoarea, unul din factorii care-l convinseseră că Symington ar fi cel mai bun pentru asta. Fă cum știi mai bine, și câștigul dumitale va fi în proporție egală cu succesul nostru.

- Sper că vom câștiga, însă vă previn, domnule, că Redvers va fi un adversar foarte periculos.

În drum spre Dover, Jack se opri pentru foarte puțin timp în Londra, trecând doar câteva ceasuri pe la avocatul său.

Îi explicase lui Venus ce se întâmplase în acea seară la han și vroia să pună la cale o strategie de apărare împotriva celor din familia Palmer. Prevăzător, preferase ca întâlnirea să aibă loc acasă la Austin Watts, avocatul său, de teamă că reședința sa din Londra poate fi urmărită.

În timp ce Venus lua ceaiul cu Hellen, soția lui Austin, Jack îi schița acestuia, cu lux de amănunte, întâlnirea sa cu Palmer-ii.

- Știi totul, acum, încheie el. Încearcă să nu se ajungă la proces, dacă poți. Capcana pe care mi-au întins-o este prea evidentă, însă dacă au curaj să mă cheme la proces,

în fond reputația fiicei lor va avea de suferit. A mea e de mult istorie.

- Avocatul lordului Palmer este Sygmington, spuse Austin.

- E vreo problemă cu asta?

- Nu, însă dacă vor deschide proces, Symington va ști cum să pună problema în instanță.

- N-are decît. E a treia oară când o familie încearcă să-mi forțeze mâna să le iau fiica de soție, când eu nici măcar nu mă uit după puștoaice, adăugă el cu dezgust. Nu trebuia atunci să rezolv situația în afara instanței de judecată.

- Tu ai vrut asta, din câte îmi aduc aminte. Ții minte că te-am avertizat că, până la urmă, tot acolo vei ajunge? zâmbi vechiul său prieten.

- Așa este, fu Jack de acord. Spune-mi, există vreo șansă pentru a încheia rapid această poveste?

- Nu-mi place să promit ceva, atunci când îl am pe Symington adversar.

- Fă tot ce poți pentru a-i încolți. Am mare încredere că mă vei scoate rapid din această încurcătură.

- Unde te pot găsi dacă voi avea nevoie de tine?

- Zilele următoare voi fi în Dover, deși din motive evidente ești singurul care știe. Mă voi întoarce apoi la Londra.

- Ai dori să-ți asigur o escortă până la Dover? îl întrebă Austin, știind că fuseseră atacați la întoarcerea de la Epsom.

- Mulțumesc, însă am oamenii mei!

- Prin urmare, îmi dai mână liberă în războiul cu cei din familia Palmer...

- Absolut! Comunică-i lui Symington că nu vom cădea la nicio înțelegere.

- Sunt nerăbdător să mă lupt, în sfârșit, în instanță, rânji Austin, netezindu-și haina verde de catifea.

- Foarte bine, zâmbi Jack relaxându-se. Să-mi dai de știre dacă te pot ajuta cu ceva. Dacă ai nevoie de mine aici, valetul meu știe unde sunt și mă va anunța.

- Nu îl iei cu tine?

- Nu, care e problema? îl întrebă amuzat.

- Ai dispărut complet luna asta. Gurile rele vorbesc...

- Ai dori să mă întrebi ceva? întrebă marchizul cu o voce tărăgănată, privindu-l cu o mină zâmbitoare.

- Tot orașul ar dori, dădu el din cap. Cât de serioasă e aventura asta?

- Destul de serioasă, din moment ce am dispărut o lună.

- Domnișoara Duras e superbă!

- E una din multele ei calități.

- Atunci de ce pleacă?

- Încerc să o conving să mai rămână, însă Venus muncește. Un concept nou pentru o femeie bogată. Având în vedere atacul asupra ei, aș fi un ticălos s-o mai expun pericolului.

- Vei suferi după ce va pleca?

Proaspăt căsătorit, Austin era conștient de intensitatea iubirii.

- Bună întrebare. Îți răspund după câteva săptămâni.

- Ai un ton cam nepăsător, Jack.

- Dacă asta vroiai să auzi, află că nu mi-am schimbat părerea în legătură cu libertatea mea personală.

- Atunci când iubești, libertatea, nu mai e o problemă.

- Atunci cred că nu sunt îndrăgostit, având în vedere că încă mai țin la libertatea mea.

- În cazul acesta, îți doresc un sejur plăcut la Dover.

- Asta și intenționez.

- Și îi vei informa pe Palmer-i că nu se vor înrudi prea curând cu familia Fitz-James.

- Îți mulțumesc, Austin, spuse Jack, ridicându-se.

- Hai să vedem dacă doamnele, au terminat ceaiul, replică acesta, ridicându-se.

După o oră, Jack și Venus încă nu părăsiseră reședința familiei Watts, conversația care urmasse ceaiului transformându-se într-o aprinsă discuție, despre ultimele legi reformatoare ale Parlamentului. Helen Watts era o militantă activă a unui grup care promova educația copiilor săraci din Londra. În ciuda faptului că Jack nu făcea publice interesele caritabile, Venus află că el era un donator generos al acestei școli.

Marchizul, însă, își consulta mereu ceasul și, după scurt timp, se ridică punând capăt discuției.

- Nu știam că ești implicat în probleme sociale, îl privi ea surprinsă, în momentul în care se așeză în trăsură.

- Secretarul meu are grijă de aceste aranjamente. Din când în când mă informează asupra rezultatelor pe care le obținem. Lui Harry îi place să îmi reamintească mereu că un om bogat ca mine trebuie să înapoieze o parte din bani celor care au mai multă nevoie de ei.

- Mă îndoiesc serios că din cauza lui ești atât de generos.

- Am mai mulți bani decât trebuie. De ce să nu fac un lucru bun cu ei?

- Nu prea ești ceea ce pari a fi, murmură Venus.

- Mă cunoști la fel de bine ca toți ceilalți, iubito.

- De ce îți cultivi atunci imaginea asta de desfrânat? Îl privi ea gânditoare.

- Nu fac asta, însă nici nu mă prea obolesc s-o dezmint. Un bărbat poate avea mai multe preocupări.

- Majoritatea cred că a ta e numai viciul.

- În timp ce tu știi cât de "domestic" pot fi, rânji el.

- Nu mă tachina! Știi că ai foarte multe calități – în afara dormitorului, desigur. Ești un proprietar de pământuri generos cu oamenii săi, un binefăcător al săracilor și ctitor al bisericilor de pe domeniile ce-ți aparțin.

- Ai uitat de caii mei de curse. Și cu ei mă port frumos, spuse el ironic.

- Nu te prea simți bine când te laudă cineva.

- Sunt doar realist. Nu sunt întruchiparea virtuții.

- Bine atunci, să vorbim de ceva mai puțin periculos. Vino la Paris pentru a-mi vizita noul spital. Fără niciun angajament, dragule, adăugă ea imediat, observându-i privirea la pândă.

- Aș fi încântat.

Nu adăugă nimic acestor cuvinte, și ea o luă drept o ieșire elegantă din situație. Și tot restul călătoriei Venus păstră un ton banal și detașat, vorbind despre fleacuri făcând ca, la scurt timp, Jack să se relaxeze.

Venus nu știa însă că fusese subiectul discuției dintre Jack și Austin, discuție care stârnise în Jack o mulțime de întrebări și sentimente confuze, cu care se confrunta pentru prima oară. Oricât ar fi dorit Jack să ignore această ambiguitate a sentimentelor sale, simplul fapt că acestea existau era deja un semnal de alarmă pentru liniștea sa.

Grăbit să-l găsească pe Berty Wells, Trevor ajunsese în Londra cu o zi înaintea celor doi. Din fericire pentru el, Berty avea o nevoie disperată de bani pentru a-și plăti agenții de pariuri, fiind dispus la orice i-ar fi propus Trevor.

Fiecare zi petrecută de Jack împreună cu Venus îl aducea pe Trevor în pragul disperării, văzându-și planurile destrămate. Nu putea permite ca Jack să se însoare cu aceasta și să aibă copii.

Situația sa financiară se înrăutățise și creditorii îl presau din ce în ce mai mult. Risca să fie aruncat, în orice moment, în închisoarea datornicilor, iar gândul că vărul său trăia într-un asemenea lux îl învenina.

Nu încercase niciodată să fie mai econom cu banii pe care Jack i-i dădea. Ar fi putut trăi foarte bine cu acești bani dacă nu ar fi fost atât de risipitor, însă un asemenea

gând nu-i trecuse vreodată prin cap. Gelozia cu care îl privise atâția ani se transformase acum într-o ură feroce.

"Berty Wells o să fie instrumentul răzbunării mele", gândi el așteptând cu nerăbdare vești, în apartamentul său din Chelsea.

CAPITOLUL 16

Târziu în noapte, ajunseră la Dover, unde o barcă îi transportă la bordul vasului *Morea*, ce aparținea familiei Duras. Jack își cază oamenii la unul din hanurile de pe mal, nedorind ca aceștia să-i urmeze pe vas, unde oricum riscurile erau minime. După o scurtă discuție de complezență cu bătrânul căpitan, Venus îl duse pe Jack în cabina ei.

Chiar prin lumina difuză a lămpilor care fuseseră aprinse, luxul cabinelor era evident. Podeaua ceruită din lemn de tec era acoperită cu splendide covoare turcești în nuanțe aprinse de purpuriu și albastru, mobila chinezească, prinsă de podea cu aplici din alamă și patul de plasă din colț, creau o splendidă atmosferă orientală.

- Călătorești confortabil, murmură Jack cu o urma de gelozie în voce.

- Peggy mi-a spus că iahtul tău e la fel de luxos, replică ea, plimbându-se prin cameră. Zicea ceva parcă de o pivniță pentru răcirea vinului și de o piscină... Eu îți fac concurență cu o baie din cupru și câteva sticle de rom.

- *Touche*, zâmbi el, urmând-o. Totuși această cabină arată ca fiind special concepută pentru distracții.

- Sunt sigură că a văzut multe, (Venus se lăsă să cadă, obosită, pe un fotoliu mare capitonat.) Fratele meu preferă acest vas când călătorește. Eu, în schimb, călătoresc pentru afaceri, nu pentru plăcere.

- Sunt sigur, răspunse el, sprijinindu-se pe un birou de abanos și privind-o cu atenție, încercând parcă să vadă dacă nu cumva glumește.

- Te simți mai bine acum?

El dădu din umeri, confuz încă de sentimentele sale.

- Cum se descurcă oamenii cu gelozia? E îngrozitor!

- Ceva nou pentru tine, iubitele?

- Îmi displace profund.

- În curând te vei întoarce la viața ta liberă și vei uita de existența acestui cuvânt.

- Gândul ăsta parcă nu mă liniștește complet.

- Sunt sigură că te vei reobișnui. Obiceiurile vechi nu se uită repede.

- Tu ce vei face?

- Voi munci, voi munci și apoi iarăși voi munci, zâmbi ea. Nu mă privi așa uimit. Îmi place foarte mult ceea ce fac. E o satisfacție enormă să ajuți oameni care depind de tine pentru a supraviețui.

- Te voi vizita în curând. (Surprins de vorbele sale, se gândi să adauge o dată îndepărtată în timp, însă se răzgândi.) Te voi duce la curse la Longchamps, adăugă.

- Mai degrabă te voi duce eu, sugeră ea. Și să știi că nu ești obligat să-mi cunoști familia. Dacă vrei, putem, închiria o lojă închisă.

- Arăt eu atât de speriat de întâlnirea cu familia ta?

- Da!

- E atât de evident? rânji el.

- E greu să-ți schimbi obiceiurile, dat fiind experiențele avute.

- Mai ales cele de luna asta.

- În concluzie, spuse ea, nu voi plânge tot timpul la Paris, gândindu-mă că nu te voi mai vedea niciodată.

- Nici eu.

- Asta înseamnă că ne vom putea bucura din plin de aceste două zile.

- Ești obosită?

- Depinde...

- De ce?
- De ce ai de gând...
- Nimic prea extenuant. Mă voi ocupa eu de tot.
- Și nu va trebui decât să stau întinsă și să mă simt bine?

- Da!

Zâmbetul ei era o invitație certă.

- Cum ar putea o fată să refuze așa ceva?

El începu să o dezbrace cu încetinitorul, scoțându-i fiecare piesă de îmbrăcăminte. Rând pe rând căzura rochia și juponul, cămașa, ciorapii de mătase albaștri, asortați cu pantofii ei mici perlați. Așezând-o comod pe niște perne, îi aduse apoi un pahar de coniac.

- În caz că vei dori vreodată să ajungi valet, voi pune o vorbă bună pentru tine, murmură ea în glumă, închinând paharul în direcția lui.

- Vă mulțumesc, *mademoiselle*, spuse el, înclinându-se ceremonios. Vă aștept cu nerăbdare ordinele, zâmbi cu ochii lucindu-i ștregărește.

- În ce problemă? intră ea în joc. Cum te numești? Nu te-am văzut pe aici până acum.

- Ma numesc John Thomas¹¹, și mă aflu aici pentru a vă satisface orice doleanță, rânji el.

- Înțeleg, îl privi ea superior. Văd că ești direct.

- Am descoperit că toate stăpânele mele de până acum preferau la rândul lor o abordare directă.

Sprâncenele ei se ridicară a mirare.

- Preferau o astfel de abordare?

- Așa mi s-a spus. În timp ce altele îmi spuneau că sunt de "neinstruit". Presupun că era un compliment.

- Interesant... La ce mă pot aștepta, dacă te voi angaja? spuse ea, sorbind o gură din pahar.

---

¹¹ John Thomas = denumire ironică, în regatul Marii Britanii, pentru organul sexual masculin. Termenul derivă de la personajul masculin cu același nume din romanul lui D.R. Lawrence, Amantul doamnei Chatterley, care-și denumea astfel propriul său organ. Cartea a devenit celebră prin procesul obscen intentat în anul 1950 editurii "Penguin Books" (editura care a tipărit-o). (n.r.)

- Am recomandări foarte bune. Dacă doriți, vi le pot arăta.

- Nu doresc, spuse ea, încruntându-se dezaprobator.

- Scuzăți-mă, *mademoiselle*. Unele doamne preferă bărbații care au scrisori cu bune recomandări.

- Scrisori?

- Da, *mademoiselle*, vi le pot arăta.

- În acest caz accept, John Thomas.

- Foarte bine, stăpână.

Introducând mâna în buzunarul hainei, scoase patru cutii de prezervative pe care le depuse ceremonios pe marginea patului.

- Nu cred că apreciez o asemenea obrăznicie, Thomas. Ți-am spus eu să le pui acolo?

- Să le iau de-acolo?

Un infinit moment de mulțumire se consumă.

- Voi trece cu vederea impertinența ta de acum, spuse Venus cu un ton plin de condescendență.

- Vă mulțumesc, stăpână. Nu se va mai întâmpla.

- Cer să fiu ascultată în casa mea!

Jack se strădui intens să nu zâmbească.

- Înțeleg, *mademoiselle*.

- Acum, dezbracă-te! Vreau să-ți alegem o livrea pe măsură.

- Doriți să mă dezbrac complet, *mademoiselle*? Unele doamne doreau să mă dezbrac de tot pentru a...

- Nu vreau să te mai aud de alte doamne. Da! Dezbracă-te complet. Cum altfel îți pot aprecia "măsura"?

Începu să se dezbrace leneș, lăsându-se relaxat în voia jocului, după atâtea zile de neliniști și îngrijorări dorind-o cu aceeași pasiune ca întotdeauna.

- Mmm... foarte frumos, murmură Venus privindu-l din cap până în picioare, zăbovind cu privirea asupra erecției impresionante. (Stătea politicoasă în fața ei, de parcă s-ar fi dezbrăcat dintotdeauna pentru ea. Venus simțea o

căldură familiară deja invadând-o la vederea virilității lui.) Recomandările tale sunt superbe, Thomas, spuse ea, încercând cu greu să-și păstreze un ton detașat.

Bău grăbită dintr-o singură înghițitură tot coniacul din pahar, simțindu-și dorința pulsând puternic în interior.

- Vă mulțumesc, stăpână. (Sfârcurile ei erau atât de tari, încât aproape-i putea simți mirosul corpului excitat.) Sunt fericit că sunteți mulțumită.

- Mai toarnă-mi un pahar, porunci ea, simțind nevoia să echilibreze balanța.

- Imediat, stăpână, spuse el după un moment de ezitare, plecând să aducă sticla de coniac, retrăgându-se cu o mică plecăciune.

Întinse paharul pentru a fi servită, iar el scoase dopul și-i turnă puțin.

- Mai mult, te rog.

Zvâcnirile dintre picioare i se intensificară simțind mirosul de colonie și căldura trupului lui încins.

- S-ar putea vărsa.

- Nu se va vărsa.

- S-ar putea totuși vărsa, și cum nu aveți haine pe dumneavoastră...

- Te asigur că nu se va întâmpla asta, Thomas.

- Nu aveți nevoie de un pahar plin, dacă vă voi da asta.

Aplecându-se repede, îi introduse dopul sticlei în vagin.

Ochii i se închiseră, fiind cuprinsă de o febră violentă. Degetele lui Jack îi împingeau adânc dopul, umplând-o. Exact la timp, cealaltă mână a lui Jack îi luă paharul din degetele tremurânde, așezându-l pe masă. Se aplecă pentru a-i săruta sfârcurile tari ale sânilor, plimbându-și moale limba în jurul lor, închizând gura și sugând încet până când vibrația trupului ei se armoniză cu cea din interiorul vaginului, unde degetele sale îi împingeau micul obiect.

- Ai nevoie de mai mult, nu-i așa? șopti el.

Degetele ei se încolăciră în părul lui creț, ridicându-i capul pentru a-l privi adânc în ochi.

- Nu vreau să mai aștept, șopti ea.

- *Mademoiselle* e cam grăbită. Majoritatea stăpânelor mele preferau o apropiere mai domoală.

- Fă cum ți-am poruncit!

Un mușchi îi zvâcni pe obraz. Nu suporta să i se poruncească, nici măcar în joacă.

- Sunteți cam nervoasă, *mademoiselle*, spuse el, scoțându-și degetele din vaginul ei fierbinte.

- Nu, Jack. ...!

Îi acoperi gura cu gura lui, presându-i umerii cu mâinile lui puternice, într-un sărut sălbatic și pasional, încât ea rămăsese pentru un moment mută. Iar când el se ridică, ea-și reaminti cât de mult obținea atunci când îi făcea pe plac.

- Dacă domnișoara s-ar abține să-mi poruncească pe acest ton, ne-am înțelege destul de bine, o privi el.

Violența vibrațiilor trupului ei o mai îmblânzi puțin.

- Iartă-mă! șopti Venus dintr-o răsufare.

- Cu siguranță, stăpână.

Privirea îi rămase fixată pe erecția lui, ce se ridica semeț prin părul pubian.

- Pot să te ating? îl întrebă.

Tonul ezitant al vocii ei îi întări și mai mult mădularul.

- Desigur. Mai târziu, o vei avea în întregime.

- Nu mă face să aștept prea mult, șopti ea, mângâindu-i încet penisul.

- Nu destul de mult, spuse el, apucându-i mâna și ridicând-o încet. Să vedem mai întâi dacă ești pregătită.

- Dar sunt pregătită...

Pulsația dintre picioare era atât de puternică, încât fiecare gest accentua mișcarea dopului din interiorul ei, ca un preludiv pentru fulminanta erecție a lui Jack.

- Mai așteaptă câteva minute... întotdeauna e mai bine... dacă ai răbdare.

Golind sticla de coniac în paharul ei de pe masă, îi depărtă coapsele, trecând încet gâtul sticlei peste labiile ei fremătânde. Înțelegând ce avea de gând, un fior intens o străbătu.

- Nu mișca! E de sticlă, o avertiză el, introducând gâtul sticlei în vaginul ei umed.

Un mic vârtej se porni în interiorul ei, în timp ce sticla dură o pătrundea încet. Un delir febril se transformă într-un țipăt, în timp ce plină, satisfăcută, tremura de dorință. Când gâtul sticlei atinse dopul, un al doilea țipăt se făcu auzit.

- Nu e chiar atât de adânc, șopti el. Nu cred că mă poți primi încă.

Ea nu răspunse, extazul care o învăluia făcând imposibilă articularea cuvintelor.

- Crezi că poți? Întrebă el, în timp ce mâna îi mișca înainte și înapoi sticla, împiedicând-o să se concentreze.

Nu simțea decât acea delirantă senzație.

Lipindu-și palma fierbinte de sânii ei, Jack își trecu degetele peste globurile pline, mișcându-le încet în jos, strângându-i apoi pe rând sfârcurile, parcă pentru a testa cât de pregătită este.

- Va trebui să-mi răspundeți, *mademoiselle*, altfel nu voi ști dacă veți mai avea nevoie de serviciile mele.

Venus îl privi ca prin ceață, încercând din răspuțeri să-i răspundă. În zadar însă, dorința era prea puternică pentru a putea vorbi. Ridicându-și mâinile, el o apucă de bărbie, fortând-o să-l privească.

- Mă vei putea primi?

- Da, daa...

- Ce drăguț din partea dumneavoastră, *mademoiselle*, zâmbi el.

Venus îi întoarse zâmbetul binevoitor, frumoasă și pregătită întru totul să-l primească. Poate prea pregătită, gândi el, întrebându-se dacă ea mai experimentase vreodată așa ceva.

- Te-a mai servit vreun valet astfel? o întrebă el.

Zâmbetul îi fusese prea binevoitor, gândi el brusc, dându-și seama că e posibil să nu fi fost primul care făcea asta. Tonul brusc al vocii sale o trezi la viață și, prin valurile dorinței, pofta sa de independență se aprinse.

- De ce aș face asta? murmură ea cu o voce calmă, privindu-l pe sub gene.

- Te-ai întors la viață, râse el încet. Vrei să îmi spui dacă ai mai făcut asta?

- Bineînțeles ca nu.

- Chiar trebuie să te forțez să-mi spui adevărul?

- Nu cred că ai îndrăzni.

- Aș putea totuși încerca.

- Ar fi interesant. Mă tem că va trebui să ajung mai întâi la orgasm.

- Sau poate că nu vei ajunge, spuse el încet, extrăgând sticla din vaginul ei adânc.

- Mă pot descurca și singură, spuse ea, întinzându-se după sticlă.

- Spune-mi acum despre servitorii tăi, ordonă el ajungând înaintea ei la sticlă și țintuind-o de pat.

- Sunt atât de mulți, replică ea, încât nu știu dacă mi-i pot aminti pe toți.

- Amintește-ți-i doar pe cei care ți-au tras-o.

- De ce aș face asta?

- Dacă vrei să ai un orgasm astă-seară, ar fi bine să te supui.

Aplecându-se, îi extrase și dopul din vagin apoi îl aruncă.

- Dintr-o dată ai devenit prea dominant...

- Răspunde-mi la întrebare.

- Nu știu dacă mai țin minte...

- Încearcă totuși.

- S-ar putea să nu-ți placă răspunsul.

- Vreau totuși să știu, spuse el, inspirând adânc și încercând să-și tempereze furia subită.

- Apoi voi avea ce-mi doresc?

El încuviință.

- Tu ești primul, John Thomas, tu, ciudatul meu valet!

- Ești o mincinoasă.

- Vroiai un răspuns.

- Nu este un răspuns satisfăcător.

- Fii serios, iubitul, ce vroiai să-ți spun? Dacă ți-aș fi spus că m-am culcat cu unii din servitorii mei, ai fi fost furios?

- Cu unii...? se încruntă el.

Ea dădu din umeri a resemnare, nedorind să-l convingă că experiențele sale sexuale nu incluseseră niciodată servitori.

- De ce să ne pierdem timpul cu aceste prostii și să nu petrecem o seară plăcută? zâmbi ea. Te doresc foarte mult, la fel de mult ca de obicei și, cu riscul de a te umfla iar în pene, află că ești singurul de până acum. Așa că, te rog, fă dragoste cu mine, își împreună ea mâinile într-o rugămintă. Hai, te rog, te rog...

- Singurul?

- Da, ești singurul, absolut. Consideră-te marea plăcere a vieții mele.

Ridicând mâna, îi cuprinse erecția și îl trase spre ea.

- Nu te mai întreb ce vrei, o tachină el, urcându-se peste ea.

- Câteodată ești greu de convins.

- Sunt doar gelos.

- Știi. Ți se pare un lucru bun sau rău să simțim asta?

- Lucrul bun e că suntem aici, împreună. Restul poate să se ducă naibii.

- Și eu gândesc la fel, șopti ea. Sărută-mă acum, dragul meu Jack, deoarece am nevoie de un orgasm și doar tu mă poți ajuta...

- Sunt al tău, spuse el fără ezitare, de această dată fără fricile și gândurile obișnuite.

- Îmi place cum ai spus-o, replică ea mângâindu-i bărbia.

- Și, în mod straniu, nu am mai simțit spaimă în suflet, replică el, rânjind.

- E cu siguranță un progres. Vorbind de asta, crezi că mai poți "înainta"?... spuse ea, încolăcindu-i șoldurile cu picioarele și lipindu-și gura de a lui, într-un sărut dulce. Înțelegeți ce vreau să spun...

El înțelesese, desigur.

- Cred că îmi va plăcea această slujbă, *mademoiselle*, șopti el trecându-și buzele peste ale ei.

- O să am grijă să ai mereu ceva de făcut, Thomas. Nu suport ca servitorii mei să stea degeaba.

- Sunt un bărbat foarte harnic, stăpână, replică el, strecurându-se în fierbințeala ei. Nu vă va părea rău dacă mă angajați.

Soarele se înălțase demult pe cer în momentul în care se treziră după o noapte albă. În cabină plutea un aer cald, prea fierbinte pentru acea dimineață târzie.

- Mi-e foame, mormăi Jack, rostogolindu-se pe spate și frecându-și ochii. (Ridicându-se în coate, o privi pe Venus care se întindea leneș.) Cred că am sărit peste cină aseară, spuse el, privind prin cabină. În bolul acela sunt struguri?

- Chem imediat bucătarul, mormăi Venus, încă adormită.

- Până vine bucătarul, voi mânca strugurii. (Aruncându-și picioarele peste marginea patului, se ridică, îndreptându-se spre masă.) Să îl chem eu? întrebă, urcându-se înapoi în pat, cu castronul cu struguri în brațe.

- Mai bine îl chem eu, răspunse ea. E cam temperamental...

- Și asculta doar de tine?

- Ceva de genul ăsta. Fratele meu se plângea mereu de el, însă eu am reușit să-l împac de fiecare dată.

- Hmm... (Așezat pe marginea patului, Jack o privi pătrunzător.) *Pariez* că relația ta cu bucătarul e mai strânsă decât cu fratele tău. Mă iei drept un idiot?

- De ce privesc bărbații mereu relațiile interumane doar din perspectiva sexului?

- Din același motiv pentru care femeile adoră să vorbească doar despre sentimentele lor.

- Dacă ai poftă de ceartă, nu voi mai chema bucătarul, iubitul.

- Mii de scuze pentru grosolănia mea, dragă. Cheamă bucătarul înainte să leșin, zâmbi el dezarmat. Am terminat strugurii, așa că fac tot ce vrei tu.

- Așa e mai bine, zâmbi ea. Nu mă confrunta cu realitatea așa devreme.

- Dar nu e devreme, dragă. Soarele e al naibii de aproape de mijlocul cerului. Stai să îți caut o rochie.

- Ești întotdeauna așa insistent?

Îl privea cum îi răscolea prin șifonier.

- Doar când mor de foame. Dacă îți aduci aminte, micul dejun ne-a fost servit la Castlereagh, doar la zece minute după ce ne-am trezit. Ah, uite, am găsit! exclamă el, întorcându-se cu o rochie. Alexander ar prefera să fii îmbrăcată.

- Cred că Alexander ar dori ca și tu să fii îmbrăcat.

- Atunci mă va vedea îmbrăcat.

Trăgându-și iute pantalonii, începu să se îmbrace.

- Pe viitor voi ține minte ca în cazul unei dispute să te țin flămând, remarcă Venus veselă, îmbrăcând o rochie albă.

- Și eu știu câteva lucruri care te pot îndupleca. Sunt anumite contexte în care și tu ești la fel de nerăbdătoare. Le-aș putea specula...

- Ai putea fi atât de crud? întrebă ea cu vocea amuzată.

- Depinde de cât de repede voi lua micul dejun, spuse el, rânjind. Mai avem încă o zi în care te pot face să te simți bine – asta bineînțeles dacă vei coopera.

- Nicio problemă în privința asta.

Deschizând ușa, ea strigă după bucătar.

Alexander era mult prea tânăr, gândi Jack în ciudat, când acesta apăru – pe lângă faptul că părea prea nerăbdător să-i satisfacă dorințele stăpânei sale. În plus, privirea aruncată marchizului era ca și cum acesta ar fi fost un intrus.

- Sper că nu te deranjează mâncarea grecească, îi spuse Venus, după ce bucătarul aprobase fiecare fel de mâncare pe care ea îl sugerase.

- Dimpotrivă. Aș dori totuși o cafea imediat.

Alexander replică ceva în limba sa natală cu o expresie dezaprobatoare. Venus îi răspunse cu un ton împăciuitoare, dar greaca învățată de Jack în școală îi era insuficientă pentru a-l ajuta să înțeleagă, deși era evident faptul că încerca să-l tempereze pe tânărul bărbat.

Cafeaua apăru însă imediat și, la vederea cornurilor cu miere și dulceață de lămâie, supărarea lui Jack dispăru ca prin farmec. Talentele culinare ale tânărului bucătar erau fantastice.

- Cred că am murit și am înviat, mormăi el cu gura plină, iar cafeaua... chiar dacă a otrăvit-o, este extraordinară. Voi muri fericit.

- Alex nu m-a mai văzut împreună cu vreun bărbat până acum.

- Era destul de evident. Credeam că mă va provoca la un duel pentru un loc în patul tău.

- Ai înțeles greșit, iubitele. Ne întâlnim doar când eu călătoresc.

- Pentru a citi împreună?

- Cum de ți-ai dat seama?

- Ce vârstă are, șaptesprezece, optsprezece ani?

- Optsprezece.

- Și tu câți ani ai?

- Știi deja asta!

- La fel o știe și el. Așa că înțelegeți, iubito, Alexander al tău nu știe cum să te abordeze în pat. E însă greu de crezut că va renunța la compania ta.

- Imposibil!

- Bine! Fie cum spui tu, însă nu am de gând să mă duelez cu el, așa că încearcă să-l ții sub control.

- Te înșeli oricum, astfel că nu va fi o problemă.

- Bine! Dă-mi puțin zahăr! spuse cu o voce calmă.

Jack îl privi cu atenție când acesta se întoarse. Bucătarul se purta însă cu atâta respect, încât Jack crezuse că Venus îi atrăsese atenția mai devreme. Oricum, tânărul grec o va avea înapoi destul de repede, gândi el înnegurat. Mai aveau doar o zi de petrecut împreună.

Jack ieși pe punte, a doua zi de dimineață, pentru a verifica dacă barca ce avea să-l ducă la țarm venise. La întoarcerea în cabină, peste câteva minute, marchizul înlemni la vederea unui vizitator. Mic de statură, cu părul cărunt, acesta îi sorbea nestingherit din ceașca de cafea, stând la masă cu Venus. Imaginea părea totuși neverosimilă, în decorul somptuos al cabinei.

- Jack, vino să ți-l prezint pe domnul Berty Wells, spuse ea calmă. Tocmai ne-am înțeles asupra unui acord financiar, continuă ea amabilă. Spune-i marchizului care-i motivul prezenței tale aici.

- Sunteți sigură, domnișoară? spuse acesta, lăsând ceașca jos.

Un tic nervos i se zbătea pe obraz.

- Te asigur că nu vei păți nimic, replică încurajator Venus.

- Nu va păți nimic? spuse Jack amenințător, închizând ușa fără a-și lua ochii de la el.

- Nu fii îngrijorat, iubito! Domnul Wells este destul de receptiv privind schimbarea angajatorului său, pentru o sumă destul de generoasă în schimb.

- Ce dracului se întâmplă? tună Jack interpunându-se între bărbat și Venus.

- V-am spus eu că șeful se va "zborși", dădu bărbatul speriat înapoi.

- Stai liniștit, Jack. Domnul Wells a fost trimis pentru a mă speria de către vărul tău.

- "Speriat" nu e chiar cuvântul potrivit, domnișoară.

- Lasă, domnule Wells, sunt sigură că marchizul de Redvers a înțeles scopul vizitei dumitale.

- Trebuia să o ucizi pe domnișoara Duras? întrebă Jack, privindu-l în ochi. Ar fi bine să nu mă minți!

- Dacă ar fi trebuit, înălțimea voastră, răspunse acesta înfricoșat. Mitchell mi-a zis că trebuie s-o dau gata!

"Ar fi trebuit să-mi dau seama", blestemă Jack în sinea lui. "Ticălosul de Trevor, desigur!"

- Tu ai tras în noi la Epsom?

- Nu, sefu', nu eu!

- Tot vărul meu e responsabil de asta?

- Nu știu sigur, însă eu am fost recomandat pentru treaba asta de un prieten care se ocupă tocmai cu așa ceva.

- Un tip masiv, cu părul gălbui?

- Se poate, șefu'. Nu vreau să-l înfund pe acest prieten al meu, așa că nu mai spun nimic.

- Ți-a spus cumva domnul Mitchell de ce dorește moartea domnișoarei Duras?

- Eu nu pun întrebări, șefu', e mai bine.

Jack era ușurat de faptul că Venus scăpase cu bine de planurile criminale ale vărului său.

- Ar trebui să ridici ancora chiar acum, spuse neăbdător să o vadă în siguranță. Mă ocup eu de el.

- Totul e în regulă, îi spuse Venus. Am trimis pe cineva la bancă pentru a-i plăti onorariul domnului Wells, și imediat după aceea vasul va ridica ancora.

- Eu mă voi ocupa de partea financiară. Trevor e problema mea, nu a ta.

Uimit de atitudinea ei, Jack se străduia cu greu să nu-l calce în picioare pe intrus. "Sau mai bine pe vărul meu", gândi el.

- Ce-ar fi să-l încredințăm pe domnul Wells echipajului meu, până ești gata de plecare? propuse calmă Venus.

- În regulă. Haide, Wells! spuse tăios marchizul. Îți poți primi banii și în altă parte.

Ticălosul fu încredințat oamenilor de pe punte, iar Jack se întoarse răvășit în cabină.

- Acum spune-mi ce dracului s-a întâmplat! tună el, privind-o pe Venus. Cum a intrat aici?

- Nici eu nu știu mai multe decât tine în privința asta. Era imposibil să intre aici. Cât privește ceea ce s-a întâmplat, am reușit să-mi iau pistolul în timp util, și câtă vreme și el îl avea pe al lui ațintit asupra mea, am ajuns la o înțelegere. Cu bărbații de teapa lui nu e prea greu de negociat. Ceea ce nu înțeleg este faptul că *eu* eram ținta. Nu ar fi mai profitabil pentru vărul tău dacă tu ai muri?

- Probabil că știe că m-aș întoarce din morți pentru a-l ucide, scrâșni Jack. Ceea ce și am de gând să fac, imediat ce voi ajunge la Londra. Iartă-mă că te-am băgat în povestea asta, spuse el încet. Trevor va plăti pentru asta, îți promit. Al naibii fel de a ne despărți!... zâmbi el amar.

- Ciudat, ca întreaga noastră relație, îl tachină Venus.

- Nu te-a prea afectat povestea asta. Omul era hotărât să te...

- De mici am fost învățați să ne ascundem frica, iar locurile periculoase în care am crescut ne-au ajutat foarte mult. Cred că Wells era mult mai înspăimântat decât mine când a văzut arma din mâna mea. Apropo, sunt o foarte bună țintașă.

- Continui să mă uimești. E ceva ce nu poți face?

- Eram cea mai netaientată la croșetat! Guvernanta era disperată din cauza mea.

- Însă poți foarte bine să negociezi cu asasinii. Asta pentru a nu mai spune cât îmi vei lipsi. Ce mă voi face fără tine?

- Îmi vei uita numele într-o săptămână?!

- Nu cred asta!

-Vino mai repede în Franta, și nu mă mai chinui cu această despărțire. Nu-mi plac despărțirile!

- Ar fi mai bine să plec, oftă el. Cu cât pleci mai degrabă, cu atât vei fi mai în siguranță. La revedere, iubito! spuse aplecându-se să o sărute. (Se aplecă să o sărute, atingerea delicată a buzelor ei dulci facându-l să simtă deja gustul amar al despărțirii.) Mă voi gândi la tine... la Castlereagh și Epsom...

- Și la cabana de la râu...

- Sigur nu vrei să mai rămâi? spuse el, privind-o îndurerat.

Ea își scutură energic capul, știind că Jack Fitz-James nu era omul în care să te încrezi, în ciuda lacrimilor care amenințau să-i inunde obrazul.

- Știi că trebuie să plec, spuse ea încet.

- Îți mulțumesc pentru... tot, șopti el mângâind-o.

Ea dădu din cap cu aceeași resemnare, neputând articula vreun sunet.

Cu o umbră de tristețe, el se întoarse și o sărută pentru ultima oară.

Ușa se închise cu un zgomot sec în urma lui, iar ea se prăbuși pe un scaun, cu picioarele moi, încercată de o tristețe nemaiîntâlnită. Sunetul pașilor lui, urcându-se în barcă, o urmări.

El plecase.

Cum avea să mai trăiască fără el?

CAPITOLUL 17

Trevor Mitchell se trezi brusc din somn, scăldat de sudori. Terorizat, ascultă sunetul unor pași urcând scările, conștient de faptul că nimeni nu cunoștea camera sa secretă din Chelsea. Nu putea fi decât un intrus, la această oră târzie, gândi el înspăimântat. Ridicându-se din pat, întinse mâna căutând pistolul încărcat de pe noptieră, când o lovitură puternică răsună în ușa. Broboane de sudoare i se adunară pe frunte și, cu mâna tremurândă, ridică arma în direcția zgomotului.

Cizma lui Jack mai izbi o dată, cu putere, în ușa masivă de stejar. Cu dinții încleștați, acesta lovi până ce balamalele începură să cedeze. Mânat de furie, nu mai avea decât un singur gând: să-l facă pe Trevor să plătească! O ultimă lovitură, și zăvorul ușii sări într-o ploaie de așchii de lemn.

O viziune terifiantă apăru în fața ochilor îngroziți ai lui Trevor, când Jack se năpusti plin de ură și dorință de răzbunare în cameră. Ignorând avertismentul găuit al acestuia și clinchetul metalic al pistolului, marchizul auzi o bubuitură și simți o arsură atingându-i tâmpla. Scuturându-și capul, de parcă ar fi alungat o muscă, era o secundă mai târziu peste Trevor, smulgându-i pistolul din mână și aruncându-l cu forță, încât arma lăsă o gaură în locul unde se izbi de perete. Apucându-l de gât, îl propti pe perete cu atâta furie necontrolabilă, încât strigătul său de groază umplu încăperea.

Respirația lui Jack era sacadată, după efortul depus pentru a pătrunde în cameră. Luptând pentru a frânge rezistența disperată a lui Trevor, el își încleștă până la urmă degetele în jurul prăzii sale, strângându-i puternic gâtul.

- Suntem doar noi doi acum, spuse el printre dinți, strângând din ce în ce mai tare, cu fiecare mușchi al corpului, încordat la maxim. Cum te simți acum, ticălosule... fără asasinii tăi plătiți... fără protecția lor?

Fața lui Trevor devenise albăstruie, iar ochii îi erau congestionați în orbite, în urma efortului de a respira.

Încercările zadarnice de a-l împinge pe Jack nu-i provocaseră acestuia decât mici zgârieturi.

- N-ar fi trebuit... să încerci să o ucizi, scrâșni Jack printre dinții încleștați ca ai unui lup în atac, privind nemilos în ochii plini de groază.

Lăsându-se cu toată puterea peste el, strânsoarea se înteeți asupra gâtului muribundului.

- Ea este... specială pentru mine!

Trevor cedă presiunii menghinei de oțel și, cu un icnet, corpul vlăguit se prăbuși fără viață.

"Nu te juca cu mine sau cu femeia pe care o iubesc!" își spuse cu brutalitate în gând, dându-i drumul la podea și privindu-l cu ură. În fierbințeala nebuniei sale, nu realizează pe deplin ce spusese, simțurile fiindu-i copleșite de o furie devastatoare. Privind surprins în jur, realizează, în sfârșit, unde se află. Camera sordidă, cu tapetul ei murdar, îl aduse la realitate, începând ușor să înțeleagă unde se afla.

Stătu un moment mirat de cruzimea sa de a ucide un om cu atâta sânge rece. Scutură însă energic din cap, alungându-și gândul, și observă șocat picături de sânge scurgându-se pe podea ca o ploaie purpurie. Atingându-și ușor fruntea cu mâna, descoperi o rană, și primele zvâcnituri ale durerii îl treziră complet.

Ștergându-și sângele de pe față, marchizul blestemă încet.

Un geamăt înfundat răsună în încăperea și, privind trupul inert al vărului său, observă cum pieptul i se mișca ușor. O dezamăgire scurtă îl cuprinse, dar care fu rapid înlocuită de ușurare.

La urma urmei, nu ucisese un om cu sânge rece, gândi el. Poate cândva va ajunge să simtă satisfacție făcând așa ceva.

Părăsi grăbit camera, îndreptându-se spre casa avocatului său. Dacă Trevor trăia, atunci trebuia să se asigure că va sta după gratii mult timp de acum înainte.

După o goană nebună, marchizul bătea la ușa lui Austin, până când servitorii se treziră și-i deschiseră. La câteva momente, Austin coborî și el scările surprins, legându-și în grabă halatul.

- Vreau să mă ajuți să transport un om în seara asta, spuse Jack.

- În seara asta?

Marchizul încuviință, și stropii de sânge săriră din nou pe jos.

- Dumnezeule, sângerezi! spuse Austin, strigând după menajera sa.

- Nu e nimic grav, mulțumesc oricum pentru grijă, spuse Jack, acceptând o batistă și presând-o pe rană.

- Hai la mine în birou, îl invită Austin. Adu cafea și spune-i menajerei să vină cu apă caldă și bandaje, ordonă el unui servitor. Pe aici, Jack.

Ascultă cu atenție povestirea marchizului.

- Vreau ca poliția să ajungă la apartamentul lui Trevor înainte ca el să-și revină. Trimite acum acest mesaj, ordonă el, deși mă îndoiesc că ticălosul o să-și revină prea curând. Restul poveștii poate aștepta!

În timp ce menajera lui Austin, îi bandaja rana, prietenul său plecă să dea ordinele necesare.

- Ar trebui să te vadă un doctor, îl sfătui Austin când se întoarse.

- De acord, de îndată ce vărul meu va fi arestat. *Va fi arestat*, nu-i așa?

- Nu va fi nicio problemă. Din câte se pare, a încercat să te ucidă.

- De fapt eu speram să fiu eu cel care îl ucide. Ticălosul a mai trimis un asasin pentru a o omorî pe Venus.

- E teafără? întrebă Austin îngrijorat.

- A reușit să-și amenințe atacatorul cu o armă, și apoi l-a convins să-și schimbe "angajatorul", zâmbi Jack.

- O femeie puternică, spuse Austin, ridicându-și sprâncenele a mirare.

- Foarte puternică! replică Jack privind ceasul. Trebuie să fi ajuns la Paris, de-acum, departe de intrigile lui Trevor. Apelează la toate sursele tale, Austin, nu mă interesează cum, dar îl vreau pe vărul meu plecat din țară cât mai curând. Îi voi păstra renta lunară nenorocitului, însă nu vreau să mai știu nimic de el. Trimite-l cât mai departe. Insula Van Diemen ar fi cea mai indicată.

- Stai liniștit, Trevor va părăsi imediat Anglia.

- Încă nu sunt sigur dacă nu trebuia să-l omor.

- Foarte bine ai făcut. E deja destul scandal în viața ta.

- Ce vrei să spui? îl privi Jack scrutător.

- Palmer-ii. Îți voi explica atunci când te vei simți mai bine.

- Toarnă-mi un coniac și spune-mi veștile proaste acum, dădu Jack din mână. Am de gând să dorm zile întregi, odată ce voi pleca de aici.

Luându-și câte un coniac, cei doi se lăsară înapoi pe scaune, și Austin îl puse la curent cu ultimele evenimente.

- Mă tem că lordul Palmer insistă să ajungem în instanță. Se pare că a crezut minciunile fiicei lui, și insistă că tu ești tatăl copilului.

- Nici nu m-am atins de ea.

- Din păcate, ea spune altceva și, cu reputația ta, vom avea ceva probleme în instanță.

- Palmer nu vrea să ajungem la o înțelegere?

- Are destui bani. Nu urmărește decât titlul tău.

- Ce urmează acum?

- Îmi voi trimite oamenii să-i descoasă pe servitorii lor. Să vedem ce vom afla cu privire la relațiile ei amoroase – cele care trebuie să existe, cu adevărat. De asemenea, voi continua discuțiile cu Palmer. Îl voi amenința cu numele tău, relațiile tale și riscurile de a pierde un proces, etcetera, etcetera...

- Se pare că vom ajunge până la urmă în instanță.

- Așa este. Îmi pare rău, aș fi vrut să am vești mai bune.

- Stai liniștit. Singura veste cu adevărat bună este că Venus se află în siguranță. Palmer nu mă va deranja prea mult, doar nu crezi că voi fi obligat să mă însor cu Sarah?

- Nu știu exact ce urmăresc ei. Symington nu vrea să dezvăluie nimic din planurile lor.

- Crezi că ar trebui să vorbesc eu însumi cu Sarah?

- Sub nicio formă! Evită orice contact cu ea. Totul ar putea să se întoarcă împotriva ta la proces.

- Nu crezi că aș putea să o intimidez?

- Din câte mi-ai povestit din acea noapte la han, nu cred.

Jack vru să se încrunte, însă durerea îi schimbă grimasa.

- Ai dreptate, nu poate fi intimidată. Dă-mi de știre imediat ce Trevor părăsește țara. Mă duc să dorm acum. Deși a fost o vacanță minunată, mă simt extenuat, zâmbi el slab.

- Te vei reîntâlni curând cu domnișoara Duras? Helen a plăcut-o foarte mult, iar eu nu pot să spun decât același lucru. E superbă și inteligentă, spre deosebire de celelalte combinații ale tale.

- I-am spus că voi merge în Paris, la curse, spuse el confuz.

Tonul lui era atât de echivoc, încât sprâncenele lui Austin se ridicară, întrebător:

- Și te vei duce?

- Probabil că nu, dădu el din umeri.

- Ea știe asta?

- Nu știu, repetă el gestul de mai devreme. Dumnezeule, simt cum îmi explodează capul!

- Du-te acasă, am eu grijă de Trevor.

- Fii sigur că munca îți va fi răsplătită.

- Nu te gânde la asta.

- Sunt norocos să am un prieten atât de bun, spuse Jack zâmbind. Din câte buclucuri m-ai scăpat până acum?

- De când eram la colegiu, la Eton?

- Ți-am salvat și eu pielea de câteva ori acolo, recunoaște!

Mult mai solid decât acesta, Jack îl salvase de multe ori pe firavul său prieten de la bătaie.

- Știu, și îți sunt recunoscător. Mai ții minte "ingineriile" noastre financiare, cu pariurile?

- Eram o echipă bună, chicoti Jack.

- Eram cei mai buni! Du-te acum! Arăți epuizat. Voi avea eu grijă de tot.

Bella se trezi târziu.

"Bine că s-a trezit", gândi Sarah nervoasă de atâta așteptare, intrând în dormitorul acesteia și închizând ușa în nasul menajerei care îi aducea obișnuita ciocolată caldă de dimineață.

- Credeam că nu te mai trezești! exclamă ea agitată.

- Trage, te rog, draperia, draga mea. Alice crede că dă cineva doi bani pe răsăritul soarelui, sărmana!

- Aștept de mult timp să vorbesc cu tine, spuse Sarah trăgând draperia. E aproape amiază!

- Lordul Courtenay a fost foarte "atent" cu mine. Nu m-a lăsat să plec decât foarte târziu.

- Soția sa îți va aprecia interesul. Umblă vorba că ar avea o relație cu lordul Simon. Nu vreau însă să vorbim despre asta. Am propriile mele probleme!

- Spune-i mătușii tale ce te apasă, draga mea, grăi ea, ridicându-se, în timp ce își aranja o suviță rebelă platinată peste ureche. Ce este atât de important, încât te face să tremuri de nervi, atât de devreme?

- Sunt mai gravidă decât v-am spus vouă și, din cauza faptului că marchizul tergiversează căsătoria, mă tem că va fi prea târziu.

Bella se prăbuși înapoi pe pat, oftând adânc.

- De ce nu mi-ai spus asta până acum?

- Deoarece nu voiam să aflu nimeni, de ce crezi? mormăi Sarah, stând la picioarele patului mătușii sale și privind-o îmbufnată. Credeam că *papa* va aranja căsătoria noastră imediat.

- Nu fii supărată, dragă, murmură Bella, în mintea ei deja făcând și desfăcând planuri. Rezolvăm noi într-un fel problema. Stai jos, îi indică ea un scaun, și vom vedea ce avem de făcut.

- Vincenzo a început și el să mă preseze, mormăi ea lăsându-se să cadă într-un scaun, într-o poziție cam nedemnă pentru o domnișoară.

- Bărbații nu sunt niciodată o problemă, dragă. Voi vorbi eu cu el, pentru a-l face să înțeleagă unde îi este locul.

- Spune că familia sa e la fel de bine situată ca a noastră. Tatăl lui e doctorul de curte al...

- Foarte importantă poziție! pufni ironică, Bella. Tatăl tău e un om mult mai imporant decât un doctoraș. Lasă-l în seama mea. Să ne întoarcem la lucruri serioase acum. În ce lună ești?

- Cred că într-a patra.

- Poate că ar fi mai bine să vorbesc cu tatăl tău, spuse Bella gânditoare, înțelegând că timpul era prea scurt.

- Nu face asta! Va țipa la mine și-mi va spune că i-am distrus numele și planurile, iar mama, ca de obicei, va plânge. Cu ce ne-ar ajuta asta? Nu-l *putem face* pe marchizul de Redvers să se căsătorească cu mine?

- Poate că ar trebui să vorbesc cu el.

- Vrei să faci asta? Știu că tu-l poți convinge.

- Unde mi-e ciocolata caldă? izbucni Bella, iritată de iminentul dezastru care bătea la ușă. Alice știe că trebuie să mi-o aducă în momentul în care mă trezesc.

Bella avea nevoie de o minte limpede pentru a analiza noile probleme, iar capul îi era încă încețoșat de șampania de aseară.

- Dacă vei rezolva această problemă, îți voi fi veșnic îndatorată, Bella, declară cu o voce plângăreață nepoata ei.

- Bine că ai apărut – într-un final! spuse aceasta sarcastic, la vederea servitoarei cu tava de ciocolată.

Sorbind o gură, se porni asupra ei cu o ploaie de reproșuri, până când aceasta izbucni în plâns. Dând-o afară din cameră, se tolăni din nou pe perne privindu-și nepoata cu atenție.

- Niciodată nu trebuie să-ți lași servitorii să-și facă de cap, draga mea. (Mai sorbi o gură și lăsă ceașca deoparte.) Marchizul va fi foarte greu de convins de către tatăl tău... mă întreb dacă nu ar fi mai bine să încercăm noi să-l convingem să coopereze...

În timp ce Jack dormea, epuizat din cauza oboselii și a rănii, iar cele două femei își concepeau planul final de a-l duce la altar, Venus se pregătea să-și înceapă prima zi de lucru la spitalul Montmartre.

Nu reușise să doarmă prea mult în acea noapte, gândurile ei fiind pline de imaginea lui Jack, în timp ce dorul arzător o trezise, atât de intens arzând-o, încât părăsise patul înainte de a răsări soarele, renunțând la orice perspectivă de a se odihni.

Deși avea propriul apartament în Paris, hotărâse să ia micul dejun acasă la părinții săi. Cu o seară înainte se eschivase să-i vadă, invocând oboseala drept scuză. Știa că va trebui să-i viziteze astăzi, însă fără a le dezvălui nimic despre motivul vacanței prelungite în Anglia. Nu

avea nici cea mai mică intenție de a discuta despre Jack cu ei.

Din fericire, celelalte rude ale sale nu erau acasă în acea dimineață, angrenați fiind în alte activități, așa că trebui să-și înfrunte numai părinții. Doar sora sa mai mică mai locuia cu ei, Caroline, dar și ea era plecată la curse. Fratele ei vitreg, Chris, era plecat în China, în timp ce Merimée, căsătorită și așteptând cel de-al doilea copil, era la țară. Avu parte de o primire călduroasă din partea servitorilor.

- În sfârșit v-ați întors, domnișoară Duras! exclamă Dumont, majordomul, radiind de bucurie.

- Vremea superbă din Anglia m-a reținut câteva zile în plus, replică ea. Ce face Yvette?

- Va alerga din nou, în curând. Doctorul i-a scos ghipsul săptămâna trecută.

Fetița familiei Dumont căzuse din copac și își rupsese piciorul, fiind tratată la clinica lui Venus.

- Ne bucurăm că v-ați întors, domnișoară, zâmbi și valetul luându-i mănușile și pălăria.

- Îți mulțumesc, Jean-Claude. S-a hotărât logodnica ta asupra datei nunții?

- Da, domnișoară, se înroși acesta. Ne-am hotărât să facem nunta în această vară.

- Felicitări, Jean-Claude! Știam că abia așteaptă, zâmbi ea.

- Tatăl dumneavoastră a spus că poate lucra aici.

- Atunci părinții mei sunt niște norocoși. Marie e cea mai bună croitoreasă pe care am întâlnit-o.

Venus avusese întotdeauna grijă de familiile servitorilor ei, aceștia iubind-o în schimb foarte mult. Cunoștea în detaliu ce se întâmpla în viața lor, în timp ce părinții ei o tachinau spunându-i că servitorii îi cunosc mai bine decât ei programul zilnic.

- Bucătarul a pregătit briose de ciocolată special pentru dumneavoastră, în onoarea reîntoarcerii, spuse Dumont, conducând-o în salon.

- Brioșele lui Gabriel merită un drum atât de lung până la Paris. Mă simt deja mult mai bine, zâmbi ea.

Melancolia i se mai topi, zărindu-și părinții la masa din salonul care dădea spre grădină.

- Draga mea! strigă Trixi ridicându-se într-un foșnet de mătase galbenă ca să-și îmbrățișeze fiica. Pasha, s-a întors fiica noastră! exclamă ea voioasă.

Pasha înconjură grăbit masa, întâmpinând-o fericit, cu un zâmbet larg.

- Se pare că peisajele din Anglia te-au fascinat efectiv, dacă te-au făcut să stai atât de mult timp departe de noi, o îmbrățișă el.

- Tatăl tău știe motivul, însă vrea să te necăjească puțin, spuse Trixi, zâmbind.

Având posibilitatea de a primi mesaje prin telegraf nu numai la birou, ci și acasă, Venus anticipase că zvonurile aventurii vor ajunge înaintea ei acasă.

- Am avut o vacanță superbă, spuse ea, zâmbind către ei în timp ce se așeza pe un scaun. Am terminat însă trândăveala și m-am întors la lucru.

- Vezi, Pasha, ți-am spus eu! E mult prea deșteaptă pentru a cădea în plasa unei idile.

- Credeam că-ți plac idilele, zâmbi Pasha soției sale.

Prima lor întâlnire, cu mult timp în urmă, fusese tot una neconvențională.

- Nu și în cazul fiicei mele. Și nu mă mai privi așa! În cazul ei e cu totul altceva.

- Ceea ce mama ta încearcă să-ți spună, este că alegerea ta e și alegerea noastră.

- Știu, papa, și îți mulțumesc pentru asta. Îmi pare bine să fiu din nou acasă. Ai aflat ce am cumpărat din Anglia?

Vasul fusese descărcat cu o zi înainte, imediat ce acostase.

- Da, iubito, am trimis toată încărcătura la spital în această dimineață. Munții de lăzi te așteaptă acolo.

- Este incredibil! spuse ea, aplecându-se entuziasmată. Am cumpărat atâtea instrumente noi, unele absolut fantastice! Va fi o oportunitate uriașă în tratamentul bolnavilor. Noile instrumente chirurgicale vor realiza o creștere evidentă a șanselor bolnavilor noștri. Și nu ai văzut încă noul bloc operator pe care l-am adus. Becurile sunt alimentate de baterii pe bază de zinc, deși funcționarea lor neîntreruptă e foarte costisitoare. Dar atunci când se efectuează operații... Spitalul nostru va fi cel mai bun din țară, se lăsă ea satisfăcută pe speteaza scaunului.

- Voi veni acolo cu tine după micul dejun, spuse tatăl ei. Se pare că ai descoperit o adevărată comoară ascunsă.

-Voi veni și eu împreună cu sora ta, interveni Trixi, imediat ce se întoarce de la curse. Mâine, însă, va trebui să vii cu noi acolo, declară mama sa. Caii tatălui tău se bat pentru primul loc la cursele de mâine.

Discuția luă o altă turnură, iar Venus fu informată despre activitățile rudelor sale, reușind să uite pentru câteva momente de bărbatul pe care-l lăsase în Anglia.

CAPITOLUL 18

Jack se trezi după-amiază târziu și primul lucru pe care-l auzi fu vocea nașei sale.

- Începusem să cred că ai o comoție cerebrală, spuse Peggy.

Uimit, se uită în jur, recunoscând vocea ei și camera în care se afla. Întorcându-se pe partea cealaltă, încet pentru a-și proteja rana, o zări așezată pe un scaun, lângă pat, cu un pahar în mână.

- E trecut de cinci. Ai dormit mai mult de douăzeci de ore. Ți-e foame?

- Bei cumva coniac? Mi-ar face bine un pahar.

- Nu ar fi mai înțelept să-ți întreb doctorul întâi?

- Chiar dacă l-ai întreba, nu ar îndrăzni să mă contrazică. Toarnă-mi jumătate de pahar, mormăi el.

Doctorul îl consultase și îi pansase rana, imediat ce Jack ajunsese acasă.

- Hmm! pufni Peggy ridicându-se. (Îl cunoștea totuși pe doctorul Litton și știa că Jack avea dreptate.) Ar trebui să mănânci întâi ceva, spuse ea de lângă măsuta cu băuturi.

- Mai târziu, prefer să mă "anesteziez" mai întâi.

- Am auzit că Trevor a vrut să te ucidă.

- Din fericire, nu a fost niciodată un țintaș bun.

Peggy umplu un pahar – mai mult de jumătate – și se îndreptă spre pat.

- Ești un bărbat puternic, spuse ea, întinzându-i paharul. Apropo, Austin ți-a trimis un bilet. L-am citit, deși valetul tău s-a luptat din răspuțeri, nepermițându-mi să-l citesc fără aprobarea ta.

- A fost o luptă nedreaptă, rânji Jack, luând paharul din mâna ei.

- Și eu am spus asta. Am făcut ce am dorit timp de șaptezeci de ani și nu era el omul care să mă oprească tocmai acum. Bea-l încet, să nu te amețești, îl avertiză ea, așezându-se. Dacă te interesează, Trevor e în drum spre Van Diemen, spune Austin, împreună cu o sumă considerabilă de bani, care-i va permite să trăiască pe picior mare de acum încolo. Asta dacă are pe ce să-i cheltuie acolo.

- Ai aflat și faptul că Trevor angajase asasini pentru a o ucide pe Venus?

- Merita să fie ucis pentru asta! Ești prea generos, și probabil vei regreta că nu ai scăpat definitiv de el. Nu sunt sigură că va rămâne acolo, din câte îl cunosc eu.

- Cel puțin va fi plecat pentru o vreme, oftă Jack ușurat, propriul creier avertizându-l asupra faptului că Trevor, probabil, se va întoarce cândva.

- Să sperăm că pentru totdeauna... Spune-mi, însă, e adevărat ce am auzit despre căsătoria ta cu puștoaica Palmer?

Jack aproape că se îneacă cu coniacul pe care îl sorbea.

- Iisus, Peggy, avertizează-mă înainte de a mă șoca!

- Este adevărat sau nu?

- Bineînțeles că nu!

- Asta i-am spus și eu lui Addie Bucham, care s-a jurat că a văzut contractul prenuptial, cu ochii ei.

- E o neînțelegere!

- Ca atunci când ai pățit-o cu cei din familia Paget sau Wadington?

- Da!

- Însă familia Palmer nu se va lăsa cumpărată.

- Nu e chiar așa, iar Austin mi-a confirmat.

- Ticălosul de Palmer vrea altceva, nu banii tăi. Titlul tău i-ar curăța numele de izul de bere proverbial, știi asta?

- Se înșală amarnic, însă. Cu toate astea, va trebui să mă confrunt în tribunal cu el.

- Te va costa ceva...

- Un preț pe care sunt dispus să îl plătesc fericit, decât să mă însor cu fiică-sa.

- Ai cumva alte planuri de căsătorie? Îl privi ea pieziș.

- Îți pierzi timpul cu aceste întrebări, Peggy. Venus, ca și mine, nu dorește să se căsătorească. Ți-am spus de la început să nu faci pe peștoarea.

- Nu poți învinui o bătrânică pentru că încearcă să-și facă cea mai apropiată rudă fericită, suspină ea teatral.

- Uite cum stau lucrurile, Peggy, sunt dispus să te las în pace, însă încearcă o altă variantă de căsătorie, chicoti el.

- Însă mie îmi plăcea Venus, replică ea.

- Păcat, atunci, că nu te poți căsători cu ea!

Tăcerea ei fu încă un motiv de îngrijorare pentru Jack.

- Nu te mai băga în viața mea, Peggy, te previn!

- Am făcut eu asta vreodată? i-o întoarse ea pe un ton inocent.

- De cel puțin zece mii de ori, însă te previn, Peggy, nu și de data asta, vorbesc serios!

- Cum dorești tu, dragule, replică ea dulce.

- Când te aud spunând asta, mă îngrijorez și mai tare. Acum însă nu ai cum să mă dirijezi.

- Ai desigur, dreptate!

- Chiar *am* dreptate!

- Bine, dragul meu!

Ultimile cuvinte sunaseră, însă, ca un avertisment clar. Va trebui să vorbească urgent cu Austin și chiar cu toți servitorii casei pentru a-i preveni să nu facă vreun comision în numele lui, dacă ea-i roagă. Chiar și așa, nașa sa era un pericol public, la care trebuia să fie foarte atent.

Toată săptămâna care urmă, Jack fu prins în activități "specifice" burlacilor suferinzi de îndoială.

Negă cu seninătate zvonurile privind iminenta sa căsătorie cu Venus sau Sarah Palmer, refuză invitațiile mondene, petrecându-și majoritatea timpului prin bordeluri. Cel mai mult îi plăcea la madame Robuchon, unde de regulă putea fi găsit după ce părăsea jocurile de cărți de la Brookes, și deși descoperi că nu mai putea dormi ca înainte, sta la taclale pe una din canapelele de mătase roz ale lui Lucy, întâmpinându-i cu saluturi grațioase pe cei ce-și căutau plăcerile în acel lăcaș, ziua în amiaza mare.

După prima noapte la Lucy, când își alungase curtezana favorită după doar câteva sărutări, toată lumea înțeleșese că nu se afla acolo pentru femei. Locul era un mic paradis în care putea scăpa de întrebările celor care erau prea curioși – sau de propriile lui întrebări.

Imaginea lui Venus se estompa încet în memoria lui, după o săptămână de băutură. Ned venea din când în când pentru a-i ține companie, iar Austin îi dădu de urmă trimitându-i hârtii de semnat, în vederea procesului. Nu căuta compania nimănui, vroia doar să se cufunde în uitare. Lucy, de vârstă mijlocie și ocrotindu-l cu o grijă maternă, avea grijă de el, dându-i să mănânce, certându-l când nu vroia, invitându-l în apartamentele ei pentru a dormi, atunci când rămânea peste noapte.

Spre sfârșitul săptămânii, într-una din serile când nu mai găsisese drumul înapoi spre reședința Redvers, se trezi pe un fotoliu, în camera de zi a lui Lucy. Nebărbierit și iritat, se aplecă după sticla de coniac de pe masă. Așezată la biroul ei, Lucy îl privi îngrijorată. "Ar trebui să-i chem servitorii pentru a-l duce acasă", gândi ea.

- Nu crezi că ai "clocit" prea mult timp într-un loc? îl întrebă ea.

- Nu am "clocit", mormăi Jack, ridicând spre ea sticla în semn de salut. Sunt doar al naibii de plictisit.

- Probabil că va trebui să schimbi decorul.

- Mă dai afară, Lucy? După atâția ani de prietenie? îi oferi el unul din zâmbetele sale de mare cuceritor.

- Du-te la țară, respiră niște aer proaspăt și scapă de ceea ce te preocupă!

- Nu e o idee prea bună, dădu el energic din cap. Abia am fost împreună acolo!

- Dacă duci dorul unei femei, să știi că nu o vei găsi în interiorul sticlei!

- Poate că nu vreau să o găsesc!

- Ești sigur?

- Asta e o întrebare grea! spuse el, ridicând sticla și luând o gură zdravă.

Reacția lui Jack la gândul unei relații serioase nu era ceva nou pentru Lucy. Văzuse de multe ori această imagine la tinerii burlaci care-i călcau pragul, dar să bei încontinuu, timp de zile întregi, nu era soluția cea mai fericită.

- De ce nu te duci la pescuit? Îi sugeră ea.

Toată lumea știa că era înnebunit după acest sport.

- Nu pot. Și acolo am fost împreună.

- După cum se pare, va trebui să-ți construiești niște case noi.

- Bună idee... mormăi el.

- Vrei să-ți chem trăsura să te ducă acasă?

- Ne cunoaștem de ceva timp, nu? o întrebă Jack absent, ignorându-i întrebarea.

Ea aprobă în tăcere.

- Și am cheltuit o grămadă de bani aici.

- Ai fost întotdeauna cel mai generos client al meu.

- Atunci, spune-mi tu, Lucy, ce se întâmplă cu mine?

Nu mai pot să ating o altă femeie!

- Vrei să fiu sinceră, sau amabilă?

Ochii i se închiseră și pentru o clipă Lucy crezu că adormise.

- Nu știu dacă *vreau* să cunosc adevărul, spuse în șoaptă, privind-o atât de direct încât ea se sperie.

- Oricum ți-l voi spune, pentru că ceea ce faci tu acum se numește sinucidere și, sinceră să fiu, e păcat...

- Nu! spuse el ridicându-și mâna, brusc.

- Du-te și găsește-o, spune-i că o iubești, însoară-te cu ea și întemeiază-ți o familie. Vei avea astfel cu cine să te duci la pescuit, iar eu voi scăpa de tine, de aici.

- Nu ești foarte drăguță spunându-mi asta.

- Au fost destule momente frumoase între noi în ultimii zece ani. E vremea acum să găsești altceva mai bun de făcut.

- Bun sfat, n-am ce zice, spuse cu o voce tărăgănată.

- Îmi vei mulțumi într-o zi pentru asta, replică ea, apăsând butonul soneriei.

- Mă dai afară?

Instantaneu, ușa se deschise și un bărbat enorm intră în cameră. După cum arăta, putea face față unui întreg regiment.

- Nu, te trimit la nuntă.

- La care dintre ele? rânji marchizul.

- Nu la cea din familia Palmer, cu siguranță. Oricum, i-am interzis accesul lordului Palmer. Omul e abject până în măduva oaselor.

- Așa se pare. Și foarte lacom.

- Aștept să îmi trimitți o invitație la nuntă, zâmbi Lucy. Deși, nu-ți face probleme, nu voi veni. Fetele, însă, vor fi încântate să o vadă.

- Mai ușor, Lucy, o temperă el. Nici măcar nu știu ce zi e azi!

- Sully îți va spune, în drum spre casă. Nu pleca până nu te asiguri că intră în casă! îi ordonă ea acestuia.

- Ți-e teamă că voi intra în următorul bordel?

- Mai transmite-i valetului marchizului Redvers că stăpânul său se pregătește de însurătoare, se întoarse ea spre garda sa de corp.

Ea și valetul lui Jack, Maurice, erau vechi prieteni după atâția ani de escortă, în care-și dăduseră împreună concursul pentru ca Jack să ajungă cu bine acasă.

- Ce te face să crezi că îți voi urma sfatul? Pot sta și singur în picioare, Sully! îl împinse marchizul pe acesta. Și oricum, ea nu dorește să se mărite, adăugă aplecându-se grațios în fața ei. Așa că nu fi atât de sigură că îți vei primi invitația.

- Dacă m-ar fi preocupat pariurile, ceea ce nu e cazul, aș fi pariat pe tot ce am că doamna va fi de acord.

- Trebuie să o întreb însă, mai întâi.

- Atunci pleacă repede de aici și întreab-o.

- Ești cumva mama mea?

- N-ar fi fost exclus, dacă tatăl tău nu ar fi fost o asemenea brută ticăloasă. Din fericire, sângele lui nu curge prin venele tale...

- Îți mulțumesc pentru încurajare, și să știi că ai fi fost o mamă mult mai bună decât cea pe care am avut-o.

- Îți mulțumesc, dragul meu. Și să nu uiți, îți aștept invitația! Să fie dintr-acelea mari, cu chenar aurit.

Pentru prima oară, după o săptămână, Jack izbucni în râs.

- Bine, Maurice se va ocupa de asta. Apropo, chiar nu am nevoie de Sully, pot să ajung singur acasă, spuse el, ieșind.

Ea însă făcu un semn scurt din cap bodyguard-ului, și solidul bărbat îl urmă imediat.

- Aveți un vizitator în bibliotecă, spuse Maurice, imediat după ce Sully îi livră mesajul stăpânei sale. I-am spus că nu sunteți acasă și nici nu știu când vă întoarceți, însă nu a vrut sub nicio formă să plece. V-am trimis un bilet la madame Robuchon, pentru a vă informa, domnule. Ați dori să faceți o baie și să vă schimbați mai întâi? Pot să fiu primul care vă felicită pentru vestea cea bună?

- Nu! spuse marchizul, dând enervat din mână. Cred că ți-am rătăcit pe undeva biletul. Cine este acel bărbat, și ce dorește?

Orice urmă de amețală îi dispăruse din voce. Jack era un băutor de forță.

- Un vizitator aducător de noroc pentru dumneavoastră, domnule, căci are de-a face cu tânara Sarah Palmer. Este profesorul de dans al acesteia, spuse Maurice, ridicându-și insinuant sprâncenele. Informațiile sale vă vor bucura, cu siguranță.

- Adu cafea în bibliotecă! Voi merge chiar acum să vorbesc cu el.

- Prea bine, domnule. Dacă va fi nevoie, să îl chem pe domnul Watts?

Sprâncenele lui Jack se ridicară a mirare la auzul numelui avocatului său.

- Sunt chiar atât de bune veștile?

- Cred că dezvoltările sale vor fi foarte îmbucurătoare, domnule.

- Cum îl cheamă? întrebă Jack, pornind către bibliotecă.

- Domnul Vincenzo Dossi, spuse Maurice, încercând să țină pasul cu marchizul.

- Și o cunoaște pe Sarah?

- Cât se poate de intim, domnule.

Un zâmbet înflori pe buzele lui Jack.

- Nu mai spune...

- E foarte nerăbdător să vă mărturisească acest lucru, domnule.

- Ce vrea, bani?

- Cred că este îndrăgostit, domnule.

Râsul lui Jack umplu tot holul.

- Sărmanul... spuse deschizând ușa.

Vincenzo sări în picioare, privindu-l cu un aer agresiv. Ochii îi fierbeau de furie.

- În primul rând îți mulțumesc că ai venit, spuse Jack amabil.

Moralul îi crescuse simțitor după discuția cu Maurice.

- Nu am venit pentru dumneavoastră!

- Înțeleg. la loc, te rog. Maurice ne va aduce cafeaua. Spune-mi ce dorești, rosti Jack, indicându-i să se așeze pe un scaun de lângă fereastră.

- Nu vreau nimic de la dumneavoastră! spuse acesta furios și indignat că fusese luat drept șantajist.

- Să reformulez, atunci. Cu ce te pot ajuta? Și n-ar strica să te așezi. Până când nu-mi beau cafeaua, nu mă pot concentra.

- Nu o poți avea, e a mea! proclamă Vincenzo, trântindu-se pe scaun, cu o expresie încruntată întipărită pe fața lui frumoasă.

- Lămurește-mă puțin. Despre cine este vorba? Folosește numele! Nu vreau să înțeleg greșit... ceva atât

de important... gândi Jack, fericit de această întorsătură a lucrurilor.

- Vorbesc despre Sarah Palmer. Nu te poți căsători cu ea! Îmi poartă copilul în pânțece.

- Ești sigur?

- Foarte sigur! Cu toate acestea, ea intenționează ca fiul meu să vă poarte titlul.

- Îți sunt extrem de recunoscător pentru această informație. Vei putea să repeți asta într-o instanță de judecată?

- Va împiedica asta căsătoria?

- Desigur!

- Atunci o voi face! (Suspiniul de ușurare a lui Jack fu evident.) Pentru că doresc să mă căsătoresc cu ea.

- Sarah ce crede în legătură cu asta? Întrebă Jack diplomatic, deși mai mult ca sigur cunoștea răspunsul.

- Spune că mă iubește, replică tânărul. (Tonul i se înăsprî imediat.) Familia ei, în schimb, nu vrea să audă de...

Maurice intră cu o tavă plină de cești, întrerupându-l.

- Maurice mi-a spus că ești profesor de dans, reluă Jack amabil conversația, odată ce valetul ieși.

- Este o meserie onorabilă, afirmă Vincenzo sfidător. Familia mea este una respectabilă, la fel de nobilă ca cea a lui Sarah.

- Bănuiesc că lordul Palmer nu este de acord cu acest lucru.

- Nu am vorbit cu el încă, dar Sarah mi-a spus că nu urmărește decât o căsătorie bănoasă și titlul de marchiză pentru fiica lui. Mi-a mai spus că pot fi în continuare amantul ei, odată ce vă veți căsători.

- Da? Întrebă marchizul cu un ton periculos de calm.

- Am avertizat-o că voi refuza!

- Și nu și-a schimbat punctul de vedere?

- Nu știu, spuse, acesta necăjit. Singurul ei vis este de a se îmbogăți.

Cântărind rapid în minte costurile unui proces și o eventuală compensație financiară pentru Palmer, Jack hotărî că Vincenzo reprezenta un mod mult mai avantajos de a-și investi banii.

- Crezi că Sarah va fi interesată de o căsătorie cu tine, în cazul în care îți voi oferi un venit de... să zicem zece mii pe an?

Vincenzo aproape că scăpă din mână ceașca de cafea. Inspirând adânc pentru a-și reveni, îl privi uimit.

- Zece mii *de lire*, domnul meu?

- Da. Dacă mi-o vei lua de pe cap, aș fi nu recunoscător, ci chiar foarte fericit...

- Îi voi propune, desigur, dar ea este puternic influențată de către familie, și mai ales de mătușa ei, lady Tallien.

Jack știa foarte bine că averea lui era mult mai tentantă pentru Bella, decât o sumă de zece mii de lire pe an.

- Dacă îi vei spune lui Sarah de noul tău venit, și mai ales dacă ea te iubește cu adevărat, s-ar putea răzgândi, spuse el. În plus, aș fi fericit să vă ofer ca dar de nuntă vila mea din Florența.

Ochii lui Vincenzo se umplură de lacrimi la auzul ofertei. Jack îi înțelegea în întregime emoțiile. Și el mai avea puțin și plângea de bucurie.

- Generozitatea dumneavoastră este copleșitoare, *my lord*.

- Sunt doar egoist. Să nu crezi că aș fi fost atât de generos, fără a avea propriile motive.

- Îi voi cere mâna lui Sarah chiar în această după-amiază, când ne întâlnim.

- Îți doresc succes!

- Chiar dacă mă va refuza, tot voi depune mărturie pentru dumneavoastră la tribunal. Și eu sunt egoist, zâmbi Vincenzo.

- Dă-mi de știre imediat ce afli răspunsul, replică Jack. Banii îți vor sta la dispoziție în orice moment, iar actele

de proprietate pentru vilă vor fi semnate imediat după căsătorie.

- Mă și văd în fața altarului! exclamă Vincenzo, ridicându-se de pe scaun cu o săritură și aplecându-se în fața lui Jack. Mi-ați dat speranțe noi...

- Înțeleg, replică Jack, înclinându-se și el politicos. Simt că povara de pe umeri mi se va ușura.

- Bănuiesc că nu ați fost niciodată îndrăgostit, exclamă Vincenzo, fericit. Vă dă senzația că viața merită trăită, continuă el cu ochii strălucindu-i.

- Sau te poate face să te simți mizerabil...

- Văd că știți... însă de acum înainte, nu mă voi mai simți mizerabil. Cu voia Domnului, vreau să plec împreună cu Sarah și copilul meu, cât mai departe de aici.

"Cu voia lui Palmer, mai degrabă", gândi Jack când tânărul entuziasmat plecă. Cu Dumnezeu ar fi fost mult mai simplu...

La scurt timp după ce tânărul plecase, plutind pe norul său de fericire, Maurice îi aduse vestea unui nou vizitator.

- Sunteți acasă, domnule? întrebă acesta.

În tonul său calm se citea dezaprobarea.

- Ce vrei să spui, Maurice?

- Vă caută lady Tallien, domnule. La fel de arogantă ca de obicei. Să-i spun să plece?

- Dimpotrivă, îmi face o deosebită plăcere să o văd! Vincenzo mi-a garantat că va depune mărturie în instanță.

- Foarte bine, domnule, spuse Maurice, îngăduindu-și un zâmbet scurt.

- Condu-o aici, însă ai grijă să eliberezi culoarele. Presimt că nu va sta mult, și ne va părăsi într-un mod foarte zgomotos.

- Văd că încă mai ai valetul acesta obraznic – pufni Bella, intrând indignată în cameră. Eu l-aș fi concediat de mult – continuă, de parcă Maurice ar fi fost invizibil, nu la câțiva pași de ea.

- Te poți retrage, Maurice, murmură Jack privindu-l cum iese închizând ușa. Te-ai trezit devreme în această dimineață, își întoarce el privirea către ea.

Se ridicase în picioare atunci când ea intrase, însă în mod deliberat nu o invită să ia loc.

- De vreme ce nu ai trecut o săptămână pe acasă, m-am gândit să profit de ocazie, replică ea, aruncând o privire plină de gelozie hainelor lui de seară. Să presupun că ți-ai mutat garderoba la Madame Robuchon?

- M-ai spionat cumva? Și ca să-ți răspund la întrebare, da, mi-am mutat garderoba acolo! La fel ca soțul tău, de altfel.

- Nu am chef de ceartă, Jack. Am încercat să dau de tine toată săptămâna pentru a rezolva problemele noastre. Nu mi-ai răspuns la scrisori.

- Din motive evidente, Lucy nu mi-a dat scrisorile tale.

- Să înțeleg că știe să citească? replică ea ironic.

- E foarte cultă, dacă te interesează. Poezia greacă o fascinează.

- Ce interesant, murmură ea sarcastic. O târfă educată...

- Spre deosebire de târfele needucate din aristocrație, care nu știu să lege două vorbe.

- Tu știi asta cel mai bine.

- Așa este. Și-acum treci, te rog, la subiect. Nu am dormit bine săptămâna asta și sunt destul de nervos.

- Ți-e dor de ultima ta cucerire?

- Oricum nu ți-aș spune ție asta. Zi-mi ce vrei, și îți doresc de pe acum o zi bună.

- Niciodată nu ai fost atât de bătăran, șopti ea.
- Prezențele feminine nu mi se mai par atât de încântătoare, replică el.
- Probabil fiindcă trebuie să te însori.
- Nu știam că ești atât de amuzantă.
- Bineînțeles că sunt, ceea ce îmi amintește scopul vizitei mele aici. Am venit pentru a discuta despre căsătoria ta cu Sarah.
- De ce ai venit personal, Bella? Nu vrei să-i lași pe avocați să-și câștige și ei o pâine?
- Am venit pentru a exercita niște... presiuni, să zicem, din partea nepoatei mele.
- Înțeleg, replică el calm. Ce se întâmplă dacă nu cedez presiunilor ei?
- Atunci va trebui să fac public faptul că ai un copil din flori cu Lily Darlington. Asta va dăruia, cu siguranță, pe viață planurile ei de a avea o căsătorie. După spectacolul oferit la primul ei bal, lumea va crede totul!
- E o lovitură murdară, Bella! Ai fi în stare să-i distrugi viața cu atâta seninătate?
- Mai corect spus, tu i-o vei distruge, dădu ea teatral din cap. Haide, Jack, își îndulci ea vocea, tot va trebui să te însori într-o zi! Sarah va fi o soție minunată. În plus, sărmana fată este îndrăgostită nebunește de tine.
- Nu numai de mine, din câte am auzit.
- Nu-mi dau seama ce vrei să spui, replică ea.
- "Niciun mușchi nu i s-a mișcat pe față", gândi Jack, admirându-i sângele rece.
- Vreau să spun că are un amant, anunță el calm.
- Imposibil!
- Cineva a lăsat-o gravidă, iar acela nu am fost eu.
- Ea s-a jurat că tu ai fost acela.
- Nu ai fost niciodată sinceră, Bella, de aceea presupun că ești părtașă la minciunile ei, oftă el ușor. Chiar ai crezut că mă vei păcăli cu planul tău?
- Nările ei fremătară. Toate visele de izbândă îi erau în mare pericol.

- Te previn, Palmer te va târî în instanță.

- Nu prea cred.

- Atunci te înșeli! izbucni ea, căci chiar asta se va întâmpla.

- Ai auzit cumva de un tânăr Vincenzo Dossi? o întrebă el.

- Nu, niciodată, spuse Bella cu o voce rece.

Ochii însă i se goliseră.

- Atunci înseamnă că Sarah are secrete față de tine. Deși mă cam îndoiesc de asta, din moment ce te afli aici în rolul mesagerului ei. Tânărul Vincenzo mi-a spus că el este tatăl copilului lui Sarah.

- Va trebui să dovedești asta!

- Vincenzo tocmai a plecat de aici, spuse el simțindu-se aproape vinovat de atâta plăcere care-l invadea, văzându-i privirea perplexă.

- Nu te cred!

- Ai face bine să mă crezi. Apropo, tocmai mi-a spus că vrea să depună mărturie în instanță că el este tatăl copilului.

- L-ai mituit! îl acuză ea.

- Dimpotriwa, el și-a oferit voluntar serviciile. Se pare că nu dorește să-și vadă iubita măritată cu mine.

- Javra dracului! izbucni ea.

Jack nu o mai văzuse niciodată atât de furioasă. Nu-i venea să-și creadă ochilor.

- M-aș fi luptat oricum cu voi în instanță, până când aș fi câștigat. Spune-i lui Palmer că poate să-l privească pe Vincenzo ca pe viitorul ginere.

- Ticălosule! Nemernic arogant! Știai de la început toate acestea!

- Mi-am permis doar puțină distracție, spuse el, înfrânându-și cu greu un zâmbet. Îți doresc o zi minunată, draga mea. Cel puțin la fel de minunată ca a mea, completă el, aplecându-se ironic spre ea și ieșind din cameră.

Simțea cum lumea devenise dintr-o dată roz. Austin va fi încântat să audă că procesul se va scurta simțitor. Era mai presus de toate fericit de faptul că își recăpătase vechea viață înapoi. Pentru prima oară, în acea săptămână, nu simțea nevoia să bea. Făcu o baie, apoi mâncă, după care își citi corespondența, în așteptarea lui Austin. Când acesta veni, își expedie dintr-un gest servitorii, invitându-l să se așeze.

- Te-a înștiințat Maurice de veștile bune? Bei o cafea? Întrebă el.

- Da, la ambele întrebări, zâmbi Austin așezându-se. Vreau însă mai multe detalii.

Când Jack termină de relatat conversația sa cu Vincenzo, Austin se rezemă de spătarul scaunului, concluzionând:

- Bravo, ai scăpat de o groază de cheltuieli. Symington nu s-ar fi mulțumit niciodată cu atât de puțin, așa că ai scăpat ieftin cu Vincenzo.

- Ar trebui să ne preocupe siguranța lui Vincenzo? Întrebă Jack. Cu toate intrigile lui Trevor din ultima vreme...

- Poate că ar fi mai bine să-i găsim o altă locuință, în eventualitatea că va fi nevoit să depună mărturie. Deși mă îndoiesc că, la experiența lui, Symington va continua procesul. Ar mai exista și posibilitatea ca tânărul să fugă cu Sarah.

- N-aș fi atât de sigur de asta. Dă-mi totuși de știre despre mersul evenimentelor. Eu plec acasă, la Castlereagh.

- Ai încetat să te mai sinucizi cu băutura?

- Ar fi bine, rânji el. Cu Trevor alături...

- Ai nevoie de un urmaș, Jack... pentru orice eventualitate.

- E o idee bună!

- De ce nu pleci la Paris să o ceri de soție?

- Pentru că nu știu dacă vreau asta. Nici ea nu dorește, te asigur.

CAPITOLUL 19

Ziua fusese un triumf. Caii familiei Duras câștigaseră toate cursele de la Longchamps din acea după-amiază, și acum membrii familiei și prietenii apropiați sărbătoreau victoriile în grădina conacului.

Venus nu avea chef de petrecere, privindu-i singură din casă, prin ușile glisante ale terasei. Era prietenă cu toți invitații și de obicei era în mijlocul petrecerii, discutând și comentând cursele.

Dar acum atmosfera animată de afară nu o atrăgea prea tare, după cum nici cursele nu o fascinaseră ca de obicei. Nici chiar munca de la spital – cu toate noile echipamente despachetate și instalate – nu reușise să o scoată din această stare. Unul dintre doctori se declarase de-a dreptul îngrijorat de apatia ei, recomandându-i mai multă odihnă.

Nu oboseala era însă cauza lipsei ei de interes, la spital sau la curse. Dormea chiar mai mult decât de obicei, băgându-se devreme în pat și trezindu-se târziu după o noapte agitată, în care îl visa invariabil pe Jack.

Firea ei realistă o împiedica să admită că suferea din dragoste. Nu ar fi ajutat-o oricum, cu nimic, dacă recunoștea că era îndrăgostită de un bărbat ca Jack. Un om ca el disprețuia constanța femeilor față de un bărbat, noțiunea de iubire și dragoste fiindu-i total străine. Ar fi trebuit să fie prea naivă ca să-și închipuie că scurta lor întâlnire i-ar fi putut schimba radical felul de a fi.

Imaginea mamei sale venind din grădină spre casă îi întrerupsese meditațiile. Venea, fără îndoială, pentru a o chema afară, gândi ea, știind că absența ei fusese prea îndelungată pentru a nu stârni bănuieli. Ridicându-se în picioare, se privi în oglinda aurită așezată deasupra sofalei, forțându-și buzele să zâmbească. Rezultatul fu o

grimasă atât de caraghioasă încât, fără să vrea, izbucni în râs.

- Se pare că te simți mai bine, remarcă Trixi plăcut surprinsă, intrând chiar atunci în cameră.

- Da, miști Venus întrebându-se dacă va reuși să se prefacă până la plecarea ultimului invitat. Tocmai vroiam să ies afară.

Târziu în noapte, după ce petrecerea se încheiase, Pasha și Trixi ieșiră la un pahar în balconul dormitorului lor.

- Trebuie să facem ceva în legătură cu Venus, spuse Trixi scoțându-și cerceii și așezându-i pe o mică măsuță metalică.

- Nu ne va permite să intervenim în viața ei, spuse Pasha, cu mâna care ținea paharul de coniac nemișcată în aer – nu dorea, parcă, să tulbure imaginea catedralei Notre-Dame, încremenită sub lumina lunii.

Trixi strâmbă din nas, încercând să-și desfacă încuietoarea brățării.

- Nu mai e la fel de când s-a întors din Anglia. Nu suport să o văd atât de tristă.

- Ce ai vrea să fac? întrebă Pasha, așezând paharul pe masă.

- Nu ai putea să vorbești cu el? Cu Redvers, vreau să spun.

- Și ce ai dori să vorbesc cu el, dragă? Nu e un bărbat care se îndrăgostește atât de ușor.

- Dar Venus se simte atât de groaznic... murmură ea, oftând. Cred că ar trebui să facem totuși ceva.

- Ai vorbit ceva cu ea?

- Am încercat, însă de fiecare dată a schimbat subiectul. Ai observat că nu o mai interesează nici cursele? La petrecere, a trebuit să o scot chiar eu afară din casă. Mi se rupe inima când o văd așa, spuse Trixi

jucându-se gânditoare cu brățara. Ce-ar fi să-i propunem să mearga cu noi în Maroc? Va veni și Vincent cu noi...

- L-a plăcut dintotdeauna pe Vincent, nu-i așa? spuse el înveselindu-se. Ești atât de inteligentă, iubito! O călătorie în Maroc ar fi exact ceea ce i-ar trebui.

- Călătoria îi va abate gândurile, cel puțin.

- Iar atunci când ne vom întoarce, îl va fi uitat complet pe Redvers.

Venus însă nu fu atât de ușor de convins.

- Am prea mult de lucru la spital, se opuse ea.

- Nu vom lipsi mai mult de două săptămâni. Întotdeauna ți-a plăcut Tanger-ul.

- Merimée are nevoie de mine, în aceste zile.

- Dar ea va pleca împreună cu Gaspard la țară, până în iulie.

- I-am promis și lui Felicie că vom merge săptămâna viitoare la Trouville.

- Nu vrem să fii nefericită, dragă, atâta tot, replică mama ei. Ai dori ca tatăl tău să vorbească cu marchizul de Redvers?

- Nu, pentru Dumnezeu, mamă! Nici măcar nu te gândești la asta! Aș fi cât se poate de umilită. Tată, promite-mi că nu vei face asta! îl somă ea.

- Mama ta, ca și mine de altfel, este îngrijorată de starea ta, Venus!

- Promite-mi, tată! insistă ea, privindu-l hotărâtă. Chiar acum!

- Bineînțeles că nu voi face asta, dacă nu dorești.

- Cu siguranță, nu doresc! exclamă ea. Mă bucură faptul că aveți atâta grijă de mine, însă lucrurile sunt în regulă, spuse pe un ton mai domol. Voi merge la Trouville pentru câteva zile de soare și mare, așa că nu vă îngrijați, nu voi ajunge să mă izolez de societate.

Felicie are întotdeauna casa plină de musafiri, și vă promit că nu voi sta singură.

- De ce nu plecăm în Maroc mai târziu? se întoarse Trixi, neliniștită, spre soțul ei. Treburile tale de acolo mai pot aștepta, nu-i așa, iubitele?

- Nu amânați plecarea din cauza mea, mamă. Vorbiți cu Felicie, dacă nu mă credeți. Plec împreună cu ea joi.

- Joia asta?

- Peste patru zile, mamă.

Trixi zâmbi mai liniștită. Dacă Venus avea să plece cu Felicie, lucrurile stăteau mult mai bine. Felicie avea întotdeauna o groază de invitați, iar inima sfărâmată a lui Venus se va mai vindeca acolo, gândi ea. Venus sigur se va distra acolo.

- Iartă-ne, iubito! murmură ea. Tatăl tău și cu mine eram doar îngrijorați.

- Vă mulțumesc pentru grijă, repetă ea, însă totul merge bine. Ați auzit că noua aripă a spitalului va fi inaugurată luna viitoare?

- Felicitări, zâmbi tatăl ei. Ai primit vreo donație?

- Una foarte generoasă, din partea președintelui Bursei. E prieten al contesei de Fleury, una din susținătoarele noastre.

"Și unul din prietenii mei cei mai buni", zâmbi Pasha în sine sa, dar cu voce tare se mărgini să zică:

- E o veste bună. Ribot a făcut un act de caritate oportun.

A doua zi, Pasha și Trixi, împreună cu un mic număr de prieteni, se imbarcă pe un vapor cu destinația Maroc, iar trei zile mai târziu, Venus și Felicie pleacă spre Trouville.

Mica stațiune mondenă de pe malul Atlanticului devenise recent locul, de întâlnire al celor bogați, în timpul verii. Țărnuț era străjuit de adevărate palate, cu

terase ce ofereau o priveliște minunată asupra oceanului, în timp ce grădinile în aer liber erau preferate de toată lumea mondenă pentru a vedea și a fi văzuți, a discuta sau a schimba bârfe.

Plajele erau pline de vizitatori ce se plimbau prin nisipul fierbinte. Decorul superb al naturii era pigmentat de femei în rochii largi, colorate, și umbreluțe de soare dantelate, însoțite de bărbați în costume de in și pălării de pai, în contrast cumva cu exuberanța vestimentară a însoțitoarelor. Spre deosebire de englezi, care înotau în apele reci ale Atlanticului, francezii preferau să-l admire de la distanță.

Lumea buna a societății se mutase aici, nerăbdătoare de distracții și fericită să scape de arșița orașelor. Venus, mai ales, dorea să se distreze aici cu orice preț.

Exilul lui Jack la Castlereagh reușise să-i aducă singurătatea mult dorită, fără însă a-i liniști amintirile prea recente. Venus îi umplea în fiecare clipă visele și gândurile, oricât s-ar fi străduit să se implice în tot felul de activități. Începuse să facă plimbări lungi prin pădure, însă indiferent de cât de epuizat se întorcea, nu se putea gândi decât la ea. Nici băutura nu-i mai oferea alinarea de altădată, iar Maurice nu se mai trezea noaptea pentru a-i împrospăta porția de coniac. Nu-și putea imagina că acel tumult interior care îl răscolea ar putea aparține iubirii.

Capacitatea de a recunoaște acest sentiment aproape că i se atrofiase în acești ani în care fusese lipsit de el. Continuă totuși să sufere în tăcere, neștiind cum să o alunge din gând.

Intrând într-o seară în casă, obosit sufletește și trupește, observă în hol o mulțime de valize din piele roșie, ce aveau gravate emblema ducesei de Groveland. Nici măcar o persoană atât de apropiată ca Peggy nu era

binevenită în aceste momente, gândi el încruntat. Îi era greu, chiar imposibil să fie amabil acum cu cineva sau să tăifăsuiască despre cine știe ce prostii. Toate discuțiile păreau lipsite de sens pentru el.

Știa însă foarte bine, cât de hotărâtă era nașa sa. Cunoscând și faptul că nu-i plăceau călătoriile, înțelese că prezența ei aici se datora unei misiuni foarte importante, din moment ce venise tocmai de la Londra.

Auzind zgomot de pași, Jack privi în sus, zărindu-l pe Maurice cum cobora scările.

- Spune-mi că nu va sta mult...! tună Jack.

- Ducesa mi-a spus că va sta, domnule.

- Și-a adus bagaj pentru o lună.

- Întotdeauna călătorește așa. Cantitatea bagajelor duceseii nu este proporțională cu timpul vizitelor sale, spuse Maurice. Am condus-o în camera Reginei, întotdeauna i-a plăcut să doarmă în patul Reginei Elisabeth. I-am spus că sunteți plecat și că o veți întâlni la cină.

- Mai am atunci destul timp să mă pregătesc pentru lamentările ei.

- Se pare că ducesa are întotdeauna o listă lungă, domnule.

- *Întotdeauna*, Maurice, îl aprobă Jack. Bănuiesc că drumul cu trenul a fost la fel de plictisitor ca de obicei.

- Fără îndoială, vă va umple tot timpul cinei cu plângerile sale, domnule. În cursul scurtei noastre conversații am constatat că are și de data asta acea listă foarte lungă. Mi-am permis să mut cu o jumătate de oră cina, neștiind când vă veți întoarce.

- Mulțumesc, Maurice, ai mare grijă de mine.

- Încercăm, domnule.

Peggy fusese într-o dispoziție foarte bună pe tot parcursul cinei, chiar mai amabilă, decât de obicei, fapt

demonstrat de rezerva cu care povesti călătoria cu trenul. Nemulțumirile sale erau moderate și exprimate cu tact. Vremea fusese frumoasă, ajunseseră la timp, iar Molly nu uitase nimic de această dată.

- Aveți o stație minunată aici, la Castlereagh, încheie ea încântată, sporindu-i alarmant îngrijorarea lui Jack.

- Mulțumesc, spuse Jack cu un ton agresiv.

- Cu plăcere, replică ea amabilă. (De parcă schimbul ei de politețuri, era cel mai normal lucru.) Îți aduc niște vești bune. Sarah a fugit, se pare, cu profesorul ei de dans. (Făcu o scurtă pauză surprinsă de tăcerea lui.) Știi asta!

- Știam, doar eu l-am plătit să facă asta. (Privirea i se îngustă.) Nu ai bătut, însă, atâta drum pentru a mă pune la curent cu ultimile bârfe! spuse el, expediind cu un gest nervos servitorii care aduceau cina. (Masa îi era oricum stricată de tensiunea în care aștepta ca ea să-i dezvăluie adevăratele motive ale vizitei.) Spune-mi de ce ai venit, Peggy și apoi vom putea mânca liniștiți, spuse el.

- Maurice mi-a spus că ai început să faci plimbări lungi...

- E vreo problemă?

- Nu te porți ca de obicei, dragul meu...

- Nu văd care ar fi problema, dacă mă plimb.

- În plus de asta, nu mai bei aproape deloc, continuă ea cu o voce îngrijorată.

- Asta te deranjează?

- Dar tu nu ești așa, Jack. Din câte am auzit, duci o viață de călugăr. Recunosc, asta mă îngrijorează cel mai mult.

- Îmi pare rău dacă noua mea viață lipsită de vicii te-a speriat, murmură el ironic.

- Unii spun că ai fi bolnav.

- Atunci *unii* se înșală. Sunt perfect sănătos.

- Ți-e dor de ea, nu-i așa?

- Nu am voie să-mi fie dor de ea?

- Nu cu atâta disperare, Jack și mai ales izolându-te de oameni! La naiba, Jack, izbucni ea, nemaiputându-se controla, chiar trebuie să fac eu totul?

- Cred că deja ai făcut mai mult decât trebuia, replică el rece. Viața mea este distrusă din cauza "intervențiilor" tale.

- Venus este în Trouville, spuse ducesa, ignorându-i complet acuzațiile.

- De unde știi? Întrebă el, încruntându-se. Nu-mi spune că mai nou, corespondezi cu ea!

- Nu, dar am o mulțime de prieteni în Paris. A plecat acum o săptămână pe țărmul oceanului.

- Atunci sper că se distrează de minune, replică el, enervat de intrigile ei.

- Cunoștințele mele din Trouville spun altceva...

- Dacă ai pus să fie urmărită, îți jur, Peggy, că am terminat-o cu tine!

- Nu te prosti, dragul meu! De ce aș avea nevoie de spioni când am atâția prieteni, și telegraful funcționează de minune? Ah, era să uit, am trimis vorbă ca iahtul tău să fie pregătit de plecare...

- La dracu! Ai mers prea departe de data asta. Nu vreau să te amesteci în viața mea! tună el, ridicându-se fierbând de mânie. (Cu un gest nervos al capului, alungă servitorii din cameră și se întoarce apoi spre ea, clocotind.) Ai depășit orice limită, de data asta, la naiba! Nu crezi că dacă aș fi dorit, aș fi mers eu însumi acolo?! Nu crezi că...

- Du-te atunci! izbucni Peggy, întrerupându-l nervoasă. E clar ca lumina zilei de ce plângi ca un copil prost! Iar dacă nimeni nu ți-a spus cauza, ți-o voi spune eu!

- Să presupun că tu știi de ce, spuse el cu o voce calmă.

- Pentru că o iubești, idiotule! De ce crezi că ești atât de deprimat, după o lună fără ea? De ce crezi că ți-ai respins prietenii, te-ai izolat de toți și, mai ales, de ce

crezi că nu te mai poți uita la o altă femeie? Pentru numele lui Dumnezeu, Jack, doar tu și poeziile îndrăgostiți fac plimbări atât de lungi...

- Știi și asta, deci... spuse el cu o voce de gheață.

- La vârsta mea, dragule, le-am văzut pe toate, spuse ea răbdătoare. Venus este nefericită la Trouville, tu te simți mizerabil aici. De ce nu te duci în Franța măcar pentru a vorbi cu ea? Ce aperi cu atâta înverșunare?

- Libertatea mea!

- Și îți place cum te simți acum?

El se îndepărtă, sunetul pașilor lui răsunând în largă încăpere. Se opri la fereastră, privind nervos imaginea râului curgând în noapte. Luna era plină în acea seară, răspândindu-și lumina peste peisajul încremenit. Râul cu meandrele sale părea o panglică sclipitoare peste pământurile scaldate, parcă, de lumina argintie a globului ceresc. Cât vedea cu ochii – peste zece mii de acri de pământ – totul era al său. La ce îți folosește atâta bogăție, auzi el parcă o voce, dacă ești singur? Deodată singurătatea îl izbi ca un pumn. Liniștea înghețată a camerei care-l înconjura, izolarea în care trăise până acum în case ca aceasta, îl făcură să înțeleagă că nu avusese niciodată un loc unde să se simtă acasă. Întorcându-se, Peggy i se păru mai mică, așezată în capătul mesei din lemn de mahon. Fusese întotdeauna singurul său sprijin, unica persoană pe care putuse conta și, cu toate că se băgase de nenumărate ori în viața lui, știa că Peggy îl iubea necondiționat.

Venind spre ea, simțea cum o undă de speranță îi ridică încet voalul negru al gândurilor sale.

- Cred că, dacă ți-aș urma sfatul și aș porni mâine spre Trouville, nu ți-ai mai încăpea în piele de bucurie, spuse cu un zâmbet mijindu-i în colțul gurii.

- Aș fi ceva mai mulțumită, replică ea calmă. Vreau doar să fii fericit – și cu ea poți fi!

- Nu-ți garantez nimic, spuse el. Mi-ar putea, foarte bine, refuza cererea în căsătorie. Spre deosebire de toate

domnișoarele al căror scop unic în viață este măritatul, Venus duce o viață foarte activă.

În ochii ducesei se aprinse o luminiță de interes.

- Aș putea paria ceva pe răspunsul ei, zise ea.

- Ești în stare să pariezi pe orice!

- Doar atunci când sunt foarte sigură de ceva. Dacă am dreptate, petrecerea de nuntă va fi la mine acasă! Îl privi ea.

- Încă nu a acceptat...

- Iubitul meu băiat, după atâția ani în care ai fermecat femeile, poți cu siguranță să obții ce vrei de la cineva – *dacă vrei* .

Zâmbetul lui reflectă o plăcere aproape naivă.

- Dacă pui problema așa, voi încerca să fac tot ce-mi va sta în putere, replică el.

- Bine, atunci ne-am înțeles. Apropo, căpitanul vasului te așteaptă mâine după-amiază pentru a pleca. Putem mânca acum? Sunt moartă de foame! Mâncarea adusă de Molly era total nepotrivită pentru o călătorie cu trenul, iar zgomotul și fumul îmi fac rău la digestie... Asta fără a mai pomeni de veșnica întârziere dintre Londra și Oxford, care mă enervează cumplit. Ți-am spus ce s-a întâmplat când ne-au dat biletele pentru alt tren decât trebuia și...

Chemându-și înapoi servitorii, Jack ordonă ca cina să fie în sfârșit servită și, printre înghițituri și feluri de mâncare, fu răsplătit cu întreaga poveste a teribilelor căi ferate britanice.

Odata ce misiunea fusese îndeplinită, ducesa de Groveland era din nou în formă.

CAPITOLUL 20

Vasul marchizului acostă la Trouville pe la ora opt. Valurile agitate provocaseră o oarecare întârziere, însă după ce închirie o locuință, făcu rapid o baie și își schimbă hainele, pornind apoi spre casa contesei de Casse. O cunoștea pe tânara femeie de la o petrecere de anul trecut și fusese impresionat de amabilitatea și farmecul ei.

Un inel de logodnă cumpărat din Londra, în drumul spre Dover, îi atârna în buzunarul hainei, și pe drum repetă în minte cuvintele cererii în căsătorie, care îl tot obsedaseră. Inima însă îi bătea puternic, fără a ști dacă din cauza temerilor de a fi refuzat sau, la fel de bine, de a fi acceptat. În ciuda argumentelor convingătoare ale lui Peggy din ziua precedentă, lumea reală îi apăruse brusc înaintea ochilor. Era pe cale de a face un pas final și irevocabil.

Și dacă Venus ar fi acceptat, va fi încătușat pentru toată viața. Banalul gând îl încremeni, obligându-l să se oprească în plină stradă. Trecătorii îl ocoleau mirați, în timp ce el privea fix oceanul, parcă așteptând ca valurile să-i aducă la mal un răspuns. Dar nicio creatură mitică nu răsări din valuri, pentru a-l îndruma cu înțelepciunea ei, și marchizul simți cum rațiunea ia încet locul fricii. Săptămânile care trecuseră fără ea fuseseră un adevărat iad. Se afla aici, deoarece fericirea îl părăsise în ziua în care ea plecase. O vroia înapoi!

Ajuns în fața luxosului conac în stil baroc al contesei, fu uimit când văzu o mare de oameni ce petreceau. Seratele din sezonul estival nu erau de obicei atât de protocolare, însă în această seară contesa primea vizita unui înalt oaspete, un ambasador rus, după cum îl informă valetul, împreună cu alți două sute de oaspeți. Trimise valetul cu un mesaj, dar în loc de Venus apăru în ușă cu brațele deschise, și fluturându-și rochia largă contesa.

- Venus încă se îmbracă, dar va coborî în scurt timp, spuse ea, oferindu-i o îmbrățișare parfumată. De ce nu

vii să te alături petrecerii, până atunci? Va fi o surpriză extraordinară pentru ea, adăugă contesa.

- Dacă nu te deranjează, aş vrea să vorbesc cu ea mai întâi.

- Dumnezeule, pentru ce să mă deranjeze!? Cina va fi servită destul de târziu. Ambasadorul încă mai ține toasturi cu invitații, și știi cât dureaza asta la ruși. Haide, alătură-te!

Politicosul refuz îi ieși din gură fără niciun efort, date, fiind nenumăratele eschivări din ultimul timp.

- Nu am de gând să te las să-mi scapi așa ușor, insistă contesa, recunoscând o ușoară ezitare în vocea lui. Se pare că ești singurul care-i mai poate aduce înapoi zâmbetul lui Venus. Am înțeles că ești exclusiv vinovat pentru starea ei. Să-ți fie rușine! zâmbi ea, atingându-i în joacă obrazul cu evantaiul.

- Atunci, va trebui să-i prezint scuzele mele, asta dacă îmi veți spune unde se află.

- Ei, ei, lord Redvers... încă se îmbracă...

- Nu îmi pasă de asta.

- Vei năvăli peste ea? îl tachină contesa.

- Promit să bat mai întâi la ușă. Și-acum fi amabilă și spune-mi în ce cameră se află, iar eu voi fi scutit de neplăcerea de a deschide toate ușile de la etaj.

- Iisuse, chiar ești hotărât, îi oferi ea un zâmbet de cunoscător. (În fața sa se afla un bărbat a cărui inimă fusese capturată definitiv.) Este în apartamentul din nord, cel cu vedere spre mare. Succes, dragul meu marchiz!

Jack urca deja scările, când ea încă nu încetase să-i dea indicații, și el întoarse capul pentru a-i prinde ultimele cuvinte:

- Nu uita să-i spui cât de mult o iubești, înainte de a o cere în căsătorie. Femeile adoră asta!

- E atât de evident? zâmbi el.

- Foarte evident, dragă Redvers! Coboară mai târziu, și vom sărbători evenimentul.

Nervozitatea îl cuprinse atunci când urcă scările și intră pe coridor. Așa simțeau oare toți bărbații în acel moment, ca și cum ar fi prinși între speranță și frică? Siguranță, și totuși nesiguranță, atunci când îți vei schimba de mâine viitorul? Respiră adânc, încercând să-și domolească ezitarea, reamintindu-și puritatea, veridicitatea aceluia sentiment care îi călăuzise inima pe tot parcursul călătoriei până aici. Strângându-și pumnii de parcă s-ar fi pregătit pentru o luptă, înaintă decis.

"Mi-este imposibil să mai suport încă o petrecere", gândi Venus Cum ar mai putea zâmbi o seară întreagă, cum s-ar mai putea preface că participă la conversație, când nu-i păsa de absolut nimic? La câte petreceri, dansuri și întâlniri mondene interminabile participase oare de când sosise aici, la Trouville, fără a simți nicio plăcere? De ce nu se putea simți și ea bine ca toți ceilalți, când avea atâtea distracții estivale ca tenisul, crichetul, plimbările pe mare, ceaiurile sau spectacolele muzicale?

Mișcându-se cu seninătate astă-seară, încercând să-și justifice întârzierea la petrecerea lui Felicie, dând vina pe un cal care șchiopătase tot drumul. Adevărul era că nu mai dorea să vadă niciodată pe nimeni. Hoinărise pe plajă, așezându-se pe dunele de nisip pentru a privi până târziu valurile care se spargeau de țărm, venind din cealaltă parte a Canalului Mânecii. Gândul îi era numai la Jack. Luptându-se din greu cu dorința și gelozia, își împunea să nu se mai gândească la faptul că se întorsese la modul lui de viață, la toate femeile care erau acum fericite în prezența lui. Încercă, în schimb, să-și focalizeze gândurile spre toate aspectele pozitive ale

vieții sale, la actele de caritate, la spita... Lucruri care-i umpluseră întotdeauna viața de bucurie. Dar mintea-i trădătoare îi întorcea întotdeauna gândurile la Jack și la zilele petrecute împreună. Amintirile o invadau, neputând să le oprească, la fel cum nu putea opri valurile care spălau țărmul.

Când soarele dispăruse complet în mare, frigul serii o trezise din reverie, grăbind-o spre casă pentru a nu întârzia prea mult la petrecerea lui Felicie.

Îmbăiată și îmbrăcată de seară, își expedie camerista, găsind imposibil faptul de a coborî și zâmbi încă o seară. Stând la fereastră și contemplând marea, se străduia să găsească un motiv bun de a evita acest supliciu. O migrenă nu ar impresiona-o probabil pe Felicie prea mult. Ce boală subită ar putea găsi între timp? Ar fi de ajuns o gleznă luxată?

Un ciocănit în ușă îi întrerupse gândurile de salvare.

- Cobor imediat! strigă ea, încruntându-se.

La sunetul ușii deschise, Venus se răsuci, pregătită de a se scuza pentru întârziere. Dar cuvintele-i muriră în străfundul gâtului.

Intrând în cameră, Jack închise ușa în urma sa. Îmbrăcat de seară, arăta atât de familiar, cu înfățișarea sa înaltă, puternică, cu frumusețea sa întunecată atât de masculină... Astfel că inima începu să-i bată în același vechi ritm frenetic.

- Cum m-ai găsit?

- Peggy, desigur... zâmbi el o un zâmbet atât de cunoscut ei.

- Te-a obligat să vii aici?

"Nu ar trebui să fiu atât de aspră", gândi ea. "Rolul unei femei sensibile m-ar prinde mai bine."

- Peggy nu mă poate obliga să fac nimic.

Pulsul i se se accelera, inima bătându-i într-un ritm nebunesc.

- Așadar, te-ai decis să vizitezi Trouville-ul?

Guvernanta ar fi certat-o mai mult ca sigur pentru lipsa ei de diplomație.

- Doar atunci când am aflat că ești aici. Arăți minunat, atât de naturală, bronzată și strălucitoare. Mi-ai lipsit foarte mult, adăugă el încet.

- Și eu m-am gândit mult la tine...

- Bine atunci, pentru că vreau să... (Jack se opri, inspirând adânc, un zâmbet trist arcuindu-i gura.) M-am gândit de o mie de ori, în timp ce traversam Canalul, cum să-ți spun asta, însă acum am uitat toate acele vorbe frumoase. Așa că te voi întreba direct. (Respiră brusc.) Vrei să te căsătorești cu mine?

- Pari destul de nesigur.

- Nici macar nu mai știu cum mă cheamă... Creierul nu-mi mai funcționează aproape deloc, iar tu arăți chiar mai bine decât îmi aminteam, și asta spune multe. De asemenea, e prima oară de săptămâni întregi când mă simt fericit – zâmbi el ca un copil ștregar – așa că spune da!

- Este o ofertă foarte tentantă...

Expresia chipului său se schimbă, iar ochii i se întunecară.

- I-am spus eu lui Peggy că vei refuza!

- Nu am refuzat!

- Însă nici nu ai acceptat, spuse el, nemișcat lângă ușa.

- Mă îngrijorează... se opri ea, ezitând. (Sprâncenele lui se ridicară.) ... trecutul tău, reputația ta, tot modul tău de viață.

- Sunt altfel acum. Iar asta din cauza ta. Întreab-o pe Peggy. Ea a fost cea care a insistat să vin, îngrijorată de viața mea de pustnic.

- Bănuiam eu ca ea te-a obligat să vii.

- Nu! dădu el încet din cap. Nimeni nu m-ar putea forța vreodată să fac ceva împotriva voinței mele. Peggy era doar îngrijorată de noua mea viață de călugăr.

- De călugăr?

Cuvintele îi dădeau un nou sens vieții, și un zâmbet îi apăru, pentru prima dată, în colțul gurii.

- În absolută pustnicie! Dar tu? întrebă el, apucându-i imediat mâna. Iartă-mă, nu e problema mea, spuse.

- Nu te deranjează dacă m-am culcat cu cineva? ridică ea mirată din sprâncene.

- Bineînțeles că mă deranjează, însă trecutul tău nu e treaba mea, replică el, încercând să-și înăbușe un zâmbet. Deși mi-ar plăcea să ucid toți bărbații care te-au atins.

- Cu riscul de-ați alimenta ego-ul, deja prea mare, află că m-ai lecuit de prezența altor bărbați.

Brusc, el se mișcă de lângă ușă înaintând spre ea, parcă primind prin cuvintele ei asigurarea de care avea nevoie. Ajungând lângă ea, îi lua mâna și îngenunche.

- Căsătorește-te atunci cu mine, și întregește-mi viața. Mi-e dor de tine în fiecare secundă a zilei, iar noaptea îmi domini visele. Cred că e vorba de iubire, adăugă el cu ochii săi de țigan sclipind obraznic.

- Dacă te înșeli? replică ea. (Tonul vocii lui i se păruse prea încântător, prea cavaleresc.) Cred că niciunul dintre noi nu știe în ce se bagă.

- Eu știu

- Ușor de spus. Niciunul dintre noi nu a mai fost îndrăgostit. Gândește-te doar la pierderea libertății fiecăruia.

- Este înspăimântător, știu, crede-mă. Am băut ceva coniac, gândindu-mă la asta. Din punctul meu de vedere, lucrurile stau destul de simplu. Ne simțim groaznic atunci când suntem despărțiți, și fericiți atunci când suntem împreună.

- Nu cred că va fi atât de simplu. "Va trebui să regândim relația noastră", parcă așa ai spus odată. Și ai dreptate!

- Ce vrei să spui?

- Exclusivitate! Nu vreau să mai existe vreo femeie în afară de mine. Nu vreau să am o căsătorie ca – dădu obosită din mână – atâția alții.

- Nici eu! spuse el, luându-i din nou mâna, dornic să-i simtă din nou atingerea. Nu vei mai flirta cu alți bărbați, altfel îți jur că nu răspund de faptele mele.

- Nu ne purtăm, oare, ca niște copii? Alții s-au blazat de mult în legătură cu dragostea sau cu fidelitatea, spuse ea, știind la fel de bine ca și el că trăiau într-o societate în care doar aparențele contau.

- Nu sunt un bărbat prea tolerant, spuse el încet.

- Nici eu nu voi fi tolerantă cu femeile ca Bella, din viața ta, accentuă ea hotărâtă.

- Atunci ne-am înțeles, spuse el. Să stabilim o dată, cât mai curând.

- Dacă vreau o nuntă cu multă lume? îl tachină ea, zâmbind.

Privirea îi era jucăușă.

- Vom avea atunci o nuntă mare. *În curând ...*

- Nu e prea simplu de făcut asta...

- Sunt sigur că Maurice ne va fi de mare ajutor. Și Peggy, desigur. La nevoie, poate muta și munții din loc. Îți convine săptămâna viitoare?

- Imposibil! exclamă ea, lăsându-se ușor pe spate și privindu-l pentru a se convinge dacă vorbește serios. Părinții mei sunt în Maroc.

- Îi aducem acasă.

Era serios.

- Sunt o mulțime de probleme, iubitele, cum ar fi planurile noastre zilnice, unde vom locui...

- Programul *nostru* zilnic nu va fi o problemă, spuse el calm. Lasă prostiile astea. Nimic nu ne va sta în cale, dacă ne vom căsători. Odată ce am renunțat la "viciile" mele, voi avea mult timp la dispoziție, astfel că voi fi tot timpul numai al tău.

Venus nu știa ce să mai spună, după o declarație de fidelitate atât de încântătoare. Avea însă o problemă care nu se putea rezolva în programul ei.

- Va trebui să vin, cel puțin două săptămâni pe lună la Paris, spuse ea.

- Nicio problemă, dădu el din umeri. Apropo, îți plac copiii? Austin mi-a spus să mă gândesc serios la urmași, avându-l pe Trevor la pândă.

Îl privi uimită și speriată.

- Se pare că ești destul de pragmatic în domeniul ăsta.

- Scuză-mă însă nu m-am obișnuit încă cu ideea de a avea copii.

- Eu am luat parte la multe nașteri la spital.

- Chiar așa... spuse el, evident stânjenit de subiect.

- Deși nu am luat niciodată în considerare ideea de a avea propriul meu copil.

- Dacă nu vrei... o întrerupse el rapid.

- Mi-ar plăcea foarte mult, spuse ea, strângându-i încet mâna.

- Chiar vrei? izbucni el fericit. Ești sigură?

- La fel de sigură ca dragostea mea pentru tine.

- Îmi place să aud asta, șopti el cu o voce gâtuită de emoție.

Ea își întoarse urechea spre el, tachinându-l în așteptarea unui răspuns.

- Eu te iubesc mai mult, spuse el.

- Atunci totul e perfect!

- Lacomă nesuferită, zâmbi el, vrei întotdeauna mai mult.

- De parcă nu ai ști asta, atunci când sunt în preajma ta.

- Dimpotrivă, este una din marile mele plăceri.

- Ești fericit? zâmbi ea.

- Nu aș fi crezut niciodată că asta înseamnă fericire, aprobă el, simțind o bucurie unică, intensă.

- Nici eu nu am crezut că pot fi atât de fericită. Îți mulțumesc că ai venit.

- Mulțumește-i lui Peggy.

- Așa voi face. Și ea te iubește foarte mult.

- Sunt un bărbat foarte norocos...

Era, într-adevăr. Chiar și cei mai sceptici în privința unei căsătorii a nestatornicului marchiz de Redvers trebuiau să se recunoască înfrânți.

Era într-adevăr norocos în dragoste.

SFÂRȘIT

NOTE

Nº I = Expozițiile nu erau un lucru nou în acea vreme. Târgurile expoziționale se țineau în Europa de secole; la Paris aveau loc expoziții industriale o dată la cinci ani, încă de la începutul secolului XIX; Irlanda avea expoziții de agricultură, artă și ale micilor producători; iar în Anglia prima expoziție de artă a avut loc în 1847, care a fost succedată de cele din 1848 și 1849. Dar Marea Expoziție din 1851 a fost considerată prima expoziție internațională.

Utilizând superlative caracteristice vremurilor sale, în care în Anglia domnea regina Victoria, Henry Cole sublinia: „În istoria lumii – mă aventurez să spun – nu a fost înregistrat un eveniment comparabil din punct de vedere al promovării industriei, ca cel ce a avut loc în cadrul Marii Expoziții de produse industriale a tuturor națiunilor din 1851. Un popor mare a invitat toate națiunile civilizate să ia parte la această sărbătoare, ca să poată compara produse ale dibăciei umane.” (Gibbs-Smith, *Marea Expoziție din 1851*).

Organizarea acestui proiect-gigant, includerea tuturor industriilor importante, invitarea tuturor personajelor de rang înalt, stimularea afacerilor, descoperirea unui nou stil de călătorie, beneficiile educaționale, și nu în ultimul

rând profitul rezultat la închiderea expoziției, în valoare de 186.000 de lire, au făcut ca aceasta să fie considerată un eveniment istoric.

Clădirea în care s-a ținut, construită în întregime din sticlă, având structura din fier, acoperea o întindere de aproximativ 78.000 de metri. A avea 563 de metri lungime și 139 de metri lățime, înălțimea de 20 de metri, înălțimea părții centrale de 33 de metri, suficient de înaltă cât să poată acoperi 3 ulmi maturi, dacă ar fi fost lăsați să crească înăuntru. În ziua deschiderii, pe 1 mai 1851, 500.000 de oameni au așteptat în Hyde Park, ca regina să deschidă oficial expoziția. Pentru păstrarea ordinii, doar cei cu bilete de sezon puteau intra în clădire. 25.000 de oameni au ajutat la demontarea Palatului de Cristal. După cum se putea citi a doua zi în ziarul *The Times* : *"Ieri s-a putut observa un eveniment fără precedent și care nu se va mai repeta. Norocoșii privitori nu știau ce să admire mai repede, sau cum să definească sentimentul de uimire și chiar de mister ce îi cuprinsese. Edificiul, lucrările de artă ce erau adevărate comori, mulțimea de oameni, precum și solemnitatea evenimentului au sugerat ceva mai mult decât sentimentul poate observa sau imaginația poate cuprinde."* Articolul continuă cu propria gloriificare, ce a plasat un englez în centrul universului. " *...Mulți oameni au fost afectați de acea zi, când oameni de toate vârstele și din toată lumea se vor fi adunat împrejurul Tronului Făcătorului, aproape totul părea întâmplător, și totuși avea o semnificație, aceea că nimeni nu se mulțumea doar cu ce văzuse."*

În mărețul Palat de Cristal, înălțat pe mai multe nivele, au participat 13.937 de expozanți (7.381 din Anglia; 6.556 din alte țări), cu peste 100.000 de exponate. Pe perioada expoziției (1 mai - 11 octombrie 1851) numărul total al vizitatorilor s-a ridicat la 6.039.195, cu o medie de 42.831 de vizitatori pe zi. Clădirea a fost desființată în vara anului 1852 și

reconstruită într-o formă modificată la Sydenham, unde a rămas până în 1936, când a ars din temelii. (n.a.)

Nº II = În anul 1851, duelul era interzis atât în Anglia cât și în Franța, în ciuda faptului că totuși acestea aveau loc destul de des. Dacă un participant nu avea un statut social înalt, cel mai probabil era judecat pentru crimă, în cazul în care oponentul său murea. În anul 1808, spre exemplu, un anume maior Campbell a fost spânzurat pentru uciderea unui anume căpitan Boyd, cu care își disputase felul în care se dă în mod corect un ordin. Pe vremea aceea, scriitorul observă cum această catastrofă avea să lase un exemplu omenirii.

Oricum anul următor, lordul Castlereagh, Secretarul de Război, a trimis o provocare la duel împotriva Secretarului de Stat pentru Afaceri Externe, Canning, și un duel a avut loc la Putney Heath. Canning a fost rănit, iar duelul a luat sfârșit. Ducele de Wellington și contele de Winchelsea s-au dus la duel în 1829. Un alt duel notabil a fost cel dintre Ducele de Cardigan și căpitanul Tuckett, ce a avut loc în anul 1840. Alte două dueli soldate cu victime în anii 1841 și 1843 au condus la constituirea unei asociații anti-duel, în care s-au implicat însăși regina împreună cu tot guvernul. Rezultatul a fost publicarea de către Consiliul de Război a unor articole ce interziceau duelurile, iar judecătorii și jurații au devenit mai deciziși ca oricând să condamne orice duelist la moarte.

Oricum practica duelurilor a continuat. Până și prințul Țării Galilor a fost implicat într-o astfel de ilegalitate, provocându-l pe lordul Randolph Churchill în anul 1876, în urma scandalului Aylesford, cerându-i acestuia să-și numească martorii și să se întâlnească – duelându-se cu pistoale, de această dată – într-un loc convenabil din Franța. Astfel, după anul 1844, dueliștii deseori găseau că e mai prudent să se dueleze în afara granițelor țării, sau cel puțin să plece un timp pe continent până când zgomotul scandalului se stingea. Asta până aproape de

începutul secolului al XXlea, când duelul, practic, a dispărut din scena culturală. (n.a.)

Nº III = Există o oarecare ambiguitate referitoare la purtatul indispensabililor în secolul XIX. Deși erau de vânzare, după cum reiese din anunțurile apărute în publicațiile destinate doamnelor, utilizarea acestora s-a extins mult mai târziu. Una din observațiile mele este aceea că în timpul vizitei regelui Victor Emmanuel la Curtea lui Napoleon III, în anul 1855, erau la mare preț crinolinelor montate pe suport de sârmă. Urcând scările în urma unui grup de doamne numite pentru a aștepta și a primi regina, acesta a avut o imagine clară a șezuturilor acestora, pe sub fustele în forma de colivie. El rămase încântat să vadă că porțile paradisiului femeiesc sunt mereu deschise. Adnotările primei persoane sunt întotdeauna ilustrative, în materie de modă a timpului. În *Istoria rufelor de corp*, scrisa de C. Willet și Phillis Cunnington, la capitolul referitor la perioada 1857-1866, autorii menționează: "*Dacă indispensabilii se poartă, atunci aceștia ar trebui împodobiți cu volanășe.*" Cuvântul "dacă" se referă la folosirea lor în mod neregulat. În general, francezii erau mai puțin prefăcuți și rezervați în privința trupurilor lor decât englezii, deci eu presupun că Venus Duras nu purta indispensabili. (n.a.)

Nº IV = Prezervativul, ca metodă de prevenire a sarcinii, a fost utilizat la scară largă doar după vulcanizarea cauciucului, în anul 1844. (n.a.)

Nº V = Derby-ul care a avut loc miercuri 21 mai 1851, este minunat descris în numărul din 24 mai 1851 al revistei *Illustrated London News*. Este fascinant să vezi, să simți și să citești aceeași ediție a revistei pe care contemporanii evenimentului au ținut-o în mână. Paginile s-au îngălbenit, numeroasele fotografii gravate cu detalii fabuloase, atmosfera și semnificația locului te impresionează. Evenimentele din romanul meu chiar au

avut loc cu mult timp în urmă, în termeni ai vremii, ai cailor, ai spectatorilor și ai cursei amintite. (n.a.)

Nº VI = Chiar a existat un om care a câștigat 70.000 de lire la derby în acel an, echivalentul a 4.200.000 de dolari americani din zilele noastre. Conform revistei *Illustrated London News* acesta a fost Sir Joseph Hawley, stăpânul lui Teddington, actualul câștigător al derby-ului. Teddington era un cal de culoare castanie, crescut din 1848 de un domn Tomlinson. Părintele calului fusese Orlando, câștigător al derby-ului din 1844. Poza din revista *Illustrated London News* arată portretul unui armăsar englez minunat, strălucitor, purtându-l în spate pe jocheul său. (n.a.)